PROFESIONIȘTII MORȚII

Anthony King

Poliția criminală

Cazuri Speciale

ANTHONY KING

PROFESIONIȘTII MORȚII

POLIȚIA CRIMINALĂ
„CAZURI SPECIALE”
NR. 3

www.virtual-project.eu

Editura NAȚIONAL
2000

CAPITOLUL 1

— Tot nu vrei să-mi spui cine e acest bărbat căruia trebuie să-i vâr un glonte în creier?

— Taci şi concentrează-te asupra ţintei! – îşi apostrofă George discipolul.

Soarele de pe plaja Kusadasi, din Turcia, distorsiona imaginea victimei urmărite prin luneta carabinei de proveninţă italiană. Reflexele strălucitoare chiar îl orbeau pe Patrick, făcându-i ochiul drept să lăcrimeze.

Plecaseră din oraşul Aydin dis-de-dimineaţă, iar după ora prânzului trebuiau să fie la Bursa, pentru a lua avionul spre Amsterdam, cu misiunea îndeplinită. Autorităţile turce nici n-aveau să bage de seama execuţia, până când ei nu vor fi părăsit acest teritoriu oriental.

Bărbatul îşi expunea burdihanul la soare, fiind întins lângă o blondă platinată superbă, care era gata să-i satisfacă până şi cea mai perversă dorinţă erotică dacă i s-ar fi cerut. Ea ştia că va fi răsplătită pe măsură şi nu ar fi precupeţit niciun efort pentru obţinerea acelor bani.

Patrick duse puşca la ochi şi privi prin lunetă – ţeasta grăsanului. De la cei 50 de metri distanţă nici n-ar fi avut nevoie de sofisticatul sistem de lupe, însă George insista asupra acestei proceduri. Succesul asasinatului trebuia asigurat în proporţie de 100%.

— Vrei să ne prindă noaptea sau îi arunci odată creierii în aer, ca să putem spăla putina? – îl apostrofă bătrânul.

— Imediat, patroane! Stai puţin, ca diva să-şi ia sfârcurile din dreptul fizionomiei lui. Nu vreau să deteriorez şi această pereche superbă de sâni – răspunse Patrick grijuliu. Trag imediat!

La nici două secunde după ultima declaraţie, discipolul îşi ţinu respiraţia şi acţionă cu mare fineţe trăgaciul armei. Bufnitura atenuată de amortizorul puştii abia se auzi. O fracţiune de secundă mai târziu, ataşatul militar al Belgiei la Ankara îşi dădea obştescul sfârşit pe minunata plajă de la Kusadasi, fără ca vilegiaturiştii din împrejurimi să-şi dea seama ce se întâmplase. Glontele îi intrase deasupra ochiului drept şi ieşise prin ceafă – împuşcătura fiind executată de la un nivel superior – făcând să explodeze toată partea posterioară a ţestei consilierului. Sângele amestecat cu bucăţi de creier pătase prosopul de plajă, infiltrându-se apoi în nisipul fin.

În vreme ce blonda începu să zbiere ca turbată, trăgătorul îşi demontă cu mult calm arma, sub stricta supraveghere a mentorului său, care îi aranja cu o precizie matematică piesele componente într-o cutie specială.

Ajunşi în centru, cei doi abandonară maşina furată şi luară un

autobuz până aproape de marginea oraşului. Coborâră la penultima staţie, fiecare luând câte un taxi cu destinaţia aeroportului. De valiza cu arma crimei se debarasaseră puţin mai înainte, aruncând corpul delict într-o gaură de canal.

Jack Kosak, cunoscut în întreaga lume interlopă internaţională drept un temut asasin plătit, era mulţumit de misiunea pe care discipolul său o dusese la bun sfârşit sub stricta lui supraveghere.

Patrick era destul de bun şi i-ar fi putut călca pe urme cu demnitate, dacă ar fi fost mai puţin sensibil în situaţiile limită şi ceva mai spontan. La aceste două aspecte trebuia să mai lucreze, în cazul în care voia să aibă un urmaş de nădejde, acum, în pragul retragerii sale.

* * *

În drum spre Los Angeles, Jack Kosak moţăia în fotoliul avionului la clasa „bussines", continuând să se gândească la elevul lui. Patrick era un băiat descurcăreţ, dar cam avea tendinţa de a lua totul în glumă.

Trecut de 60 de ani, George îl considera ca pe un fiu de care nu avusese parte, nefiind niciodată căsătorit. Deşi nu-l întrebase de vârstă, bătrânul era sigur că discipolul lui nu putea avea mai mult de 30 de ani. Până la urmă îi va corecta tendinţa de a lua totul în glumă, fiindcă era genul de om care putea fi modelat, iar acest aspect era unul esenţial. În ceea ce privea mânuirea armamentului, stăpânirea de sine, echilibrul psihic şi receptivitatea la învăţăturile maestrului său, George se putea declara mulţumit.

Aproape emoţionat, Jack Kosak – cunoscut prin Interpol sub porecla de George – îşi aduse aminte de prima lor întâlnire. Se cunoscuseră la New York, în urmă cu cinci luni. Cum se decisese „puştiul" să îmbrăţişeze „cariera" de ucigaş plătit a rămas un mister pentru el. Patrick se descurcase, asta era tot! Bătrânul a venit atunci la întâlnire machiat ca de obicei şi l-a plăcut din prima clipă, îşi luase, în prealabil, toate măsurile de precauţie necesare. Tânărul i-a propus un contract foarte ispititor: ca George să-l înveţe tot ceea ce ştia el, arta lui, stabilind apoi singur preţul ce i se cuvenea. Patrick urma să-l plătească mai târziu – în sistem leasing – după ce începea să lucreze pe cont propriu. Deocamdată, nu-i putea oferi decât un avans de 20.000 de dolari, sumă care însemna, totuşi, ceva.

La început, George s-a arătat surprins de această cerere şi de francheţea cu care Patrick o formulase. De aceea, a luat propunerea ca pe o provocare, aproape fără să se gândească. Trecuse prea mult timp de când lucra de unul singur, într-o discreţie totală, ca o umbră în mulţime, în plus, strânsese bani cât pentru mai multe vieţi de lux, aşa că alţii nu îi mai trebuiau. Venise vremea să iasă la pensie şi să predea altcuiva ştafeta celebrului asasin care nu fusese niciodată prins şi nici nu ratase vreodată. Ar fi fost păcat ca tot ceea ce învăţase de-a lungul unei vieţi, de unul singur, să se piardă în vânt.

Dar mai mult decât atât, George – obsesia poliţiştilor din întreaga lume – ţinea să-şi satisfacă şi o plăcere personală. El voia să fie pe prima pagină a ziarelor în continuare. Iar dacă nu el, măcar stilul lui. În ceea ce privea retragerea, visul lui era acela de a părăsi scena sub luminile reflectoarelor, într-un mod glorios, aşa cum glorioasă fusese întreaga lui carieră.

Avionul se pregătea să aterizeze pe aeroportul „Morrow", din Los Angeles, California, cel mai populat stat al SUA. În trecut, oraşul aparţinuse mexicanilor, dar numai până în anul 1850, când în zonă a început să se descopere aur şi s-a construit prima cale ferată transcontinental.

George ceru taximetristului să-l ducă până la hotelul „Artesia", în apropierea căruia funcţiona un centru de comunicaţii. Încă din Turcia ştia că primise o nouă comandă prin intermediul Internetului, devenit indispensabil şi foarte sigur în ultimul timp. Ceru o cafea şi accesă propria adresă pentru a afla ţinta şi suma oferită, ce urma să fie vărsată într-un cont al său, dintr-o bancă din Argentina. Apoi, răspunse afirmativ ofertei şi listă informaţiile necesare despre cele două persoane cărora trebuia să le curme viaţa. Era o oportunitate favorabilă pentru el şi elevul său.

CAPITOLUL 2

— De câte ori este nevoie să-ţi repet?

— Noi nu privim lucrurile din acest unghi. Noi ucidem fără să ne implicăm sufleteşte. Ţintele nu sunt oameni ca noi, trebuie să înţelegi asta!

— De ce îţi faci griji? Glumeam şi eu!

— Nu-mi place când glumeşti.

Patrick tocmai îi dăduse drogatei puţină heroină, când fu atenţionat de mentorul său.

— Ţintele se află în cameră. Au ajuns la timp. Tânărul privi prin luneta armei sale, spunând:

— Dar tipa nu trebuia să fie brunetă?

— Poate că şi-a vopsit părul, dar ea este fără îndoială.

Priveau amândoi prin lunetele carabinelor cum blonda şi amantul său se năpustiseră unul asupra celuilalt, sărutându-se cu pasiune şi dezbrăcându-se în pripă. Era o situaţie propice pentru asasini.

— Păcat de ea, e o bucăţică destul de bună, nu-i aşa George?

Bătrânul îi dădu lui Patrick o palmă peste ceafă, răstindu-se la el:

— Adineauri ţi-am spus să nu ai niciun fel de sentimente faţă de victime, iar tu ai şi uitat!

Nu era deloc prietenos şi simţul umorului nu avea ce căuta în caracterul lui. Poate chiar asta îl ţinuse în viaţă vreme de 30 de ani, fiindcă George avea în spate o carieră strălucită, dacă poate fi numită aşa.

În camera de hotel de vizavi lucrurile luaseră amploare. El rămăsese doar în chiloţi, scoţând la vedere un burdihan apreciabil, păros, în vreme ce ea îşi lepădase bikini, rămânând aşa cum o făcuse mama ei în urmă cu 19 ani. Era, într-adevăr, foarte bine construită. Patrick nu putea omite acest aspect, oricât de mult ar fi încercat. De data asta, însă, nu-i mai împărtăşi amicului său ceea ce gândea. Şi era mai bine pentru amândoi.

George îşi orienta arma către pat, verificând încă o dată dacă unghiul de tragere era optim.

— Ce facem, şefu'? Îi omorâm imediat sau îi lăsăm să şi-o tragă mai întâi?

— Va trebui să aşteptăm. Este ultima lor partidă de sex pe această lume. Ultima lor bucurie. După aceea, ei se vor relaxa, nemişcaţi, iar o ţintă imobilă este întotdeauna mai lesne de atins, nu-i aşa?

Bătrânul era un monstru fără sentimente. O dovedea încă o dată modul lui de a gândi. Tot el fu cel care vorbi:

— Între timp ne putem amuza şi noi cu fata asta. Ia vino, măi dragă,

mai aproape!

Heroinomana se apropie cu paşi şovăitori, însă gata de orice sacrificiu pentru o priză în plus.

— M-aţi chemat? – îngăimă ea.

Drept răspuns, George îi puse o mână pe umăr, făcând-o să îngenuncheze în faţa lui Patrick, care îşi trăsese deja fermoarul pantalonilor. Fata înţelese imediat ce se aştepta de la ea şi, fără a ezita vreo clipă, scoase afară mădularul tânărului, începând să-l alinte cu limba şi cu buzele, într-un mod care demonstra fără echivoc că n-o făcea pentru prima oară. Când capul ei începu să se mişte ritmic înainte şi înapoi de-a lungul glandului, pe figura ei se putea citi bucuria că va primi din nou, dacă va fi fată cuminte, „zăpada" de care avea atâta nevoie. Pentru a-şi arăta devotamentul, ea îl deschise şi pe George la pantaloni, masându-i membrul cu mâna, în vreme ce se ocupa în continuare de Patrick. Mâinile de toxicoman îi tremurau şi, din cauza nerăbdării, fata se grăbea. Asasinul mai în vârstă îi ridică fusta, apoi îi scoase chiloţii, zicându-i:

— Acum ia-mi-o şi mie puţin! Ea se execută imediat, frecând acum cu mâna mădularul celuilalt. Dar după nici un minut, George, care părea că s-a răzgândit, îi ordonă să-l ia în gură tot pe tânăr. De fapt, el voia altceva. O prinse pe drogată cu o mână de stomac, o făcu să-şi îndrepte picioarele şi să stea cu corpul în unghi de 90 de grade, fata continuându-şi activitatea de satisfacere a lui Patrick. Apoi se potrivi în spatele ei, fără menajamente şi o pătrunse până la scrot dintr-o singură mişcare. Se auzi un pârâit, apoi un geamăt de durere, însă fata ştia să suporte totul cu stoicism pentru a merita răsplata care o aştepta în final.

Văzând că era sodomizată în timp ce se ocupa oral şi de el, bărbatul se întrebă: „Oare cum o cheamă? Ah, da, parca Susan! Sigur că nu e numele ei adevărat, dar ce mai contează?!"

O luaseră mai devreme din barul „Clublife", mai precis ea se ţinuse după ei. Se sprijinea în coate pe tejghea, tremurând ca frunza-n vânt din cauza lipsei drogurilor, pe care nu le putea cumpăra din motive financiare. Barmanul o cinstise cu două păhărele de votcă, însă nici el nu-şi permitea mai mult. Când asasinii intraseră în local, ea întrezări o şansă pentru necesităţile ei şi miză pe cel mai în vârstă. După haine, acesta părea mai înstărit şi fata constată că nu a greşit în alegerea ei, când realiză că el era boss-ul după dialogul purtat de cei doi. A plecat ascultătoare pe urmele lor şi a ajuns în acest bloc aflat în reparaţii capitale. În camera respectivă, doar un lucru i-a atras atenţia: cele două arme fixate pe suporturile lor. Dar nu era treaba ei să se amestece în detalii. Avea nevoie doar de bani pentru heroină şi atât. Restul era lipsit de importanţă.

Lui Patrick i se păru ciudat că George admitea – să aibă un martor

al dublului asasinat. Doar era un profesionist care nu-şi putea permite o asemenea scăpare. Din spirit de precauţie nu pusese, însă, nicio întrebare în legătură cu acest aspect. Era mentorul şi şeful său, aşa că ştia foarte bine ce face. Probabil că această scenă erotică avea scopul de a-l pune pe el la încercare. Bătrânul poate voia să vadă cum va trage după ce va ejacula. Nicio problemă, se va dovedi la înălţime, mai gândi el, intrând în ultima fază de excitare. Simţind aceasta, drogata îşi mişcă mai repede capul, în aşteptarea sfârşitului lui.

În camera de vizavi tipul îşi încălecase deja amanta şi asta îl excită şi mai tare pe Patrick. Iar perversul de George o pompa pe Susan cu violenţă în spate, fără să-i mai pese de nimic.

Cu o plăcere pe care tânărul n-ar fi putut să o bănuiască dinainte, reuşi să dea drumul jetului său fierbinte, spre bucuria fetei, care, astfel, scăpa de una dintre obligaţii. El îşi ridică pantalonii, concentrându-se prin lunetă asupra scenei de vizavi, în timp ce bătrânul îşi vedea în continuare de-ale lui. La un moment dat, când ea începu să geamă pentru a-şi stimula „călăreţul”, bătrânul scoase din haină un şiş şi, fără o vorbă, îi tăie drogatei beregata. Abia atunci reuşi să termine şi el, cu un horcăit prelung de satisfacţie. Apoi dădu drumul corpului aproape inert, din care viaţa se scurgea inexorabil. Cu palmele împreunate pe grumaz şi cu ochii copleşiţi de uimire amestecată cu groază, Susan se prăbuşi pe parchet, corpul ei zvâcnind la scurte intervale de timp.

Lui Patrick nu-i veni să creadă că a asistat la o scenă aşa de violentă şi că George era atât de ticălos! Dar nu mai voia să fie din nou apostrofat de profesorul lui, cu toate că abia se abţinea să nu îndrepte arma asupra acestuia şi să-i tragă un glonte în cap. Pentru a-şi demonstra siguranţa de sine în situaţia existentă, el întrebă:

— În curând vor termina. Pe care să-l nimeresc?

— Dacă nu eşti cumva tâmpit, atunci înseamnă că te prefaci! Tu n-ai învăţat, în atâta timp de când eşti cu mine, că niciodată nu trebuie să tragi în cruciş?

— Îmi cer scuze, însă pentru moment am uitat.

— Tragi în ţinta din dreapta, adică în tip. Există şanse una la un miliard ca gloanţele noastre să se atingă, dar cu toate astea nu ne putem asuma nici cel mai mic risc.

George se echipase şi el, urmărind sfârşitul partidei de amor din hotel prin obiectivul lunetei.

Cele două viitoare victime terminaseră şi acum se relaxau liniştite.

— Vom trage la trei! Unu…

Patrick luă ţinta la ochi; vizând capul acesteia.

— Doi…

Ştia că n-avea cum să rateze tocmai acum, chiar şi cu prezenţa cadavrului de lângă el.

— Trei!

Două focuri de armă simultane, înăbuşite de amortizoare, străpunseră geamul uneia dintre ferestre, fiecare glonţ atingându-şi ţinta cu o precizie milimetrică. Victimele nu apucară să schiţeze niciun gest, moartea lor fiind instantanee. El fusese împuşcat în cap, iar ea în ceafă.

Pentru a doua oară în viaţa lui, Patrick executase pe cineva cu sânge rece, fără a avea nicio ezitare. Era un semn bun pentru cariera lui. Mai privi o dată cadavrul Susanei, care murise cu ochii deschişi şi îşi urmă mentorul, ce se grăbea să ajungă în stradă.

CAPITOLUL 3

— Ce mai faci, bătrâne? – îl întrebă detectivul Eric Black pe sergentul Steve Mann, omul ce îl scotea întotdeauna din încurcătură în cele mai dificile situaţii pe care le avea de rezolvat.

— Nu mai rău ca altădată. Dar tu?

— Mă cam plictisesc în ultima vreme, iar faptul că trebuie să-mi văd zilnic partenera mă scoate din minţi. Când avem o treabă de făcut este suportabilă, însă în rest…

Black glumea, fără îndoială, căci ţinea foarte mult la Jane Heron, deşi arareori i-o spusese. Dar aşa le plăcea lor să se tachineze unul pe celălalt. Telefonul de pe biroul sergentului începu să sune, întrerupând discuţia celor doi.

— Steve Mann la aparat!

— Eu sunt, bătrâne!

— Care eu, criminalul în serie despre care se zice că…?

— Hai, lasă glumele, sunt Jane Heron! Se pare că avem de lucru.

— Şi asta e de rău sau de bine?

— Cine mai ştie?! L-ai văzut astăzi pe Eric?

— E chiar lângă mine. Vrei să ţi-l dau la telefon?

— Mai întrebi?

— Bună, prinţeso! Presupun că ai veşti bune, nu-i aşa?

— Bune pe dracu'! Avem două cadavre în hotelul „Diamond" de pe strada Sunny Dunes. Căpitanul Corky West m-a sunat ca să dăm şi noi o raită pe acolo, deocamdată neoficial.

— Ca de obicei. Unde eşti?

— Acasă.

— Plec şi eu acum. Într-o jumătate de oră ne întâlnim în faţa hotelului, ca să intrăm împreună, de acord?

— O.K.! Dacă nu are altă treabă, ia-l şi pe Mann cu tine, poate ne dă o mână de ajutor.

* * *

Eric Black se aplecă asupra cadavrelor fără să le atingă, iar Jane şi cu Steve Mann aşteptau în linişte concluzia acestuia.

— Pe el îl recunosc, însă fata ar fi trebuit să fie brunetă după informaţiile primite de la Sistemul Naţional de Date, nu-i aşa bătrâne?

— Poate s-a vopsit, răspunse sergentul, ca să nu fie recunoscută. „Specialistul" ne va spune asta imediat după autopsie.

„Specialistul" era porecla doctorului Butch Harrison, care întrunea mai multe calităţi în cadrul laboratorului criminalistic al Departamentului Poliţiei din Los Angeles. Era şi medic legist şi criminalist, fiind, totodată, şi un cercetător foarte competent în

domeniu.

— Deci, el este cu siguranţă David Baruzov, cunoscutul traficant de arme care n-a putut fi prins până acum cu mâţa-n sac, zise Eric.

— Iar ea, după actele din poşetă, este – sau, mai bine zis, a fost – Catherine McClean, fata mai mică a consilierului de politică externă Donald McClean. Ceea ce înseamnă că şi afacerea asta este una foarte delicată, spre bucuria căpitanului West, ironiză Jane teama proverbială a şefului lor, care se albea la faţă când avea de rezolvat un caz cu implicaţii politice sau unul în care erau amestecate persoane foarte sus-puse.

— Din câte am aflat de la criminaliştii care au sosit la faţa locului înaintea noastră, şi directorul departamentului, Larry Tillman, este pus pe jar.

— Oare ce-o fi căutat o fată ca ea în pat cu unul de teapa lui? – îşi exprimă Jane mirarea.

— Unde mai pui că era gras şi urât, iar ea provenea dintr-o familie avută şi avea o înfăţişare superbă, puse şi Eric gaz pe foc. Mi se pare incredibil!

— Oricât de încurcată ar fi afacerea, spuse Jane, odiosul dublu asasinat poartă semnătura unor profesionişti, cred că v-aţi dat seama.

— Dar de unde s-o fi tras? – întrebă Eric.

— Cu siguranţă că din clădirea de vizavi, fu de părere detectivul criminalist Brian Benett, care tocmai intrase în încăpere. Dacă ne luăm după traiectorie, este vorba despre etajul al şaptelea. Blocul se află în reparaţii capitale de câtva timp. Probabil că de aceea amorezii nu s-au mai obosit să tragă perdelele. Am trimis un om de-al meu să cerceteze locul. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Brian, ai vreo ipoteză în privinţa asasinului?

— În primul rând, sunt convins că este vorba de doi trăgători. Un singur om nu ar fi avut aceeaşi precizie la cea de-a doua lovitură. Vă daţi seama că ultima victimă s-ar fi speriat de zgomotul geamului spart şi s-ar fi mişcat. De asemenea, mai cred că amorezii erau urmăriţi de mult timp. Criminalii le cunoşteau obiceiurile şi au acţionat fără să-şi asume vreun risc.

— Ai vorbit cu recepţionerul?

— Da. Camera era închiriată în permanenţă, de câteva luni bune, sub un nume fals. Porumbeii se destrăbălau aici de două ori pe săptămână.

— L-ai sunat pe doctorul Harrison?

— Am vorbit cu el şi i-am comunicat că nu este cazul să se mai deplaseze până aici. Îi voi duce eu probele recoltate, iar el se va ocupa de rest.

— Ce-ar fi să dăm şi noi o raită vizavi? – nu-şi putu înăbuşi Jane curiozitatea.

— Duceţi-vă voi, eu mă întorc la sediu, zise Mann. Eric fu de acord şi îşi luă de braţ partenera:

— Mergem, dragul meu Sherlock Holmes în fustă?

* * *

Clădirea se afla, într-adevăr, într-un hal fără de hal. Pereţii igrasioşi degajau un puternic iz de mucegai, iar mizeria trona printre ţevi sparte, scări sfărâmate şi camere cu parchetul mâncat de carii. Liftul probabil că nu mai funcţiona de multă vreme, aşa că începură să urce în pas alergător. Asta numai până la cel de-al doilea nivel, unde Eric începu să tuşească gros, iar Jane să se ţină cu mâinile de piept, pentru a-şi tempera bătăile inimii. Pe scări era întuneric, astfel încât trebuiră să se folosească de bricheta detectivului, care nu mai rezistă şi îşi aprinse o ţigară Camel fără filtru. La etajul al şaptelea, ţinta ascensiunii lor, un bec obosit, scăpat întreg ca prin minune, răspândea o lumină amărâtă. Aici, un poliţist din echipa lui Benett aştepta ajutoare.

— Suntem detectivii Eric Black şi Jane Heron de la „Cazuri Speciale”. Aţi găsit ceva interesant?

— De-aici s-a tras, dar mai avem un cadavru. Priveliştea nu e tocmai frumoasă. Intraţi!

Pe jos, într-o baltă de sânge, zăcea corpul neînsufleţit al lui Susan, cu fusta ridicată şi fără chiloţi. Avea ochii larg deschişi şi gâtul tăiat pe jumătate. Jane îşi scoase telemobilul din sac şi îl sună pe criminalistul Benett, pentru a veni şi el. Era necesar să fie prelevate noi probe din acest apartament.

Marginile plăgii erau netede, ceea ce demonstra că arma crimei fusese foarte ascuţită. Carotida a fost secţionată dintr-o singură mişcare, deci asasinul era un profesionist. Moartea survenise în circa patru minute, iar cantitatea de sânge care îmbibase parchetul era de aproximativ trei litri.

— Îţi vine să crezi ceea ce vezi, Eric? – întrebă Jane, cuprinsă de groază. Oare şi această crimă a fost premeditată?

— Eu n-aş crede. Poate că victima i-a surprins, dar nu, nici ipoteza asta nu stă în picioare, în caz că ar fi venit pe-aici din întâmplare, n-ar fi fost dezbrăcată sau am fi descoperit urme de violenţă pe trupul ei.

Poliţista şi criminalistul Benett, ajuns şi el la locul din care se trăsese, se aplecară pentru a observa mai bine chipul fetei. Ea îl întrebă:

— Crezi că a fost violată?

— După hainele ieftine şi absenţa urmelor de violenţă, aş zice că avem de-a face cu o prostituată. Deci, a fost sex de bună voie. Priveşte aici, în colţul gurii. Vezi aceste urme sub formă de cristale? Sunt urme de spermă. Mai exact, cristale de fosfat de spermină, foarte probabil de origine prostatică. După autopsie, „Specialistul” ne va spune mai

multe.

— Corpul este încă puţin cald, constată Jane, înseamnă că tot cei doi trăgători au comis această crimă abominabilă.

Eric se afla la fereastră, verificând presupusul unghi de tragere. Din acest punct, patul în care fuseseră găsite cadavrele se vedea perfect.

— Mai rămâne de văzut cum au adus-o pe fată aici, zise el ca pentru sine. I-au luat gâtul ca la porc, cu sânge rece.

— Dacă avem de-a face cu profesionişti, asasinarea fetei de aici mă nedumireşte, interveni Jane. Asemenea indivizi evită publicitatea gratuită şi complicaţiile de orice fel. Priviţi braţele ei, sunt ciuruite de injecţii. Era toxicomană.

— Până-n măduva oaselor, după aceste urme.

— Aşa se poate explica faptul că a venit cu ei şi a făcut sex oral de bună voie, îşi dădu cu părerea Benett. Nemernicii ăştia s-au distrat cu ea înainte de a-i lua viaţa.

— Cred că ea nu şi-a dat seama că va muri decât atunci când s-a trezit cu gâtui tăiat, interveni Eric.

Privind atent chipul moartei, poliţista îşi chemă partenerul:

— Eric, te-ai uitat cu atenţie la ochii fetei?

— Da, sunt deschişi. Şi ce-i cu asta? Aşa se întâmplă în majoritatea morţilor violente.

— Nu la asta mă refeream, ci la privirea ei înceţoşată. S-ar putea să fie o prostie, însă eu am mai văzut o dată aşa ceva. Aveam o prietenă foarte drăguţă, cu exact aceiaşi ochi. Băieţii erau înnebuniţi după ea. Ne-am despărţit când eu am intrat în poliţie, iar după o vreme am aflat că murise în urma unei supradoze de cocaină, i-am identificat cadavrul la morgă şi am văzut atunci aceeaşi privire rece, înceţoşată, pe care o văd acum.

— Jane, dar prietena ta a murit cu ani în urmă! – o luă Eric pe după umeri. Nu poate avea nicio legătură cu acest caz.

— Eu nu sunt aşa de sigură, Eric. Prietena mea avea o soră mai mică cu vreo zece ani. Dacă e vorba despre ea, părinţii vor fi distruşi pentru totdeauna. Poate am să le fac o vizită ceva mai târziu. Ştiu unde locuiesc.

— Va trebui, în cazul ăsta, să refacem şi ultimul ei drum, poate aflăm mai multe despre criminali.

CAPITOLUL 4

Căpitanul Corky West, cu o acadea în gură, încerca să facă ordine printre dosarele de pe birou, când secretara lui, simpatica Melanie, apăru în uşă, cu superbele sale şolduri în formă de amforă, anunţându-i pe detectivii Jane Heron şi Eric Black.

— Trăiţi! Ce-i aia, şefu'? – întrebă Jane de la intrare.

— O acadea cu gust de cafea. Vreau să renunţ la această băutură blestemată.

— Şi eu la alcool, de vreo 15 ani, – nu se putu abţine detectivul să nu-şi ironizeze superiorul, dar imediat deveni serios când acesta se uită pieziş la ei.

— Luaţi loc! Adineauri a plecat de la mine directorul departamentului, Larry Tillman. Era ca un leu în cuşcă. Ce s-a întâmplat de fapt în strada Sunny Dunes?

— Traficantul de arme David Baruzov, zis Arthur şi amanta lui de 19 ani au fost executaţi, foarte probabil de nişte ucigaşi plătiţi, vorbi detectivul Black. Ea era fiica mai mică a unui consilier din ministerul de externe. Şi ar mai fi ceva. În locul din care s-a tras am mai descoperit un cadavru, pe care deocamdată nu l-am identificat. O drogată tânără cu care se pare că ucigaşii au făcut sex înainte de a-i lua viaţa.

— Presa şi-a vârât deja coada?

— Noi n-am văzut niciun jurnalist prin preajmă. Cine ştie?!

— Alte concluzii?

— Treaba a fost executată ireproşabil, cu excepţia celui de-al treilea cadavru, care ne cam încurcă socotelile. În afară de urme de spermă, nu s-a găsit nimic.

— Bine, dar, din câte ştiu eu, profesioniştii morţii nu se ocupă cu astfel de fantezii erotice.

— Aşa am zis şi noi, însă urmele sunt prea evidente. Doctorul Harrison ne va spune mai multe după autopsie, cu siguranţă.

— Atunci, pentru început, ocupaţi-vă de identitatea fetei şi…

— Să înţelegem că preluăm cazul? – îl întrerupse Jane Heron.

— Exact, însă…

— Nu în mod oficial, nu-i aşa? – continuă ea să-l întrerupă, ştiind că detesta acest lucru.

De data asta, căpitanul încercă să fie ceva mai maleabil:

— Directorul vrea asta, ştiţi foarte bine, din cauza consilierului de la externe. Până acum aveţi vreun fir?

— Partenera mea crede că a cunoscut-o pe sora drogatei. Vom verifica această ipoteză.

— În regulă! Atunci, la treabă şi ţineţi-mă la curent cu desfăşurarea investigaţiilor!

— Aveţi o acadea şi pentru mine? Poate gustul de cafea mă face să renunţ la alcool, glumi Black din nou.

— Ieşi afară! – se auzi strigătul atât de obişnuit al lui West.

— Şefu', da' ne aprobaţi o excursie la Washington, dacă nu-l găsim pe McClean la locuinţa lui din Los Angeles?

— Ieşi şi tu după el, că mi-aţi stricat deja ziua!

Colegii din birou, care aşteptau ieşirea lor, chicoteau pe înfundate. Aproape fără excepţie se lăsa cu răcnete din partea căpitanului şi cu ieşiri grabnice pe uşă ale detectivilor Black şi Heron. Ei reuşeau întotdeauna să-l scoată din pepeni pe West, spre satisfacţia întregului personal din subordinea lui. Doar Melanie, secretara, se bucura mai puţin de acest gen de distracţie. Ori nu înţelegea şpilul, ori se gândea că boss-ul îşi va vărsa pe urmă nervii pe ea.

— Mergem la laboratorul criminalistic mai întâi? – îşi întrebă Eric partenera.

— De ce nu, că tot suntem aici. Poate aflăm vreo noutate de ultimă oră de la Butch.

În drum spre laborator, se opriră puţin la biroul sergentului Steve Mann.

— Bătrâne, ai putea să ne faci rost de nişte informaţii despre consilierul de la externe, Donald McClean?

— Mai întrebi? Dar ştii care e tariful meu?

— Cum aş putea să uit: o bere!

* * *

— Salut, Butch! Ai găsit ceva interesant până acum? – îl întrebă Jane pe Harrison încă din uşă.

— Cred că se poate spune şi aşa; glonţul care a ucis-o pe Catherine McClean poartă o semnătură, răspunse el, după care îşi făcu de lucru cu microscopul electronic asistat de computer, uitând parcă de prezenţa celor doi.

— Vrei să nu ne mai fierbi de data asta, aşa cum faci de obicei cu noi, dragă prietene! – îl rugă Eric, nerăbdător. Ne spui ce-ai descoperit sau venim mâine?

— Să descopăr ce? Ah, acum înţeleg ce vreţi de la mine! Ei bine, aflaţi că ştiu cine este unul dintre asasini!

— Serios? – nu-i veni lui Jane să creadă.

— Dar nu sunt sigur că numele lui vă este de mare ajutor în anchetă.

Ducând mâna în interiorul hainei, detectivul nu mai rezistă şi-l ameninţă pe „Specialist":

— Dacă nu-mi spui numele imediat, scot pistolul!

— O.K., îl spun: George.

— George şi mai cum?

— George şi atât! E o poreclă. Dacă vreţi şi numele lui adevărat, acesta este Jack Kosak.

— Dar cum naiba ai aflat atât de repede?

— Datorită studiilor comparate, ce, aţi uitat de cercetările mele? Să vă fie ruşine!

Dr. Butch Harrison pusese la punct un program de informaţii privind toate cazurile de omucidere din ultimii ani. Pe baza acestuia, putea spune cu precizie când un asasin acţiona din nou sau când acesta era „copiat" de altul în curs de afirmare.

— Vrei să zici că avem de-a face cu numărul unu al ucigaşilor plătiţi, pe care n-a putut să-l prindă nimeni vreme de 30 de ani? – se miră Jane.

— Chiar el este, ce vă miraţi aşa?

— Poate ne spui şi cum ai ajuns la această impresionantă concluzie.

— În primul rând, a tras un singur glonţ dintr-o carabină cu amortizor. Majoritatea ucigaşilor plătiţi ţintesc capul victimei, aşa cum a fost omorât şi traficantul de arme. În cazul lui George, lucrurile stau altfel. El trage întotdeauna în ceafă, făcând creierul mic să explodeze, iar victima să-şi piardă viaţa instantaneu. Aşa a murit Catherine McClean. Asta îl deosebeşte pe George de alţi criminali, înţelegeţi?

— Destul de bine, de obicei! – se îmbufnă Jane. Dar eu ştiam că acest asasin nu lucrează decât singur. El şi-a păstrat mereu reputaţia unui solitar convins.

— După părerea criminalistului Benett şi după unele zvonuri care au început să circule, se pare că Jack Kosak vrea să iasă la pensie în plină glorie. Se zice că ar încerca să formeze un tânăr provenit din ţările estice, care să-i ia locul pentru a-i continua opera de aici înainte. Iar acest ultim dublu asasinat confirmă din plin ipoteza.

— Dar n-ar putea fi vorba despre un alt criminal care semnează la fel ca el, împuşcând victima tot în ceafă pentru a se distra pe seama lui George?

— Puţin probabil. Nu văd cine ar îndrăzni să-l provoace, deoarece este un tip total lipsit de simţul umorului şi foarte ranchiunos din fire. Ştiţi că are şi o ciudăţenie sexuală?

— Cum ar fi?

— Sexul anal cu femeile. Am examinat la lumina „Wood" anusul fetei care se droga şi am depistat fluorescenţa alb-albăstruie pe care mă aşteptam s-o găsesc acolo, după ce mi-am dat seama că unul dintre asasini este George. Apoi am făcut o verificare, folosind sulfatul de alizarină – 0,01% în apă distilată – care a evidenţiat sperma devenită verde din cauza compusului chimic utilizat. Apoi, cu ajutorul microscopului şi al computerului, am stabilit ADN-ul fiecărui tip de

spermă, căci pe faţa şi în cavitatea bucală ale cadavrului nu am depistat lichidul seminal al lui George. Acum mai trebuie să compar ADN-ul care am stabilit că aparţine lui George cu cel descoperit în alte crime, fiindcă în banca mea de date se află mai multe fete moarte cu gâtul tăiat şi cu urme de spermă în anus.

— Dar până acum s-a mai găsit vreo astfel de victimă chiar în locul de unde asasinul executa o ţintă?

— Nu. Asta este o nouă premieră, pe lângă faptul că nu mai lucrează singur.

— Doctore, vorbeşte-ne puţin despre profilul psihologic al lui George, poate ne furnizezi şi alte amănunte preţioase! – îl rugă Jane.

— Mie mi se pare destul de clar că el a ajuns la dorinţa conştientă sau inconştientă de a se retrage din „meserie". De a ieşi la „pensie" în plină glorie. La fel de clar este că vrea să aibă un succesor. După ce a ucis oameni ani de rândul, e normal ca mintea lui să o ia razna uneori. Poate că îl deranjează acest îndelungat anonimat pe care a fost obligat să-l păstreze şi acum caută gloria prin intermediul mass media. Dacă va fi cazul, va comite şi unele greşeli, lăsând să se creadă că nu este invulnerabil, tocmai pentru a da acţiunilor sale o notă aparte de spectaculozitate.

— Este foarte important ce ne-ai spus, Butch! – fu de părere Eric. Dar alte urme nu s-au mai găsit în locul din care s-a tras?

— Ba da, însă mai puţin relevante. Nişte urme de pantofi pe parchetul deteriorat. Mai precis, ghete englezeşti pentru George şi adidaşi „Nike" pentru elevul lui. Apoi, resturi de piele în părul victimei şi nişte fire de păr care ar putea foarte bine să aparţină unor persoane care n-au nicio legătură cu crima.

— Dar despre cadavrele din hotelul de vizavi ne mai poţi spune ceva? – vru să ştie Jane.

— Despre ea, da. Catherine McClean îşi vopsise părul cu un şampon special, care iese după două spălări. Era pentru prima dată când folosise acest produs, conform analizelor pe care le-am efectuat. Asta înseamnă că înainte vreme nu-i fusese teamă că va fi recunoscută de cineva. Cine ştie de ce se temea!?

* * *

Jane şi Eric se opriră la localul „Monica's" pentru o cafea şi câteva sandvişuri delicioase, pe care le pregătea pentru ei chiar patronul barului, simpaticul şi îndatoritorul Jimmy H. Pentru a avansa mai repede cu cercetările, trebuiau să lucreze separat, aşa că îşi împărţiră sarcinile.

— Eu voi începe cu familia McClean, dacă îl găsesc pe consilier în oraş, zise detectivul. În caz contrar, am să-l consult pe căpitanul West şi dau o fugă până la Washington. Până diseară sunt înapoi.

— Iar eu mă voi ocupa de identificarea victimei cu gâtul tăiat.

— Încă eşti convinsă că este sora fostei tale prietene, nu-i aşa?

— Poate că ţie ţi se pare ciudat, dar intuiţia mea feminină îmi spune că nu mă înşel.

— Patroane, dă-ne şi nouă două scotch-uri mici ca să ne remontăm!

Jimmy H. veni îndată cu o sticlă abia începută şi două pahare conţinând câte un cub de gheaţă.

— Puneţi-vă dumneavoastră cât doriţi! Asta e din partea casei. Acum vă aduc şi sandvişurile cu caşcaval şi şuncă.

— Cum se numea prietena ta care a murit din cauza drogurilor?

— Anne Whitbread. Eram foarte apropiate, aş putea spune ca două surori. În adolescenţă, am descoperit împreună viaţa, primele sentimente de dragoste, sexualitatea şi multe alte prostioare. După ce ne-am despărţit, am rămas doar cu amintirile. Era o fată superbă şi adesea eram geloasă pe ea, căci nu se sfia să-mi „fure" băieţii cu care mă împrieteneam. Cu toate acestea, nu-i purtam pică şi nu rămâneam certate mai mult de o zi, maximum două.

— Se droga încă de pe atunci?

— Mulţi tineri din gaşca noastră luau LSD, dar nu şi Anne. Chiar şi eu mă mai prosteam câteodată, ameţindu-mă la câte o petrecere, dar ea era total împotriva halucinogenelor, fie ele şi foarte uşoare, aşa cum era drogul folosit de noi. Nu-mi vine să cred că pe urmă a alunecat pe panta narcoticelor într-o aşa măsură încât să-şi piardă viaţa din pricina acestora.

— Îi cunoşti familia?

— Bineînţeles, dormeam des la ei. Aşa am cunoscut-o şi pe sora ei mai mică.

— Dar când ai identificat cadavrul Annei Whitbread nu i-ai vizitat pe părinţi?

— N-am avut puterea s-o fac. Probabil că laşitatea m-a împiedicat. Le-am dat, totuşi, un telefon.

— Te înţeleg! – zise Eric cu o notă de compasiune în glas.

Cei doi poliţişti tăcură pentru a-şi mesteca sandvişurile în tăcere. Jane puse încă un rând de scotch în pahare şi îl dădu pe al său peste cap. În acel moment, telefonul mobil al lui Eric începu să sune.

— Detectivul Black la aparat!

— Celebrul poliţist care se bate cu toţi balaurii pentru a afla adevărul şi a împărţi dreptatea? Steve sunt! Ai să-mi dai o bere pe ziua de azi.

— Când se face o ladă să m-anunţi! Ai ceva pentru mine?

— Scoate carneţelul şi notează! Donald McClean provine dintr-o familie destul de săracă, dar taică-său a pus, de când băiatul era mic, câte un ban deoparte pentru educaţia lui. A fost la un pension în Franţa, apoi şi-a continuat studiile – nu fără eforturi – în Germania. Au urmat o căsătorie din interes şi o carieră frumuşică la externe şi în

politică, tipul înscriindu-se la republicani. McClean a ales ţările din est şi îşi vedea liniştit de treabă, când a făcut o piruetă la 180 de grade, demisionând din partid şi optând pentru democraţi. O dovadă crasă de oportunism, desigur, în 1996, a reuşit să intre în suita prezidenţială în calitate de consilier pe probleme de politică externă, fiind recunoscut pentru cunoştinţele sale vaste în ceea ce priveşte ţările din fostul bloc comunist. Eu zic că a primit această funcţie şi pentru fel de fel de dosare şi relaţii pe care le posedă, dar asta nu scrie nicăieri. Cam atât am aflat până acum.

— David Baruzov, traficantul ucis, era bulgar de origine, nu-i aşa? – îl întrebă Eric.

— Exact, dar a întreţinut legături foarte strânse şi cu Kremlinul până la venirea lui Gorbatchov la putere. De fapt, studiile şi le-a făcut la Moscova şi chiar avea o locuinţă în capitala rusă.

— Deci, n-ar fi exclus să se fi cunoscut cu McClean?

— Deloc! După destrămarea Rusiei Mari s-a bănuit că a aprovizionat cu armament partizanii din ţările din jur, care voiau să distrugă comunismul. Dacă era un cunoscut al consilierului, înseamnă că nici Washington-ul nu este străin de traficul cu arme întreprins de el. Ceea ce cred că i-a atras execuţia – după unele surse – ar fi faptul că s-a implicat în aprovizionarea combatanţilor rebeli din Cecenia. Iar această greşeală nu putea fi pe placul Moscovei.

— Treaba asta chiar că pute de la o poştă, bătrâne! Dacă mai afli ceva, ştii cum mă poţi găsi. Nu, nu uit de bere, pe curând!

Cei doi detectivi plătiră consumaţia nemţeşte şi părăsiră localul însoţiţi de patronul Jimmy H., care îi pofti să treacă şi altădată pe acolo. În loc de bun rămas, Jane îi spuse partenerului său:

— Ne vedem mâine dimineaţă ca să facem bilanţul!

CAPITOLUL 5

Familia Whitbread locuia în zona Rubidoux, într-o casă mai mult modestă decât cochetă. Capul familiei era şomer, la vârsta lui nemaigăsindu-şi un loc de muncă, după ce a fost concediat de la firma unde lucrase ca tehnician vreme de 18 ani.

Fiindcă băuse scotch în compania lui Eric, Jane Heron se simţea cam moleşită şi preferă să-şi abandoneze bătrânul BMW 525 în favoarea metroului. Atunci îl văzu pentru a doua oară pe tipul înalt şi destul de tânăr – să tot fi avut 30 de ani – care i se părea că se ţine scai de ea. Era brunet, dar părul lui negru albise deja pe la tâmple. În rest, avea trăsături comune şi părea destul de seducător, dacă s-ar fi luat după ocheadele aruncate de aceasta. Poate că era o simplă coincidenţă şi aveau drum comun. Trenul sosi şi poliţista îl pierdu din câmpul ei vizual.

Vincent Whitbread îmbătrânise urât în ultimii ani, dar nu într-atât încât să fie de nerecunoscut. Se bucură sincer când o văzu şi ieşi în întâmpinarea ei:

— Jane, a trecut aşa de mult de când nu te-am mai văzut!

Poliţista intră în casă ezitând, după care îl îmbrăţişă pe bătrân. Câte amintiri i se derulau în minte!

Parcă temându-se de ceva rău, Vincent o invită la o cafea pe care o avea pregătită, iar ea îl întrebă de soţie:

— Jaclyn nu este acasă?

— Nu, lucrează o jumătate de normă ca femeie de serviciu într-un magazin. Câştigă destul de bine în comparaţie cu mine, care sunt şomer şi trebuie să mai aştept ceva timp până să mi se dea pensie. Nu am încă anii necesari.

Jane se temea să aducă vorba despre Micheline, sperând că ei îl va spune că s-a măritat şi are copii, ori că îşi continuă studiile undeva, în alt oraş sau poate chiar în străinătate. Orice, numai să nu fie una şi aceeaşi persoană cu drogata care fusese ucisă bestial de înfricoşătorul George – numărul unu în lume printre ucigaşii plătiţi! Dar Vincent nu aduse vorba despre fiica sa, rezumându-se la a vorbi despre tot felul de banalităţi, cu toate că o anumită tensiune plutea în aer.

— Mai lucrezi în poliţie? – o întrebă el, de data asta fără a-şi mai putea ascunde îngrijorarea.

— Da, e ca o boală contagioasă de care nu mai poţi scăpa o dată ce ai contactat-o.

Încerca să mai destindă atmosfera printr-o glumă, însă, când realiză că era în zadar, se hotărî să treacă la subiect. Sorbi puţină cafea şi-l întrebă pe Vincent:

— Şi Micheline ce mai face?

În acel moment, universul bătrânului din faţa ei se prăbuşi. Alb ca varul la faţă, închise ochii şi se rezemă de spătarul scaunului, întrebând la rândul lui anevoie:

— De asta ai venit, nu-i aşa? I s-a întâmplat ceva rău?

— Sinceră să fiu, nu ştiu nimic sigur. Mai bine spune-mi cu ce se ocupa, ce făcea…

— N-am mai văzut-o de doi ani, zise tatăl debusolat. Într-o zi, a plecat pur şi simplu, fără să-şi ia bun rămas de la noi. Ne-a telefonat de două ori de atunci, zicându-ne că era la New York. Drogurile i-au luat şi ei minţile, Jane, ăsta e adevărul!

Deşi se aştepta la asta, poliţista se tot încăpăţâna să caute un indiciu care să-i infirme faptul că trupul neînsufleţit, cu gâtul tăiat, aparţinuse Michelinei.

— Cum arăta în ultima vreme? Semăna cu Anne? – spuse Jane, fără să-şi dea seama că folosise timpul trecut referindu-se la ea.

— Da, mai ales la ochi. A murit, nu-i aşa?

Îşi dăduse seama. Şi nici ea nu mai avea vreo îndoială în privinţa identităţii cadavrului. Se ridică de pe scaun, îi puse tatălui îndurerat o mână pe umăr şi îl întrebă:

— Aveţi vreo poză recentă de-a ei?

— Nu, Jaclyn le-a ars pe toate, păstrându-le numai pe acelea în care fetele erau mici de tot. Aşa a încercat ea să-şi ascundă disperarea, păstrând doar imaginile fericirii trăite alături de ele.

— Atunci va trebui să veniţi în oraş cu mine. Este inevitabil! O tânără a fost omorâtă într-un bloc aflat în renovare. Este vorba despre o afacere mai încurcată. Tot ce vă pot spune este că i-am văzut cadavrul. Era plin de urme de injecţii în braţe şi avea privirea aceea a lui Anne pe care n-o voi putea uita niciodată. Totuşi, mai este posibil să mă fi înşelat şi sper din tot sufletul să fie aşa, dar trebuie să veniţi cu mine. Altă cale nu există!

Jane sună după un taxi, dar toate liniile erau ocupate. Ieşiră în stradă, cu gândul că vor avea mai mult noroc. Atunci îl observă din nou pe tipul din staţia de metrou, convingându-se că la mijloc nu mai era vorba de nicio coincidenţă. Pentru a-i spulbera orice îndoială, bărbatul îi zâmbi seducător, arătându-şi întreaga dantură. Dacă nu l-ar fi avut pe Vincent alături, într-o conjunctură atât de tristă, probabil că i-ar fi răspuns tot printr-un surâs, dar aşa…

CAPITOLUL 6

Consilierul locuia în superbul cartier Marywood, într-o vilă imensă cu nenumărate dependinţe. McClean cam strâmbase din nas când detectivul Eric Black îi solicitase această întâlnire, însă acceptă în cele din urmă. Doar era vorba de moartea fiicei lui şi trebuia să colaboreze cu poliţia la aflarea făptuitorilor.

Eric sună la uşa principală, indignat că nu îl aştepta nimeni. Ştiau că era el, fiindcă se prezentase la interfon pentru a i se deschide poarta de fier a proprietăţii. Îşi pierdu răbdarea încă două minute, după care îi deschise o tânără, care cu siguranţă nu făcea parte din personalul casei, după îmbrăcămintea şi machiajul ce o împodobeau.

— Sunteţi domnul…?

Avea o voce plăcută, deşi cam joasă ca timbru. Îl măsură din cap până-n picioare, oprindu-se puţin mai mult asupra blugilor lui Eric, undeva mai jos de curea. Un zâmbet abia perceptibil i se aşternu pe faţă, iar privirea ei rece se mai încălzi puţin.

— Black. Detectivul Eric Black, de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, divizia „Cazuri Speciale”.

Ea ezită puţin, după care spuse:

— Tocmai intenţionam să ies în oraş. Poftiţi înăuntru! Pe cine doriţi să luaţi la întrebări, domnule Columbo?

Bărbatului începu să-i placă fiinţa din faţa lui, remarcând stilul direct în care se exprima.

— Pe tatăl dumneavoastră, dacă sunteţi cine cred eu. Apoi pe mama şi, în cele din urmă, pe dumneavoastră. Asta e procedura în asemenea situaţii.

— Aţi intuit bine, sunt Amanda, fiica cea mare a familiei McClean, spre marele meu noroc. Îmi voi amâna ieşirea în oraş din cauza dumneavoastră, aşa că vă voi sta la dispoziţie când doriţi. Dintr-un motiv pe care eu nu-l cunosc, tata a trebuit să plece urgent de acasă, dar puteţi sta de vorbă, pentru început, cu mama.

Lui Eric îi era foarte clar faptul ca demnitarul de stat se ascundea în spatele funcţiei sale pentru a nu da ochii cu el. Cel puţin deocamdată. În această situaţie existau două alternative: fie nu avea nicio legătură cu moartea fiicei lui mai mici şi încerca să-i arate poliţistului că la el nu se putea ajunge cu una, cu două, fie era implicat în afacere şi încerca să se eschiveze de la interogatoriu, pentru a-şi pregăti cele mai nimerite răspunsuri. Gândurile lui Black fură întrerupte de Amanda, care spuse:

— Mă duc s-o chem pe mama. Luaţi loc! Am şi eu o curiozitate în ceea ce vă priveşte, dacă nu vă supăraţi.

— Vă ascult!

— Ce rol jucaţi? Cel al poliţistului bădăran şi obraznic, care se bagă cu forţa în sufletul oamenilor sau cel al detectivului amabil, manierat şi înţelegător?

Întrebarea foarte directă îl lăsă mut pe Eric, care se ascunse sub masca unui om indiferent, mulţumindu-se să facă doar un gest evaziv cu mâna. Ea continuă:

— Mama este foarte dărâmată de moartea surorii mele mai mici. Vă rog să nu-i faceţi şi mai mult rău, este o fiinţă foarte sensibilă. Fiţi blând cu ea! Ne vedem după aceea, bine?

Fata asta avea ceva extraordinar în ea! – îşi zise detectivul, nu fără încântare. Rămânea de văzut ce avea să iasă din treaba asta.

Elizabeth McClean provenea dintr-o familie foarte înstărită din statul Oklahoma, era mică de înălţime, mai exact genul mignon şi părea destul de bolnăvicioasă. Crea impresia că, în cazul în care ţipai la ea, era în stare să înceapă să plângă ori să se dezintegreze în mii de bucăţele. Ochii îi erau roşii de atâta plâns şi privea cu spaimă în jurul ei.

— Doriţi să vă servesc cu ceva, detective? – îl întrebă ea cu o voce tremurătoare.

Apăruse însoţită de un servitor care o supraveghea cu mare atenţie, gata să intervină dacă ar fi leşinat.

— O cafea, dacă se poate, mulţumesc!

— Mario, lasă-ne singuri, te rog, şi spune-i Barbarei să aducă o cafea pentru domnul poliţist!

Parcă epuizată de atâta efort, Elizabeth îşi dădu drumul să cadă într-un fotoliu din faţa lui şi aşteptă în linişte ca detectivul să-i vorbească. Era un moment penibil, la care Eric nu se pricepea deloc, de cele mai multe ori fiind substituit de Jane Heron în asemenea situaţii delicate. Însă ea nu era acum acolo. Pentru a trage de timp în aşteptarea unei idei salvatoare, bărbatul începu să-i vorbească, povestindu-i în mare ceea ce ştia despre moartea fiicei ei. Folosea cuvinte cât mai banale şi era destul de evaziv când trebuia să rostească un lucru grav. Cu toate aceste eforturi, femeia devenea, parcă, tot mai mică în fotoliul ei, iar când el termină de povestit, suspină adânc, ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Fata mea scumpă în compania unui escroc internaţional! Mi se pare de neconceput aşa ceva, cu educaţia şi posibilităţile sale intelectuale… Ce o fi avut în cap? Era o fiinţă atât de cumpătată şi de cuminte…

Spre norocul lui Eric, servitoarea pătrunse în încăpere, aducându-i cafeaua. Elizabeth McClean se abţinu să mai plângă în prezenţa ei, însă chipul îi era desfigurat de durere. Bărbatul încercă să o atragă într-o discuţie în care era nevoie de concentrare, gândindu-se că astfel

o va distrage de la gândul negru al morţii.

— Nu vă amintiţi de niciun lucru suspect petrecut în ultima vreme? Nu se schimbase nimic în comportamentul ei?

— N-am observat absolut nimic, totul decurgea normal în familia noastră. Dacă aş fi bănuit măcar ce avea să se întâmple…

— Dar nici soţul dumneavoastră sau sora ei n-au sesizat ceva suspect?

— Eu ştiu?! În tot cazul, mie nu mi-au spus nimic.

Tonul pe care primise acest ultim răspuns, care aducea a enervare, îl făcu pe Eric să bănuiască faptul că în familia McClean nu toate lucrurile erau în regulă. Dar el nu forţă nota, fiind convins că Amanda îl va lămuri în privinţa acestui aspect.

— Nu înţeleg de ce au omorât-o şi pe ea?! – scânci mama Catherinei după un timp. Ce-au avut cu ea?

Biata femeie considera că fiica ei fusese asasinată doar din cauza acestui individ dubios cu care se încurcase. Cu alte cuvinte, ea s-ar fi aflat în momentul nepotrivit la locul nepotrivit şi atât. Poliţistului i se păru inutil să-i explice că uciderea ambelor victime fusese premeditată cu mult timp înainte. Îi mai puse câteva întrebări uşoare, după care se declară mulţumit de cele aflate şi o rugă să o cheme pe fiica cea mare, drăgălaşa Amanda. Ea se ridică încet de tot şi se târî spre ieşire, cu paşii vlăguiţi, ca o bătrână de 80 de ani.

Aproape imediat apăru servitoarea, care îl anunţă pe un ton glacial:

— Domnişoara Amanda vă aşteaptă pe terasă, domnule. Doriţi să vă mai servesc cu ceva?

— Nimic, deocamdată.

— Să vă conduc atunci.

Fata îl aştepta la o masă, cu un pahar de Martini în faţă, pe jumătate gol.

— Nu doriţi nimic de băut, detective?

— Cred că nu. Pe dumneavoastră doliul vă împinge să beţi?

— Curtoazia dumneavoastră este întotdeauna aşa subtilă? – îl ironiza Amanda.

— De obicei nu, însă vreau să ştiţi că nu mă las înşelat de o suferinţă regizată, provocată chipurile de decesul Catherinei. Ştiu că moartea surorii dumneavoastră vă lasă destul de indiferentă.

— Dacă aşa credeţi… scăpă ea pe un ton la fel de indiferent.

— Atunci îmi spuneţi adevărul sau nu?

— În această casă pereţii au urechi, de aceea v-am invitat pe terasă. N-aş vrea ca mama să afle gândurile mele. Ea este foarte delicată, înţelegeţi ce vreau să spun?

— S-ar putea ca servitorii să tragă cu urechea pentru ea? Cine? Mario, Barbara sau altcineva?

— Mario ăsta e un gunoi şi un imbecil pe deasupra! Ar face absolut

orice i-ar cere scumpa lui stăpână.

— Dar aveţi idee de ce mă evită tatăl dumneavoastră?

— În concluzie, vreţi să aflaţi toate amănuntele posibile legate de familia McClean?

— Eu mă refeream la relaţiile de familie, nu la mai mult.

— Treaba este destul de simplă dacă o priveşti dintr-un anumit punct de vedere. Catherine s-a îndrăgostit – Dumnezeu ştie cum? – de tipul ăsta dubios, care ar fi putut să-i fie tată. Apoi a fost ucisă împreună cu el, fiindcă omul trebuia să moară. N-a avut nicio şansă. Când eşti prieten cu lupul, vei avea de-a face cu puşca vânătorului. Vi se pare clar ce v-am spus până acum?

— E destul de limpede, dar să revenim la întrebarea mea.

— Relaţiile familiale? – întrebă Amanda, păstrându-şi în continuare siguranţa de sine. Tata s-a căsătorit cu mama din interes. Ea avea zestre şi lui i s-au deschis mai multe uşi în urma acestui mariaj. Astfel, a putut intra în lumea afacerilor şi a finanţelor internaţionale. După ce a refuzat mai multe posturi importante în administraţia americană, o mişcare proastă a dus familia în pragul falimentului. Avea nevoie urgentă de bani şi aici eu îl înţeleg perfect, fiindcă îi semăn.

— Dar Donald McClean a fost un soţ fidel?

— Nici vorbă! De câte ori pleca în interes de afaceri, se întorcea cu o nouă „secretară" şi niciuna nu purta sutien ori coc în vârful capului, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun. Eu nici nu mă născusem – eram încă în burta mamei – când ei deja nu mai împărţeau acelaşi dormitor.

— Iar Catherine cum a venit pe lume şi când?

— Cam la vreo şase ani în urma mea. Niciodată n-am ştiut cine este tatăl ei, dar presupun că e Mario.

— Servitorul mexican? – nu se putu abţine Eric.

— De ce nu? Mama nu s-ar fi încumetat să aibă o relaţie amoroasă în afara casei. Ar fi fost prea dificil.

— Care este motivul ce vă determină să îmi povestiţi toate aceste intimităţi familiale?

— Păi, dumneavoastră m-aţi rugat asta, aţi uitat? Vreţi amănunte? Vi le dau pe toate, fără nicio opreliştе. Sunt o persoană directă, care nu are prea multe lucruri de ascuns. De fapt – poate o să râdeţi – eu vreau cel mai mult să-i prindeţi pe criminalii Catherinei, chiar dacă îmi era soră numai de mamă.

— Ia te uită! Ce mai schimbare de situaţie!

— Detective Black, nu faceţi pe prostul, că nu vă prinde! Şi nici să nu vă închipuiţi că sunt mai naivă decât în realitate. Ştiu că au fost doi trăgători pentru două ţinte. Una pentru fiecare, ca execuţia să fie perfectă. Indiferent cine este implicat în moartea ei – chiar şi din propria mea familie – va plăti scump. Pot să vă asigur de asta!

— Vă gândiţi la anumite persoane?

— Nu ştiu. Sinceră să fiu, chiar nu ştiu în acest moment.

— Haideţi să recapitulăm! Deci, o căsătorie din interes, o fată dintr-o relaţie extraconjugală, o relaţie dubioasă urmată de o moarte şi mai dubioasă… Ar mai fi ceva?

— Da, un lucru paradoxal. Consecinţa celor petrecute înainte de decesul Catherine! A fost o viaţă de familie strălucitoare, dar împărţită în două. Eu cu tata pe de-o parte, mama şi sora mea pe de alta. Aşa au stat lucrurile întotdeauna. Mamei mele nu i-a păsat niciodată de mine, fiindcă îi aminteam prea mult de soţul ei, care i-a înşelat absolut toate aşteptările. Iar dragostea ei s-a răsfrânt asupra celei mici. La rândul lui, tata le dispreţuia pe mama şi pe Catherine, dar fără să le urască. Mai bine-zis îi erau total indiferente, de parcă nici n-ar fi existat. În schimb, la mine ţinea foarte mult. Exista o anume armonie în relaţia noastră, tată-fiică. Şi mai erau cadourile: îmi făcea surprize plăcute, aproape în fiecare zi când era acasă, parcă încercând să compenseze astfel copilăria plină de nevoi şi renunţări pe care o avusese. La noi în casă n-a avut loc niciodată vreun scandal, dar întotdeauna persista o atmosferă tensionată. Cu timpul, fiecare dintre noi s-a obişnuit cu această viaţă şi s-a resemnat.

— Cum a reacţionat tatăl dumneavoastră când a aflat de asasinarea Catherinei?

— Rău, foarte rău. Dar, probabil că furia lui se datorează altor motive.

— Cum ar fi?

— Cariera sa, planurile de viitor şi alte asemenea. Dacă află presa, nu mai poate fi etichetat drept un om fără de pată, nu-i aşa? Deşi îl iubesc, dar în felul meu, vă mai pot spune că tata ştie foarte bine să joace teatru şi chiar o face ori de câte ori se iveşte prilejul. Este foarte talentat în a se preface şi a-i convinge pe ceilalţi că e sincer.

— Puteţi să detaliaţi puţin această ultimă afirmaţie?

— Detective, v-am rugat să nu mă trataţi ca pe o proastă! Ştiţi foarte bine că tata este un expert în relaţiile cu Europa de Est. Iar un expert ca el nu poate avea scrupule. Baruzov, traficantul, deşi bulgar de origine, era un dezertor de sub tutela Moscovei – probabil şi de sub cizma KGB-ului – care începuse să acţioneze pe cont propriu. Până când n-a deranjat pe nimeni, a fost lăsat în pace, însă când a vândut armament şi materiale explozive cecenilor, şi-a semnat condamnarea la moarte. Ruşii nu pot ierta (şi cred că n-o vor face niciodată) moartea oamenilor nevinovaţi din Moscova şi alte câteva oraşe, care a fost provocată de atentatele teroriste ale rebelilor ceceni.

— Uitaţi-vă la ultimele sondaje de opinie şi veţi vedea că peste 70% dintre ruşi sunt de acord cu continuarea războiului împotriva acestui stat autoproclamat independent. Şi-acum, vă las pe dumneavoastră să trageţi concluzia la următoarea eventualitate: dacă tata era amic cu

David Baruzov, cam în ce situaţie se află el acum?

— Într-una în care este nevoit să păstreze discreţie absolută, de bună seamă. Credeţi că el ar fi putut comanda uciderea traficantului şi, totodată, a Catherinei?

— Nici nu vreau să cred aşa ceva, însă, dacă acesta e adevărul, puteţi fi sigur că tata va plăti cu vârf şi îndesat fapta lui. Voi avea eu grijă de asta!

— Dar dumneavoastră în ce relaţii eraţi cu sora mai mică?

— Unele aproape inexistente. Moartea ei nu-mi dă mari bătăi de cap, însă ţin foarte mult să-i arestaţi pe criminali. E mai mult o chestie de principiu, dacă vreţi.

Totul începea să se clarifice şi să prindă contur în mintea lui Eric. Se uită la Amanda şi observă că-l privea mai insistent ca la început. Oare ce-i mai trecea prin minte?

— Aveţi un început de chelie destul de interesant, detective Black! – îi aruncă ea fără menajamente. Şi nici nasul dumneavoastră nu e de nebăgat de seamă. Cred că ştiţi ce se spune despre bărbaţii cu nasul mare…

Bineînţeles că ştia şi îşi dădea seama că terenul începuse să fie destul de alunecos. Dar oare unde voia să ajungă Amanda? Ca să nu-l lase să se frământe şi cu această dilemă, fata îşi dădu pe faţă intenţiile:

— Ce-aţi zice de un sărut, poate chiar mai mult? N-am făcut-o niciodată cu un poliţist; trebuie să fie o experienţă unică!

Lui nu-i venea încă să creadă şi de aceea o privi cu atenţie. Nu glumea absolut deloc.

— Vă invit să veniţi cu mine la hotelul „Hermosa”, dacă nu aveţi altceva mai bun de făcut! — îl luă tânăra pe nepregătite – pentru a câta oară? – pe Eric. Am acolo un apartament închiriat în permanenţă.

— Sunteţi foarte directă, în general, sau numai când este vorba despre o posibilă aventură? – ripostă el.

— În familia noastră nu obişnuim să ne complicăm viaţa cu vorbe goale. Cred că este ceva ereditar la mijloc. Şi, dacă tot am ajuns aici, ce-aţi zice dacă ne-am tutui?

— Tu, bineînţeles! – glumi Eric, prin mintea căruia treceau deja fel de fel de poziţii sexuale. Dar eşti, totuşi, o martoră! Nu pot avea o relaţie amoroasă – dacă am înţeles bine propunerea ta – cu o martoră.

— Dar cine a vorbit despre o relaţie amoroasă? Va fi ceva total lipsit de orice obligaţii. Hai să-i spunem pasiune! E mai simplu.

CAPITOLUL 7

Recepţionerul îi dădu Amandei cheia fără niciun cuvânt ori vreo privire nelalocul ei. Probabil că era foarte bine plătit pentru discreţia lui.

— Poţi să te faci comod. Ce zici de nişte şampanie?

Fără să mai aştepte acordul lui, fata formă numărul de la room-service şi dădu comanda. Eric îşi scoase haina, hamul şi pistolul, apoi tricoul pe care-l avea pe dedesubt, în dorinţa de a-i demonstra tinerei că pe piept nu prezenta niciun început de chelie. Băiatul aduse în scurt timp frapiera cu gheaţă şi apă în care înota o sticlă de şampanie ce abia aştepta să fie destupată.

— Ai omorât mulţi oameni cu pistolul ăsta? – vru să ştie ea, în vreme ce Eric îşi făcea de lucru cu paharele.

— Foarte puţini şi numai atunci când nu s-a putut altfel. Eu sunt poliţist, nu justiţiar! – încercă el să-şi scoată în evidenţă spiritul umanitarist.

Ei nu-i conveni răspunsul, însă nu insistă asupra acestui subiect, întorcându-se cu spatele.

Eric împinse dopul în sus, care sări cu zgomot drept în tavan. Apoi turnă băutura în cupele luate din bar.

— Îţi plac femeile care se dezbracă singure sau preferi s-o faci tu? – îşi pierdu Amanda răbdarea.

— Credeam că vrei să bem o cupă mai întâi! – făcu detectivul pe nevinovatul, dar trecu imediat la acţiune, ca nu cumva fata ce i se dăruia să se răzgândească.

Postat în spatele ei, Eric o petrecu cu braţele, îi ridică părul şi începu să-i deschidă nasturii bluzei unul câte unul, sărutând-o în acelaşi timp pe ceafă. Când termină această operaţiune, fata ridică mâinile în sus pentru ca el să-i scoată bluza. Nu mai avea nimic pe dedesubt. Bărbatul trecu apoi la fustă, căreia îi trase fermoarul aflat la spate şi îi descheie singurul nasture. Amanda îl ajută să o tragă în jos, unduindu-şi graţios şoldurile într-o parte şi-n alta, după care ieşi din fustă, însă fără a-şi descălţa pantofii cu toc. El se lipi cu pieptul de spatele ei fierbinte, într-o îmbrăţişare plină de dorinţă, Apoi, mâna lui dreaptă coborî spre chiloţii fetei, în vreme ce stânga începuse să-i mângâie sânii cu multă blândeţe. Simţi cum părul ei pubian, tăiat foarte scurt îi gâdila buricele degetelor şi răsuflă din greu, ca o locomotivă. Unul dintre degete îi alunecă mai jos, întâlnind mucoasa ei umedă de plăcere.

Amanda nu se întoarse, lăsându-l pe detectiv să se bucure de frumuseţea spatelui ei şi să-i adulmece pielea. Eric îşi scoase mâna din

slip, abandonă şi sânii, după care se retrase o jumătate de pas înapoi, pentru a o putea admira mai bine. Îi puse ambele mâini pe umeri, îi mângâie spatele, o cuprinse de şolduri, strângându-i-le cu delicateţe, după care se lăsă în genunchi şi îi trase chiloţeii în jos. Fesele erau tari, iar muşchii i se încordau la fiecare atingere a bărbatului aflat în spatele ei. Eric îşi scoase pantofii şi blugii, cu slip cu tot, rămânând numai în ciorapi. Aflat deja în erecţie, îşi ridică membrul, aşezându-l pe crăpătura feselor ei şi o îmbrăţişă din nou pătimaş, sărutându-i lobul unei urechi. Îi luă ambii sâni în mâini, simţind cum sfârcurile Amandei se întăreau în podul palmelor lui. Fără a se dezlipi vreun centimetru de ea, bărbatul o împinse uşurel spre comoda cu oglindă, făcând-o să se îndoaie din mijloc şi pipăind după locul acela umed peste care dăduse mai devreme. Când o pătrunse pe la spate, ea scânci de plăcere, depărtându-şi uşor picioarele pentru a-i facilita intromisiunea. Apoi duse o mână înapoi şi îl trase pe Eric spre ea, semn că era gata să facă faţă atacurilor lui. Îşi mişcă de câteva ori bazinul cu multă abilitate, astfel încât el reuşi să intre până la scrot fără nicio dificultate. Intimitatea pântecelui ei cald şi primitor îi tulburase vizibil, iar ea putea observa asta mulţumită oglinzii.

La nici cinci minute de când era penetrată, Amanda începu să gâfâie sacadat, împingându-se tot mai insistent spre el. Reflectate în oglindă, sfârcurile el aproape atingeau mobila, iar sânii i se zbenguiau voluptoşi înainte şi înapoi, în ritmul atacurilor detectivului. Ea întoarse puţin capul şi rosti, suspinând:

— Acum! Vreau mai tare! Tare de tot!

El se conformă, prinzând-o de sânul stâng şi de fesa dreaptă şi simţind-o cum fremăta în mâinile lui. Dorinţa lor creştea cu fiecare secundă care trecea. Ea începu să geamă cu adevărat, iar mişcările pe care le executa deveniră mult mai ample ca la început. Simţea finalul aproape şi nu voia să piardă nimic din ceea ce el îi putea oferi. Sexul bărbatului era atât de întărit, încât aproape îl durea. După ce primul jet ţâşni în interiorul ei, Eric nu se mai extrase, ţinând-o pe Amanda lipită de el. În acelaşi timp, îşi mişcă bazinul în lateral, apoi în sus şi în jos, de mai multe ori, până când termină de tot. Abia acum se destinse şi ea, torcând ca o pisicuţă care a fost îndelung mângâiată. Mai rămaseră împreunaţi pentru câteva secunde, timp în care el îi acoperi ceafa şi umerii cu sărutări, dovedindu-se a fi un bărbat tandru şi gingaş, spre bucuria ei. Meritase efortul!

— Nu ştiu pentru care motiv, vorbi ea după ce Eric se extrase, lăsându-se să cadă pe pat, dar de când te-am văzut am fost convinsă că n-ai să-mi înşeli aşteptările. Mă bucur că am avut o bună intuiţie!

Apoi se îndreptă spre baie şi imediat începu să se audă apa curgând. După circa zece minute, poliţistul aprecie că era cazul ca fata să fi terminat şi, ciocănind la uşă, intră peste ea. Fără un cuvânt, se apropie

de Amanda, îi mângâie părul ud şi o sărută pentru prima dată pe gură. Apoi luă săpunul din mâna ei pentru a se spăla şi el.

— Lasă-mă s-o fac eu! – îi propuse fata şi luă săpunul într-o mână, mădularul în cealaltă, începând să-l cureţe, recunoscătoare pentru binele pe care i-l făcuse mai devreme.

În vreme ce ea stătea pe vine în faţa lui, ca o sclavă a plăcerii sexuale, Eric simţi cum membrul i se întărea din nou, încet, dar sigur. Amanda se afla deja la a patra săpunire, când sexul lui era întărit mai mult de jumătate. Privi cu bucurie în sus, îi susţinu pentru o clipă privirea, ca apoi să se concentreze din nou asupra glandului semierect, clătindu-l bine de tot. Apoi, gura ei flămândă îl cuprinse dintr-o dată, iar capul începu să i se mişte înainte şi înapoi, la intervale regulate. El o prinse cu ambele mâini de păr, având grijă să n-o doară şi se avântă uşor spre ea, cu mici zvâcnituri. Era impresionat de lungimea pe care ea o putea susţine fără să se înece, mai ales că erecţia lui devenise totală. Rareori mai avusese parte Eric de un asemenea tratament, iar gândul că partenera lui era fiica unui parvenit pe care nu-l putea suferi îl excita şi mai tare. Simţind cum pântecele începea să-i ia foc, bărbatul îşi scoase mâinile din părul ei şi le duse pe amândouă la ceafă, ca şi cum s-ar fi predat unei amazoane irezistibile. La scurt timp explodă, iar gemetele lor de plăcere se amestecară cu zgomotul apei care curgea pe spatele bărbatului. În cele din urmă ea se ridică, lipindu-se de el şi şoptindu-i la ureche:

— Domnul a fost servit!

CAPITOLUL 8

Jane Heron îl ţinea pe Vincent Whitbread de braţ pentru cazul în care acesta şi-ar fi pierdut echilibrul. Omul în halat alb, obişnuit cu asemenea situaţii, descoperi numai faţa cadavrului, până la bărbie. Îngrozit, dar nemişcat ca o statuie, tatăl fetei rosti:

— Ea este, Micheline a noastră!

Apoi să răsuci cu demnitate pe călcâie, îndreptându-se abătut spre ieşire.

— Vreţi să vă însoţesc până acasă?

— Nu, stai liniştită! Mă simt bine. Mă aşteptam la aşa ceva de mult. Cum a murit?

— Au luat-o doi tipi. În fine, ea a făcut sex cu ei pentru bani, apoi unul i-a tăiat beregata.

Abia acum bătrânul izbucni în lacrimi.

— Dacă i-aş fi dat bani, poate mai era în viaţă.

— Mi-aţi ascuns ceva ce ar trebui să ştiu?

— Da. Micheline m-a sunat în urmă cu două zile. Voia bani pentru droguri. Am refuzat-o şi i-am spus să vină acasă, ca să o luăm de la început. Nu mi-am închipuit că va ajunge pe ultima treaptă a degradării umane pentru a face rost de bani pentru heroină.

— N-aţi întrebat-o unde locuia?

— Parcă zicea ceva de strada Arenas, într-o clădire dezafectată, cred. Zicea să-i aduc acolo 200 de dolari.

După ce-l însoţi până la staţia de metrou, Jane se despărţi de bătrânul distrus sufleteşte, fiind convinsă că îl vedea pentru ultima dată. Bietul de el se considera vinovat pentru moartea ambelor lui fiice, iar această convingere nu i-o mai putea schimba nimeni.

Jane scoase din sac o hartă a oraşului, o întinse pe capota unui automobil şi căută strada Arenas. Hopa, aceasta se afla foarte aproape de strada Sunny Dunes, unde fuseseră asasinaţi cei doi amorezi! Putea fi un fir important. Îşi va lua maşina şi va merge până acolo. În drum spre parcare, senzaţia că era urmărită nu-i dădea pace. De data asta, însă, nu mai văzu pe nimeni. Se sui la volanul BMW-ului său şi se înscrise în traficul aglomerat al imensului Los Angeles.

Casa în care locuise Micheline Whitbread era singura dezafectată de pe această stradă, aşa că nu-i fu greu să dea de ea. În aer plutea un iz dezgustător. Soarele începea să apună şi lumina care reuşea să pătrundă în imobil era destul de slabă. Îşi pipăi pistolul din geantă, iar sentimentul de siguranţă care o părăsise pentru moment reveni.

Intră pe un culoar igrasios şi inspectă mai multe camere dispuse pe ambele părţi. Două dintre acestea erau „mobilate” cu nişte saltele

jegoase şi câteva seringi zăceau pe podeaua îmbâcsită de mizerie. La primul etaj se auzi un zgomot. Jane urcă cu atenţie şi dădu de o scară din lemn care ducea în pod. Pătrunse cu prudenţă într-o încăpere în care, răstigniţi pe o saltea jegoasă, zăceau un băiat şi o fată. În jurul lor nu se afla niciun fel de mobilier, ceea ce demonstra că nu locuiau acolo şi alte persoane.

Cu pupilele dilatate, tinerii se uitau tâmp şi indiferenţi la ea. Pesemne că se injectaseră de puţin timp, cam de un sfert de oră. Alături de ei se aflau lingura şi bricheta cu care îşi încălziseră drogul. Puţine speranţe să poate obţine ceva de la cei doi drogaţi, dar merita încercat – îşi spuse poliţista.

— Salut, băieţi! O caut pe Micheline, ştiţi cumva pe unde umblă?

Enervat că era deranjat din starea lui de beatitudine, băiatul scuturǎ anapoda din cap, răspunzându-i:

— Nu o cunosc pe fata asta!

— Locuia aici şi se droga la fel ca voi.

— Toţi care stau aici se droghează, râse el isteric. Cum arată? – întrebă el, scărpinându-se în părul murdar.

— Are o privire parcă învăluită în ceaţă.

Fata de lângă el, care nu părea să aibă mai mult de 18 ani, începu să râdă şi ea împreună cu prietenul ei, până când se înecă şi prinse a sughiţa.

— Credeam că o caută pe Susan! Nu ştiam că îşi zice şi Micheline?! Ce mai nume de târfă drogată!

— Aşa e, o mai cheamă şi Susan. Ştiţi pe unde umblă de obicei?

— N-am mai văzut-o în ultima vreme, dar nu pot preciza de când, vorbi din nou băiatul. Treci pe la barul „Clublife”, poate dai de ea. De acolo îşi racolează clienţii ca să facă rost de bani pentru droguri.

— Mulţumesc, băieţi!

— Stai aşa, dar tu cine mai eşti? Nu pari a fi prietena ei.

Dar Jane părăsise deja încăperea şi, ajunsă în stradă, întrebă un trecător unde se află localul căutat.

* * *

Barul era aproape plin la acea oră. Ea se îndreptă spre tejghea şi ceru un pahar de apă minerală. Apoi îl întrebă pe cel care o servise:

— O caut pe Susan, aţi văzut-o cumva astăzi?

— Este cam devreme pentru ea, vine mai târziu. Dar pe Susan o interesează alt gen de clientelă, bărbaţii în general.

— Dimineaţă a trecut pe-aici?

Barmanul se încruntă.

— Sunteţi cumva de la poliţie? De ce îmi puneţi atâtea întrebări?

— Aţi ghicit! Şi Jane depuse o carte de vizită pe tejghea. Deci, a fost de dimineaţă?

— Da, a fost. Biata fată! Este drăguţă, dar drogată până în măduva

oaselor. Nu cumva sunteţi de la narcotice?

— Nu, spuneţi mai departe!

— De vreo două luni vine aici în fiecare zi ca să agaţe clienţi. Are mare nevoie de bani pentru droguri şi este dispusă la orice ca să-i obţină cât mai rapid cu putinţă. Locuieşte într-o clădire dezafectată din apropiere. Azi dimineaţă nu era în apele ei. I-am dat vreo două păhărele de votcă şi pe urmă au venit doi tipi şi au luat-o cu ei. De-atunci n-am mai văzut-o.

— Vă amintiţi cum arătau respectivii?

— Unul era genul acela de om, la vreo 60 de ani, care nu se amestecă cu oamenii de rând. Se aflau pentru prima dată în barul meu, de asta sunt sigur. Celălalt era cam de aceeaşi vârstă cu dumneavoastră şi avea îmbrăcăminte sport, spre deosebire de bătrân, care purta ţoale elegante, de bun gust. Acum îmi aduc mai bine aminte. M-a făcut să le reţin înfăţişarea faptul că nu formau deloc o pereche potrivită. Susan s-a lipit imediat de bătrân şi, în cele din urmă, a ieşit în urma lor. Puriul a plătit consumaţia. Cam asta e tot ce vă pot spune, altceva nu mai ştiu. Ba ar mai fi ceva. Când mi-a plătit, am observat în portofelul lui o cheie de hotel cu magnet. Nu cred că stă prea departe.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor! Cât vă datorez pentru apă?

— Nimic, e din partea casei! Dar, spuneţi-mi, Susan a făcut ceva rău?

— Nu pot să vă spun decât că nu se mai află printre noi, din nefericire. Însă ţineţi secretă această informaţie, cel puţin deocamdată. Dacă îi mai vedeţi pe tipi, daţi-mi un telefon, bine?

Ieşită în stradă, Jane avu din nou impresia că era urmărită, însă nici de astă dată nu observă pe nimeni în spatele ei. Îşi recuperă maşina de unde o parcase şi se îndreptă spre casă, recapitulând în minte ultimele informaţii pe care le obţinuse de la patronul barului „Clublife”. Dacă Jack Kosak şi discipolul său au locuit în zona în care avuseseră loc asasinatele, e clar că au spălat putina de mult. Aşa că descoperirea hotelului putea să mai aştepte până a doua zi. Nu mai avea niciun rost să-i deranjeze pe Mann şi pe Black, deja se înserase de-a binelea. În această noapte dormi şi ea ceva mai mult.

CAPITOLUL 9

Căpitanul Corky West era deosebit de nervos în acea dimineaţă. Şi-a cumpărat ziarele, aşa cum făcea în fiecare zi, apoi a intrat în sediul poliţiei, oprindu-se în faţa automatului de cafea. A intrat în biroul său şi, abia când mai avea o singură înghiţitură de băut din lichidul amar şi negru, a tras o înjurătură de zile mari. Doar se lăsase de cafea, fir-ar să fie!

Melanie a intrat ca o vijelie în birou, cu tot cu şoldurile ei în formă de amforă, crezând că ardea ceva sau că şeful avea vreun atac de apoplexie. Dar nu era nimic din toate acestea, slavă Domnului! Oricum, se anunţa încă o zi tensionată, deşi dimineaţa fusese foarte promiţătoare înainte de venirea căpitanului.

Când Eric intră surâzător pe uşă, ochii partenerei sale îi captară imediat privirea.

Răscolind în memorie doar preţ de câteva secunde, pentru a-şi aminti când mai văzuse o asemenea mină pe faţa lui, Jane exclamă:

— Cu cine te-ai culcat ieri, detective Black? Nu cumva cu unul dintre martori?

Neavând încotro, Eric îi povesti totul, fără să omită niciun detaliu descoperit în ziua precedentă. La fel procedă şi ea, după cum stabiliseră cu o zi înainte în cafeneaua lui Jimmy H. Bărbatul începu cu concluziile:

— Chestia cu cheia magnetică mi se pare foarte interesantă. Totul ne conduce spre pista pe care ne-a indicat-o „Specialistul” şi anume aceea cu sfârşitul carierei lui George. Dacă, într-adevăr, asasinii au locuit în apropierea locului faptei, înseamnă că Jack Kosak nu mai este cel de altădată şi va comite în continuare greşeli.

— Din vorbele tale înţeleg că tu consideri moartea Michelinei Whitbread ca pe o simplă greşeală, iar acest lucru mă cam deranjează, sinceră să fiu.

— Te înţeleg şi îmi cer scuze! Dar, din punct de vedere practic, aşa trebuie analizate lucrurile. George a început să facă pe fanfaronul cu bună ştiinţă şi asta îl va duce la pierzanie.

— Am să mă mai gândesc la acest aspect. Ce ai de gând pentru astăzi? Te întâlneşti cu Donald McClean, că doar n-o să se ascundă de tine pe tot parcursul anchetei?

— Da, mă duc iar la el acasă, dar de data asta nu-l mai anunţ.

În acel moment, căpitanul West ieşi din biroul lui.

— Am găsit pe biroul meu rapoartele voastre despre activitatea întreprinsă ieri. Pe urmă am vorbit cu directorul Tillman, care mi-a spus că el va fi cel care va semna mandatul de aducere forţată la

poliţie a lui Donald McClean, pentru interogatoriu, în cazul în care şi astăzi se fofilează.

— Despre David Baruzov aţi reuşit să aflaţi ceva? – îl întrebă Eric pe căpitan.

— Nu se ştie absolut nimic despre el. N-am putut afla nici de când se află în Los Angeles sau măcar în Statele Unite. În mod sigur venise pentru vreun contract privind ceva armament, dar nimeni nu ştie nimic precis.

— Deci, pentru moment, familia McClean este singura noastră pistă.

* * *

— Sunteţi detectivul Block?

— Black. Eric Black, îl corectă poliţistul pe consilierul de politică externă, cu un zâmbet răutăcios pe figură.

McClean cunoştea foarte bine numele vizitatorului său, însă voia, prin acest tertip, să marcheze marea distanţă care-i despărţea pe unul de celălalt. Dar pe Eric îl durea în cot de ce încerca tipul să facă şi de gradul de înfumurare al acestuia. El îşi vedea de treaba lui.

— Dumneavoastră anchetaţi moartea lui Catherine, nu-i aşa? – îl întrebă flegmatic consilierul, încercând să inverseze rolurile şi să fie el cel care pune întrebările.

— Crimă, domnule, este vorba despre o crimă, în cazul în care nu v-aţi dat seama până acum! Fata dumneavoastră nu a murit într-un accident de maşină, din câte ştiu. Ba mai mult, în atentat şi-a pierdut viaţa şi amantul ei, notoriul traficant de arme David Baruzov. Şi asta vă reamintesc în eventualitatea că aţi uitat. Da, eu şi cu alţi câţiva colegi de-ai mei anchetăm aceste omucideri cu sânge rece.

Confruntarea dintre cei doi începuse. Fără să clipească la acuzaţia care i se adusese, McClean continuă:

— Şi cum staţi cu ancheta, domnule poliţist?

— Îşi urmează cursul normal. Îmi lipsea şi părerea dumneavoastră despre cele petrecute.

— Bine, dar nu am niciuna! Le-aţi interogat deja pe soţia şi pe fiica mea cea mare. Aţi aflat că, nu aveam nicio relaţie cu Catherine, nu-i aşa? Amanda v-a lămurit destul de bine, cred…

— Într-adevăr!

— Atunci…?

— Amanda mi-a mai spus că era soră cu Catherine doar de mamă.

Vorbele poliţistului îl făcură pe consilier să arboreze un zâmbet sarcastic în colţul gurii. Acesta nici nu infirma nici nu confirma, mulţumindu-se să păstreze tăcerea pentru a se gândi.

— Cel puţin asta e convingerea ei, puse Eric încă o dată degetul pe rană.

— Este vorba despre viaţa mea particulară, începu un atac. Nu aveţi dreptul să vă amestecaţi în ea!

— Regret nespus de mult, dar viaţa oricărui om mă interesează al dracului de mult atunci când e vorba despre crime sângeroase, cum este şi cea pe care o anchetez acum. Aşa îmi câştig eu pâinea cea de toate zilele, făcând pe indiscretul. Catherine a fost executată cu premeditare, împreună cu Baruzov. Nu e o simplă întâmplare, ştiţi foarte bine asta, deşi încercaţi să vă ascundeţi după degete.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… nu vreau să vă contrazic… n-am niciun interes. Dar nu îmi mai vorbiţi cu subînţelesuri. Fiţi mai direct!

— De acord. Deci, David Baruzov era bulgar de origine şi a fost un timp în slujba Kremlinului, pe vremea când dumneavoastră aveaţi acolo o reşedinţă secundară.

McClean deveni dintr-o dată foarte atent, renunţând la atitudinea sa distantă de până atunci. Marcând o bilă albă, detectivul îşi aprinse un Camel fără filtru şi luă loc pe un fotoliu fără să fie invitat. Ţigara şi-o aprinsese special pentru faptul că nu văzuse nicio scrumieră prin preajmă. Merita să-l calce pe nervi pe acest individ şi chiar îi făcea plăcere.

Simţindu-se jignit de atitudinea sfidătoare a detectivului, gazda scoase dintr-un sertar o scrumieră mare, din bronz, pe care i-o întinse acestuia:

— Aruncaţi scrumul mai bine aici decât pe covor, dacă nu vă cer prea mult!

— Eu v-aş propune să încetaţi acest joc! Nu sunt un prost şi nici dumneavoastră nu sunteţi. Ar fi mai bine să-mi spuneţi adevărul.

— Vreţi să ştiţi dacă l-am mai întâlnit pe acest om în desele mele călătorii la Moscova?

— Aţi intuit perfect!

— Ei bine, nu. Nu l-am cunoscut şi nici măcar n-am auzit pe cineva vorbind despre el. Art… David Baruzov nu era, probabil, decât o rotiţă printre alte mii de rotiţe la fel de mici ca şi el. N-aveam niciun motiv să-l cunosc. În ceea ce o privea pe Catherine, ştiam că avea o legătură, dar nu şi cu cine. De mult îi dădusem libertatea de a-şi hotărî singură soarta.

Eric era mulţumit de ceea ce obţinuse. Din cauza nervilor ce puseseră stăpânire pe el, lui McClean îi scăpaseră primele litere ale poreclei lui Baruzov, care era „Arthur”. În plus, îl mai prinse o dată cu minciuna. Amantul fiicei sale mai mici (doar trăia în grădina lui) nu fusese o simplă rotiţă într-un mare mecanism comunist, ci o persoană foarte importantă. Iar, prin natura afacerilor sale, nu se putea să nu se fi întâlnit cu consilierul american.

Văzându-l pe poliţist că tăcea într-un mod care spunea multe, gazda îşi continuă tirada pe un ton ironic:

— Acuzaţia aluzivă că eu aş fi amestecat în acest abominabil asasinat face parte din strategia dumneavoastră de interogare a

martorilor?

— Să zicem că da!

— Mi se pare destul de logic să vă opriţi asupra acestui detaliu, dar de aici şi până la a mă acuza pe mine e un drum lung, detective. Unul greşit, de bună seamă. Orice fel de relaţie ar fi fost între Catherine şi David Baruzov, este, totuşi, vorba despre un copil pe care l-am văzut crescând în casa mea. Cum vă puteţi imagina că aş fi avut cine ştie ce motiv s-o omor, mai ales că soţia mea o iubea ca pe ochii din cap?

— În ceea ce vă priveşte, ştiu că nu v-aţi iubit niciodată soţia, deci argumentul acesta este departe de a mă impresiona.

Consilierul nu mai putu rezista, lovind cu pumnul în tăblia biroului şi decretând pe un ton categoric:

— În acest fel nu vom ajunge nicăieri! Dacă nu aveţi alte întrebări mai precise să-mi puneţi…

— Una singură, domnule Clear, îi stâlci şi Eric numele în mod intenţionat. Deci, ştiaţi că fiica dumneavoastră avea o legătură amoroasă, însă nu cunoşteaţi identitatea bărbatului, asta aţi vrea să cred, nu-i aşa?

— Întocmai, acum sunteţi lămurit pe deplin?

Eric nu-i răspunse. Se ridică, strivi mucul ţigării în scrumieră şi îi întoarse spatele fără să-l mai salute. În acel moment îşi aduse aminte de celebrul Columbo, din serialul care îl amuza uneori. Pentru a-l băga şi mai mult în ceaţă pe Donald McClean, el îl imită pe actorul Peter Falk. Îşi aplecă puţin capul, îşi cocoşă spatele, îndoi puţin picioarele, iar în clipa în care puse mâna pe clanţa uşii, se întoarse cu capul băgat între umeri. Deschizând un ochi mai mult şi altul mai puţin, ridică un deget ca pentru a mai pune o întrebare, Surprins, celălalt se uită fix la el, rămânând cu gura căscată. Dar, după câteva secunde de încordare petrecute în aceeaşi poziţie, Eric-Columbo clătină din cap, apoi făcu un semn din deget care aducea a negare şi ieşi pe uşă, zâmbind în colţul gurii.

CAPITOLUL 10

După ce Eric plecă, Jane Heron aprinse computerul de pe biroul acestuia şi accesă Internetul. Aparatul era nou şi Black bombănea dacă găsea pe cineva lucrând la el. Se rugase mult de căpitanul West până ce acesta îi dăduse aprobarea să-şi înlocuiască vechiul computer. Pe monitor îi apărură toate hotelurile de la trei stele în sus şi ea le alese pe cele din vecinătatea străzii Sunny Dunes, unde avusese loc dublul asasinat. Dacă George voia într-adevăr să-i provoace pe poliţişti, nu se putea caza decât la un hotel din apropiere. Jane parcurse hotelurile – în număr de 20 – le listă pe toate şi începu să dea telefoane. După circa o oră, bifase patru dintre acestea care aveau încuietori magnetice la uşi.

Îşi luă maşina şi începu să le caute. Abia la cel de-al treilea hotel avu noroc. Era vorba de „La Hambra", care se situa la zece minute de mers pe jos de locul în care avusese loc asasinatul.

— Un bărbat ca la vreo 60 de ani, bine îmbrăcat şi tăcut? – întrebă recepţionerul, după ce poliţista îşi declină calitatea în care venise.

— Exact. Probabil că a venit în urmă cu trei, patru zile.

— Am avut un client care seamănă descrierii dumneavoastră. Ieri a achitat tot cu bani-gheaţă şi a plecat pe la ora 01:00 noaptea. Ştiu că nu este ceva obişnuit ca un client să elibereze camera noaptea, dar aşa s-a întâmplat.

— Bătrânul era singur?

— În camera închiriată, da. Spun asta, pentru că la un sfert de oră după el a părăsit hotelul un tânăr. Coincidenţa e prea mare, de aceea cred că erau împreună, dar nu voiau ca acest lucru să se ştie. Şi cel de-al doilea client a plătit cu bani-gheaţă.

— Mi-aţi putea spune cum arăta tânărul? – încercă Jane să afle măi multe.

— Era înalt, brunet şi purta în permanenţă blugi şi pantofi sport.

— Sunteţi sigur că se cunoşteau?

— Era prea evident, cu toate că încercau să ascundă acest lucru. Au venit separat, dar în aceeaşi zi şi au plecat în miez de noapte, la un sfert de oră diferenţă unul de celălalt. Dumneavoastră ce-aţi crede în locul meu?

— Camerele ocupate de el au fost repartizate altcuiva până în prezent?

— Staţi să verific, deşi nu cred. Într-adevăr, n-au fost ocupate. Dar, dacă vreţi să descoperiţi cine ştie ce urme, să ştiţi că s-a făcut curat între timp.

Jane îl sună pe Dr. Butch Harrison:

— Prietene, trimite-l pe Benett cu o echipă la hotelul „La Hambra”, pentru a cerceta două camere. Se pare că aici au locuit trăgătorii din strada Sunny Dunes. Recepţionerul vă aşteaptă.

— Vrei să spui că acolo au stat George şi discipolul lui? În ce camere?

— 12 şi 17. Poate trimiţi şi un expert în portrete-robot, fiindcă recepţionerul are un simţ de observaţie foarte dezvoltat. Benett poate arăta portretele şi patronului barului „Clublife” din apropiere. De acolo au racolat-o pe Micheline Whitbread, cunoscută sub porecla de Susan.

— În regulă, mă ocup eu şi te ţin la curent dacă dau peste ceva interesant.

* * *

Eric Black o sună pe partenera lui şi îşi dădură întâlnire la cafeneaua „Monica’s”. Cu Fordul său Scorpio, care intra cam greu în viteza a patra, detectivul ajunse în urma ei. Jane îl aştepta surâzătoare la masa lor preferată.

— Ce-ai făcut cu McClean?

— I-am ascultat minciunile sfruntate de la început până la sfârşit, l-am scos din pepeni şi l-am lăsat să creadă că ştiu mult mai multe lucruri decât sunt dispus să spun. Acum, probabil, îşi reproşează faptul că m-a tratat cum m-a tratat, făcându-şi din mine un duşman. Oricum, am aflat că îl cunoştea foarte bine pe David Baruzov, zicându-i Arthur. Dar tu cum te-ai descurcat?

— Am găsit hotelul în care au locuit ucigaşii plătiţi şi l-am anunţat pe Butch. Acum, cred că-o echipă condusă de Benett cercetează camerele, iar un expert încearcă să facă fiecăruia dintre ei câte un portret-robot.

— Excelent!

— McClean ţi-a spus ceva despre Catherine?

— Se prefăcea că ignoră legătura ei cu traficantul de armament.

— Şi l-ai crezut?

— Nu ştiu, dar în această privinţă părea destul de sincer, susţinând că nu este informat.

— Ce ai de gând să faci în continuare? Căpitanul este de părere că degeaba ne pierdem vremea să căutăm acul în carul cu fân, urmând pista Baruzov. Iţele sunt prea încurcate.

— Aşa este! Mai bine îl hărţuim în continuare pe McClean, până îl facem să ne spună adevărul gol-goluţ.

— Dar cu fetiţa lu’ tata ce vei face?

Detectivul se prefăcu că nu înţelege ultima întrebare, iar partenera lui se exprimă mai explicit:

— Haide, nu-ţi bate joc de mine! Doar ai recunoscut că i-ai tras-o Amandei, ce te mai învârţi în jurul cozii? Nu cumva te-ai îndrăgostit

de ea?

— Încă nu de tot, dar mărturisesc că fata îmi place destul de mult.

— Se vede şi pe faţa ta. Uite, ţi-a dispărut chiar şi un rid de pe frunte! Parcă ai întinerit cu zece ani! – continuă ea să-l tachineze.

— Este o fată deosebită, capabilă de orice pentru a-şi atinge scopurile propuse. La fel ca şi tatăl ei, cu care seamănă foarte mult. N-ai vrea să luăm şi câte două sandvişuri? – încercă bărbatul să schimbe vorba.

— Ba da, însă doar după ce îmi spui de câte ori aţi făcut-o?

Jimmy H. se apropia deja de ei, purtând un platou pe care erau aşezate patru sandvişuri cu ton şi maioneză.

— M-am gândit eu că vă este foame şi n-am stat degeaba! Merge şi câte-o bere mică?

— Merge! – răspunseră amândoi deodată, salivând la vederea sandvişurilor.

Jane Heron se gândea la boxerul tigrat al unuia dintre vecinii săi de apartament, care nu scăpase aproape nicio pereche de pantaloni sau tiv de fustă din câte trecuseră pe lângă el. De asemenea, câinele avea o slăbiciune pentru umbrelele şi poşetele de orice model. Proprietarul era indiferent la plângerile locatarilor şi puţin îi păsa de pagubele pe care animalul său le provoca oamenilor. Poliţista ştia cum îl va face pe stăpânul câinelui să-l ţină în lesă şi cu botniţă. Îl va ruga pe Butch Harrison să-i procure un tranchilizant rapid pentru animale, iar într-una din zile va împuşca animalul, ameninţându-şi vecinul că data viitoare va folosi gloanţe adevărate. Altfel nu se mai putea. Tipul trebuia pus la punct într-un fel.

Eric Black îşi închipuia că trăieşte pe o insulă pustie cu Amanda lui, într-o căsuţă din nuiele şi stuf. O şalupă le aducea săptămânal provizii şi ei nu aveau altă treabă decât să bea, să mănânce, să doarmă şi, bineînţeles, să facă dragoste. Aglomeraţia marelui oraş îl scotea din minţi câteodată. Se gândea că, pe lângă Iuda, Nero, Caligula, Hitler şi Spice Girls, zgârie-norii reprezentau ultima nenorocire care se abătuse asupra Terrei. Gândurile sale fură întrerupte, în cele din urmă, de Jane, care terminase de mâncat:

— La ce te concentrezi atât de intens, distinsul meu coleg?

— Eram dus departe cu gândul pe o insulă pustie, împreună cu ultima mea Giocondă. Dar şi tu eşti îngândurată.

— Trebuie neapărat să verific ceva de una singură. Nu insista, e o afacere personală. Te duci la birou?

— Da. În compania lui Mann voi încerca să aflu mai multe despre consilierul de externe Donald McClean.

— Bine, atunci vezi dacă te caută Butch. Poate are noutăţi în legătură cu descinderea de la hotelul „La Hambra”. Am să te sun şi eu mai târziu, mai pe după-amiază, sper.

Bărbatul nu mai apucă să spună nimic, fiindcă Jane se îndrepta deja spre ieşire, după ce lăsase pe masă o hârtie de 10 dolari.

CAPITOLUL 11

Jane rămase câteva secunde pe trotuar, încheindu-şi nasturii bluzei şi aranjându-şi sacul de pe umăr cu gesturi cât mai naturale posibil. Apoi o porni pe jos fără să se grăbească spre Departamentul Poliţiei în dreptul căruia îşi lăsase parcată maşina. De data asta nu mai avea nicio îndoială. El se afla la o distanţă de 50 de metri în spatele ei. L-a recunoscut după siluetă în vreo trei rânduri. Grăbi pasul, ca apoi să-l încetinească din nou, dar bărbatul care se afla pe urmele sale păstra mereu aceeaşi distanţă.

Ajunse la maşina ei, BMW 525 şi, cu gesturi foarte lente, se sui la volan, porni motorul şi îşi puse centura de siguranţă. Nu se grăbea deloc, pentru a-i da şi lui posibilitatea de a găsi un taxi cu care s-o urmărească. Se îndreptă spre aeroportul Compton şi opri departe de pistele de aterizare, în zona rezervată depozitării containerelor. Taxiul galben frână la vreo sută de metri în spatele ei şi bărbatul coborî.

Jane se adăposti în spatele unei barăci, observându-l cum se apropia. Privea speriat în jur şi părea contrariat că a pierdut-o din vedere. Chipul lui era destul de banal, dar armonios construit. Părul tăiat scurt avea reflexe argintii în lumina apusului de soare. Se putea lăuda, însă, cu o statură atletică şi de aceea purta îmbrăcăminte mai degrabă strâmtă, neavând defecte ce trebuiau ascunse. În cele din urmă o zări, dar era prea târziu ca să se mai retragă. Pentru început păru dezorientat şi tulburat, dar îşi recăpătă repede stăpânirea de sine. Îi zâmbi încă o dată seducător, aşa cum o făcuse când ea ieşise din casa Whitbread, cu Vincent la braţ.

Putea face figură bună în reclamele pentru pastă de dinţi, se gândi Jane. Pentru că nu voia să rişte nimic, scoase pistolul din sac şi se apropie de el. Bărbatul nu scoase nicio vorbă, aşteptând întrebările ei. Poliţista îl prinse de un braţ şi îi propti ţeava rece în coaste. Nu încercă să se elibereze, însă se strâmbă puţin de durere. Jane spuse pe un ton laconic:

— Cred că a venit timpul să ne cunoaştem, nu-i aşa?

— Lăsaţi-mă în pace, ce-aveţi cu mine? – protestă el, făcând pe nevinovatul într-un mod destul de neconvingător. Aveţi grijă să nu vi descarce arma!

Ea reluă dialogul fără a se lăsa absolut deloc impresionată:

— Să o luăm cu începutul! M-ai urmărit ieri o bună parte din zi, până şi în staţia de metrou. Astăzi te întâlnesc din nou. Te-ai ţinut scai de mine de la barul „Monica's" până aici. Să nu-mi spui că este o simplă coincidenţă la mijloc, că te lovesc cu patul armei direct în tâmplă. Totodată, nu vreau să aud că m-ai urmărit pentru ochii mei

frumoşi, că nu ţine. Nu voi crede niciun cuvânt!

— Păi, aşa şi este! Dar nu vreau să vă contrazic şi să vă enervez când vă aflaţi într-un asemenea avantaj.

Jane fu uimită de îndrăzneala şi de siguranţa lui, în situaţia în care se afla. Totuşi, pentru moment, nu-i mai fu teamă şi de aceea îi dădu drumul la braţ, făcu un pas înapoi, dar ţinu în continuare arma îndreptată spre el.

— Dacă ai vrut pur şi simplu să mă agăţi, zise ea cu ironie, te-ai luat de cine nu trebuia.

— Ştiam de la început că sunteţi detectiv la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, începu bărbatul să spună adevărul. Numele meu este Skali Beloslav. Pot să vă arăt şi eu o legitimaţie?

— Cu mişcări foarte lente, ca să nu fiu pusă în situaţia de a-ţi găuri frumosul tricou.

El duse mâna la buzunarul din spate al pantalonilor, întorcându-se puţin într-o parte, ca ea să-i poată urmări în voie mişcarea şi scoase un document pe care i-l întinse cu două degete. Legitimaţia era imprimată cu litere chirilice, iar Jane nu înţelese o boabă. Doar cuvântul Bulgaria reuşi să-l recunoască. Bărbatul îi spuse, văzând-o nedumerită şi înţelegând că nu cunoştea această grafie:

— Lucrăm amândoi în acelaşi domeniu sau într-unul asemănător. Ce-aţi spune dacă v-aş invita să bem ceva şi să mai vorbim despre asta? Îmi place acest oraş, însă nu şi locul pe care l-aţi ales pentru prima noastră conversaţie.

Puţin mai relaxată, Jane îşi lăsă muşchii să se destindă, îi înapoie legitimaţia şi îşi puse arma în toc.

— De ce n-aţi apelat la o cale oficială, dacă doreaţi să staţi de vorbă cu mine?

— Să ştiţi că nu v-am minţit. Aveţi ochi foarte frumoşi!

Ea surâse şi se îndreptă, împreună cu Skali Beloslav, spre maşina care o aştepta cuminte acolo unde o lăsase.

* * *

Bărbatul alese un bar la întâmplare şi comandă votcă pentru el. Ea se mulţumi cu un espresso şi o apă minerală. O interesa să afle cât mai multe despre el, nu să se ameţească.

— Acum ai să începi să-mi vorbeşti despre tine? – îl chestionă Jane nerăbdătoare.

— După cum v-aţi dat seama, sunt bulgar de origine şi aparţin unei secţii noi, una ceva mai specială, care depinde direct de autorităţile centrale de la Sofia. Apropo, îmi permiteţi să vă spun pe nume?

— Chiar te rog! Nu-mi plac formalismele de acest gen, iar eu te-am tutuit de la început.

— Firește, doar mă considerai un infractor. Dar să continui. Şi chiar dacă ţi-aş vorbi mai mult despre serviciul din care fac parte, nu cred

că îţi va folosi la ceva. În privinţa noastră, administraţia este atât de schimbătoare, încât în clipa când vorbesc cu tine s-ar putea să ne fi desfiinţat. Nici nu ştiu dacă, o dată întors acasă, voi mai avea de unde să-mi ridic salariul. De obicei, agenţii acestui serviciu sunt detaşaţi care încotro în momentul în care vin alţii la putere. Iată cam ce fel de riscuri suntem nevoiţi să ne asumăm.

Vorbea engleza foarte corect şi fără niciun fel de accent. Se vede treaba că fusese foarte silitor la învăţătură.

— Şi care ar fi misiunea pentru care te afli pe teritoriul american, tovarăşe spion? – încercă Jane să mai destindă puţin atmosfera printr-o glumă.

— Îl urmăream pe David Baruzov, zis Arthur, celebrul traficant de arme, de vreo patru luni, dar fără un scop bine definit, răspunse bărbatul, zâmbind la înţepătura ei. Trebuia doar să fiu în permanenţă în umbra lui şi chiar să-i vorbesc dacă se putea, până la noi ordine.

— Şi de ce este atât de interesat statul tău de această persoană dubioasă?

— În primul rând, pentru că este bulgar. În al doilea – cred că nu mai este un secret pentru tine fiindcă e de notorietate faptul că el i-a alimentat cu arme pe rebelii din Cecenia, iar Sofia nu vrea sub nicio formă să se certe cu Moscova din pricina lui Baruzov.

— Dar dacă ţi se ordona, îl ucideai?

— Nici vorbă, eu nu sunt un agent lichidator. Nu mă pricep la aşa ceva. În cel mai rău caz, dacă mi se cerea, îi puteam folosi drept ghid şi interpret călăului trimis din Bulgaria. Poate vrei să ştii cum am dat de el. Informaţiile privind locul în care urma să-l găsesc le-am primit de la Moscova. Ceea ce mă face să cred că ruşii nu voiau să-l omoare. Cel puţin nu încă, până când nu se descoperea întreaga reţea cu care lucra Arthur, pentru a putea fi anihilată în caz de necesitate. Era clar că primea un sprijin important din partea cuiva.

Agentul părea destul de sincer, după părerea poliţistei, iar povestea lui era verosimilă. Ei nu-i scăpase faptul că Skali Beloslav cunoştea porecla de Arthur, însă nu-i ceru nicio explicaţie. Ea însăşi aflase despre poreclă abia în acea zi de la imposibilul ei partener. Dar dacă bulgarul era doar un foarte bun actor şi o ducea de nas? Înlătură din minte această posibilitate şi îl întrebă:

— Cum se face că vorbeşti atât de bine limba engleză? Eşti poliglot?

— Am avut profesori excelenţi şi sunt dotat cu ceva talent la limbile străine. Vorbesc şase dintre acestea, fără accent: engleza, franceza, germana, italiana, suedeza şi rusa. Am fost format în şcolile KGB-ului şi asta lasă urme foarte adânci.

— Dar tot nu mi-ai expus motivul real pentru care mă urmăreai?

— Am vrut să aflu şi eu ce s-a întâmplat în hotelul „Diamond” în ziua aceea.

— Erai în apropiere?

— Da, aproape de colţul străzii. Supravegheam intrarea în hotel dintr-o maşină abandonată. Am stat multă vreme acolo, i-am văzut pe criminalişti şi apoi maşina morgii. Am dedus că Arthur a fost asasinat, însă nu aveam nicio certitudine.

— O cunoşteai pe amanta lui? – începu Jane să adune informaţii interesante despre cazul pe care îl ancheta.

— Doar din vedere, nu apucasem încă să îi stabilesc identitatea. Dar ai folosit timpul trecut! Să înţeleg că a fost ucisă şi ea?

— Da, chiar în aceeaşi secundă. N-ai auzit nimic din postul tău de supraveghere?

— Nimic deosebit. Ce ar fi trebuit să aud?

— Ceva asemănător unor gloanţe care trec prin amortizoare şi pătrund în capetele a două victime, după ce sparg geamul unei ferestre.

— Înţeleg! Deci, Baruzov nu mai este în viaţă. Trebuie să anunţ de urgenţă la Sofia. În această situaţie, ori voi primi altă însărcinare, ori voi fi chemat acasă. Staţi puţin! Şi aţi aflat cine i-a împuşcat?

— Ştim că au fost doi trăgători în clădirea de vizavi, îi cunoaştem cu aproximaţie, însă habar n-avem de unde să-i luăm.

Realizând că bulgarul aflase mai mult de la ea decât aflase ea de la el, îşi propuse să fie mai atentă la ceea ce vorbea. Totuşi, mai avea de elucidat un lucru.

— Deci, m-ai urmărit pentru a afla ce s-a întâmplat la hotelul „Diamond”, de pe strada Sunny Dunes. Şi când aveai de gând să-mi vorbeşti?

— Mi-am dat seama că nu puteai să nu remarci farmecul meu natural! – zâmbi el din nou foarte seducător. Eram convins că, în ciuda discreţiei şi a priceperii mele în arta filajului, îţi vei da seama că erai urmărită. Când m-ai descoperit, eram pregătit: urma să te invit la un pahar şi să-ţi spun întregul adevăr cu sinceritate. Ceea ce am şi făcut.

Lui Jane îi sări în ochi siguranţa bulgarului şi se gândi cam cât ar trebui să creadă din vorbele lui. Deşi era puţin furioasă pentru că fusese tratată ca o pipiţă cu creierul cât nuca, nu îi purta pică. El încercase, iar ea îi căzuse în capcană – nu era nicio filozofie în asta. Atunci îşi aduse aminte de Micheline Whitbread şi de hotărârea de a nu scoate pe tapet moartea ei. Bine că îşi amintise, ca nu cumva să se scape.

— Unde locuiţi? – îl întrebă poliţista fără niciun motiv anume.

— La hotelul „Van Nuys”, din zona Whittier. E doar de trei stele, fiindcă nu îmi pot permite mai mult lux şi nici note de plată prea mari. Ţara mea se zbate în continuare cu bugete de austeritate.

— Cunosc stabilimentul şi paturile sunt foarte bune, se trezi ea

vorbind fără să vrea.

Oare de ce adusese vorba despre paturi? Şi de ce-i venea să se tot atingă de el? Jane Heron nu-şi putea motiva propriile gânduri şi reacţii, iar acest lucru o scotea din sărite. Doar nu era o fufă, acolo, care să se umezească imediat ce vedea un bărbat mai de Doamne-ajută! În plus, ea nu se încurca niciodată cu cei implicaţi într-o afacere aflată în plină desfăşurare, spre deosebire de alte persoane la care nu voia să se gândească în acel moment. Dându-şi seama că a comis o gafă care putea fi interpretată de Skali în diverse moduri, detectivul încercă să dreagă busuiocul:

— Ei bine, eu am de gând să merg la sediul poliţiei şi te pot lăsa undeva în drum, cât mai aproape de hotelul în care eşti cazat.

El fu de acord, iar pe traseul pe care-l avură de străbătut cei doi nu mai vorbiră decât despre lucruri lipsite de însemnătate. Era clar că fiecare se gândea la cu totul altceva decât spunea. În dreptul unui magazin de modă mai erau câteva locuri libere în parcare şi Jane se strecură într-unul dintre acestea, fără să oprească motorul BMW-ului. Atunci, bulgarul îi făcu invitaţia:

— Hotelul se află chiar după colţul acestei străzi. Am printre bagaje o sticlă de votcă Smirnoff începută. Nu te tentează să gustăm împreună din ea?

Ea nu se lăsă prea mult rugată. Mai precis, rezistă preţ de o secundă şi jumătate, după care fu de acord să fie sărutată chiar acolo, în maşină. Oare ce se întâmpla cu ea? Fusese cumva vrăjită?

Ajunşi în lift, se sărutară din nou, de data asta cu mai multă pasiune. Gustul limbii lui era uşor acrişor, ceea ce o făcu pe Jane să tresară fără să vrea. El îşi căută nervos prin buzunare cheia de la cameră şi ieşi primul din ascensor, ţinându-i uşa deschisă. În camera de hotel niciunul dintre ei nu se mai gândi la votcă. Îşi scoaseră bluzele, rămânând în bustul gol şi săriră unul asupra celuilalt. Se sărutară cu mai multă patimă ca prima dată, iar mâinile lor nu conteneau să se pipăie. Bărbatul îi luă sânii în mâini, pe rând, făcând-o pe Jane să se trezească cu pântecele lipit de el. Sexul bărbatului se întărise considerabil şi ea i-l simţi cu încântare pe burtă. Trebuia să aibă nişte dimensiuni impresionante, după experienţa pe care o avea poliţista în asemenea aprecieri. Îi plăcea amorul, doar nu era o călugăriţă şi nici n-avea de gând să devină! Nu în această viaţă, cel puţin…

Skali întrerupse îndelungata lor sărutare, abandonă sânii pe care îi frământase cu multă delicateţe şi duse mâinile la spatele ei, în vreme ce buzele lui fierbinţi şi limba umedă de dorinţă îi alintau Janei gâtul, ceafa şi lobii urechilor. Îi desfăcu nasturele fustei, după care trase de fermoar şi începu să se prelingă în jos, cu gura pe pielea ei excitată. Se opri pentru o vreme în dreptul pieptului armonios sculptat al

poliţistei, îi înghiţi pe rând sfârcurile întărite şi îi masă cu multă hotărâre sânii îmbietori.

Ea îi puse o mână în creştetul capului, cealaltă pe umeri şi parcă îl împingea fără să vrea, din ce în ce mai jos, spre locul acela intim dintre pulpele ei, care de câteva clipe se transformase într-un vulcan ce sta să erupă. Bărbatul se aşeză în genunchi şi începu să tragă cu dinţii de fusta ei, până când i-o scoase de tot. La fel procedă şi cu chiloţeii ei de un alb imaculat. Apoi o luă în braţe şi o depuse pe marginea patului. Jane căută cu mâinile tremurânde mădularul bărbatului, în intenţia de a-l scoate afară, dar el nu o lăsă, obligând-o să se întindă pe pat. Cu ochii aproape închişi şi excitată la culme, ea se abandonă în mâinile lui puternice şi se prinse singură de sfârcuri, strângându-le la anumite intervale. Nu mai era stăpână pe propriile reacţii. Când simţi buzele bărbatului pe pântece, mijlocul ei prinse a se undui anapoda şi a zvâcni scurt în sus, realizând o veritabilă mişcare browniană. El o săruta apăsat pe coapse, pe pulpe şi, o dată ajuns la genunchi, urcă din nou, lingându-i alternativ interiorul pulpelor.

Nu se grăbea deloc cu dezmierdările, încercând să facă acel preludiu cât mai îndelungat. De dorinţă, buzele i se uscau mereu şi ea făcea eforturi susţinute de a le umezi din nou cu limba. La un moment dat, când el îi depărtă picioarele pentru a-i săruta pubisul, Jane ridică puţin capul de pe pat şi îşi duse un sân la gură, înfigându-şi dinţii în sfârcul acestuia. La fel procedă şi cu celălalt pereche. Tocmai atunci el îi sărută sexul ca o ventuză şi poliţista îşi pierdu orice raţiune. Plăcerea ei se apropia cu paşi vertiginoşi de apogeu.

El simţi asta şi începu să o lingă nebuneşte, coordonându-i mişcările cu ambele mâini, pe care şi le introduse sub fundul ei. Satisfăcută de ceea ce i se întâmpla, Jane se ridică în capul oaselor, îi puse o mână în păr şi cu cealaltă îi zgârie umerii şi partea din spate a gâtului. Bazinul şi pântecele îi tremurau, înfierbântate de pasiune. Imaginea capului lui, care se mişca cu repeziciune în sus şi în jos de-a lungul deschizăturii ei o făcea să se simtă în al nouălea cer.

Simţind că orgasmul nu era departe, începu să geamă, încordându-se cât putea de mult şi împingând mai tare capul lui Skali între pulpele ei. Bărbatul îi făcea pe plac cu bucurie şi o strângea de fese ca pe un flexor de cauciuc. Pe chipul ei se aşternu, treptat, o mare fericire şi Jane, care gemea acum din fundul gâtului, se lăsă pe spate, destinsă. Venea! El simţi asta imediat şi îşi acceleră mişcările capului, pentru ca plăcerea ei să fie maximă. Mâinile lui îi ţineau fesele ridicate la două palme distanţă de pat, iar capul poliţistei i se proptise în piept. Profitând de ocazie, ea îşi împinse cu mâinile ambii sâni în sus şi începu să lingă cele două sfârcuri ce ajunseseră în apropierea limbii ei.

O stare de relaxare extraordinar de plăcută, aşa cum nu mai avusese de mult timp, începu să pună stăpânire pe ea când fu gata, iar bărbatul o depuse pe pat, scoţându-şi apoi mâinile de sub fundul ei. Zăbovi pentru două minute cu capul pe burta ei, iar Jane îşi plimbă în acest timp buricele degetelor prin părul lui. Totodată, îşi aduse aminte de delicata situaţie în care se afla, complăcându-se să cadă în braţele unui om pe care abia îl cunoscuse. Cum putuse, oare, să facă aşa ceva?

El se ridică încet, aduse două pahare şi sticla de votcă promisă, care era pe jumătate plină. Gustară împreună, fiecare respectând tăcerea celuilalt. Băutura era de foarte bună calitate, din câte putu ea să-şi dea seama. Dădu paharul peste cap din două înghiţituri şi se gândi la ceea ce avea să urmeze. El umplu din nou paharele.

Cu siguranţă că Skali va vrea şi el să fie satisfăcut, se gândi Jane. Atunci observă că nici măcar nu îşi scosese blugii de pe el, iar umflătura din dreptul şliţului se mai micşorase. Oare va vrea şi el tot cu gura sau se va mulţumi cu o repriză de sex clasic? În mintea poliţistei persista încontinuu această întrebare.

Să facă sex! Trebuia să facă sex cu seducătorul bărbat care îi dăruise atâta plăcere mai devreme! Bine, dar nici nu-l cunoştea! Şi-atunci de ce-l lăsase să-i facă ceea ce-i făcuse? Numai aşa, ca pe urmă să facă pe mironosiţa?

El o văzu tulburată şi o întrebă cu blândeţe:

— La ce te gândeşti? De ce ai căzut aşa pe gânduri?

— Nu ştiu cum să-ţi spun, Skali, se bâlbâi ea şi de emoţie şi din cauza alcoolului băut. Tu eşti un tip minunat, dar eu am început deja să am remuşcări faţă de ceea ce s-a petrecut între noi. Să nu cumva să crezi că nu te vreau, mai bine-zis că nu te mai vreau, însă nu ştiu ce-i cu mine, acum, de nu mai pot. Sunt foarte încordată şi tot felul de gânduri negre mi se învălmăşesc în minte. Cu siguranţă că sunt trecătoare şi vor dispărea cu timpul înţeleg!

— Dar nu este nevoie să te justifici, încercă el să-i câştige definitiv încrederea.

— Poate că înţelegi altceva decât ceea ce simt eu.

— Te asigur că poţi sta liniştită! Am capacitatea de a percepe stările de confuzie pe care le încerci în acest moment. Vrei să ne oprim aici, aşadar! Nu-ţi face niciun fel de griji, că doar n-au intrat zilele-n sac. Dacă vrei, te conduc până acasă, bine?

— Mulţumesc, eşti mai bun cu mine decât merit! Cred că aş vrea să mă însoţeşti, dar pe urmă va trebui să te întorci cu taxiul.

— Nu contează, sunt obişnuit N-am vrut să închiriez o maşină ca să nu mă deconspir, dar de când sunt în Los Angeles tot cu „yellow cab” mă deplasez.

CAPITOLUL 12

În dimineaţa zilei următoare fu rândul detectivului Black să-şi tachineze partenera.

— Legea talionului: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte! – începu el. Lasă-mă să ghicesc dintr-o singură încercare ce-ai făcut aseară! Ai fost la bărbaţi! Corect?

— Eşti imposibil, ca de fiecare dată, Eric! Nu te gândeşti că te-ai putea înşela? – încercă Jane să nege.

— Indiciile pe care le citesc pe chipul tău fericit nu mă înşală niciodată. Întotdeauna când îţi găseşti perechea ideală pentru împerechere, drăguţele tale gropiţe din colţul gurii te fac să ai o expresie cu totul aparte. Cine a fost, deci, fericitul ales?

— Chiar voiam să vorbesc cu tine despre el.

Eric fu foarte surprins că partenera lui nu-l dăduse dracului nici măcar acum.

— Ca să vezi! Dar eu nu sunt popă şi nicio încăpere din acest sediu nu seamănă a confesional!

— Este vorba despre un tip care mă urmăreşte de două zile, îl lăsă Jane cu gura căscată pe detectiv.

— Şi cu el ai făcut-o?

— Ai răbdare să-ţi povestesc! Totul a început când am fost în vizită la tatăl lui Micheline Whitbread. Atunci l-am observat pentru prima oară pe urmele mele. Frumos tipul, nici nu suferă în comparaţie cu tine! Şi are un breton mult mai des ca al tău. De atunci l-am văzut sau l-am simţit încontinuu în spatele meu. Ieri i-am întins o capcană lângă aeroportul Compton şi am aflat că este un fel de agent secret din Bulgaria, format în şcolile KGB-ului. Mi-a spus că face parte dintr-o divizie mai specială, cam ca a noastră şi are aceleaşi preocupări. Adică, să-l ţină sub observaţie pe David Baruzov, zis Arthur, care este tot bulgar de origine. În ziua execuţiei celor doi, se afla la post într-o maşină abandonată, însă n-a auzit şi n-a văzut absolut nimic. Apoi m-a urmărit pe mine, ca să afle mai multe despre cele întâmplate în hotelul „Diamond”.

— Dar cum ai ajuns în patul lui până la urmă? – o întrebă Eric nerăbdător.

— Cum îţi spuneam, este un tip foarte arătos. Iniţial m-am prefăcut că i-am căzut în capcană, însă mai încolo, când l-am crezut sincer, am luat-o şi eu în serios, de ce să nu recunosc?! Am fost în camera lui de la hotelul „Van Nuys” şi restul poţi să-l bănuieşti. Sau măcar să încerci. Zice că-l cheamă Skali Beloslav. I-am văzut şi legitimaţia de serviciu, dar n-am înţeles mare lucru, căci era inscripţionată cu

caractere chirilice. Nici poza nu era de dată foarte recentă, însă semăna destul de bine cu el.

— Nu mi-ai spus ce vârstă are?

— Cam 30 de ani, plus-minus doi ani.

— La dracu'! – exclamă Eric. Este al doilea amănunt care mă duce cu gândul la discipolul lui George. Nu cumva purta şi adidaşi tip „Nike".

— Dacă ai impresia că nu m-am gândit şi eu la asta şi că nu mi-am calculat riscurile, pot să te asigur că te înşeli. Cât despre încălţăminte, află că purta pantofi negri de piele şi nu adidaşi.

— Trebuie să aflăm mai multe despre tipul ăsta, e clar. Fii convinsă că nu ţi-a spus nici pe departe tot ce ştie!

— Am putea verifica la ambasada Bulgariei din Washington dacă prezenţa sa pe teritoriul Statelor Unite este cunoscută. Cât despre misiunea pe care o are, slabe speranţe să aflăm ceva de la ei. Probabil că foarte puţini oameni ştiu exact cu ce treburi umblă el dincolo de Pacific.

— Am să-l rog pe Mann să ne ajute în această problemă, zise Eric şi puse mâna pe celular. Îl voi suna chiar acum, precis e la o bere.

— Băieţii lui Butch au aflat ceva, după cercetarea camerelor de hotel în care făceau amor cele două victime? Au reuşit să încropească portretele-robot? – îl întrebă Jane, după ce partenerul său încheie convorbirea cu sergentul.

— Îmi pare rău, dar încă n-am vorbit cu „Specialistul"! În schimb, ne-a trimis desenele. Priveşte-le!

— Este prea dificil să-mi dau seama dacă e vorba despre Skali.

— Nu mi-ai spus cum a fost cu el, ţi-a plăcut?

Jane nu îl băgă în seamă, continuându-şi ideea:

— Culoarea părului şi lungimea acestuia nu sunt la fel cu ale lui. În plus, parcă are o faţă mai rotundă în realitate şi mai puţin brăzdată de riduri. Cu desenul ăsta pot semăna mai multe milioane de oameni, fir'ar să fie! KGB-ul, unde zice că şi-a definitivat studiile, l-o fi ales tocmai pentru trăsăturile lui comune.

— Uită-te şi la portretul lui George şi compară-l cu fotografia pe care am obţinut-o de la FBI! În prima imagine, desenul realizat după descrierile martorului, el apare mult mai dolofan în obraji, are nasul mai mare şi o gură cu buze cărnoase. Nu aşa arată el în realitate, dacă te uiţi la fotografie.

— Pentru mine e clar, Eric. Nu o să-i găsim pe ucigaşii plătiţi cu ajutorul portretelor-robot.

În birou îşi făcu apariţia şi criminalistul Brian Benett, care se întorcea din laboratorul „Specialistului".

— Vreo veste pentru noi în legătură cu eventualele urme lăsate de asasini în camerele de hotel? – îl întrebă Jane, uitând să-l mai salute.

— Salut, frumoşilor! Şi-acum să vă răspund: din păcate, nu. Înainte ca menajera să facă curăţenie, au făcut şi ei, înlăturând orice urmă. Îmi pare rău!

În acel moment sună telefonul mobil al lui Black. Era Steve Mann.

— Te ascult, bătrâne! Ai aflat deja ceva de la ambasada Bulgariei?

— Exact şi acum mai beau o bere în contul tău. Sunt la „Monica's" şi n-avea niciun rost să vin până la birou pentru o treabă atât de simplă.

Cu relaţiile pe care le avea, sergentul reuşea întotdeauna să-şi uimească toţi colegii cu informaţiile sale foarte preţioase, pe care le obţinea în timp record.

— Te-ascult cu mare interes!

— Prin intermediul unui amic de-al meu din FBI, ambasadorul a confirmat prezenţa unui agent bulgar în Los Angeles. Zice că a venit în urmă cu patru luni, dar el nu cunoaşte cu ce misiune.

— Bine, bătrâne, îţi mulţumesc mult! – zise Eric şi închise telefonul mobil, adresându-se apoi lui Jane şi lui Benett: E de patru luni la noi, într-adevăr, în calitate de agent special.

— De patru luni… gândi poliţista cu voce tare. Exact cum mi-a spus. Baruzov îşi muta adresa la intervale foarte scurte şi de aceea, probabil, Beloslav îi supraveghea cuibuşorul de nebunii. Din câte am înţeles, chiar avea misiunea de a sta de vorbă cu el.

— Ştia cine este amanta lui Arthur?

— Încă nu reuşise să afle. Mie mi se pare că prea se potriveşte totul. Ori este „curat" ori e un actor înnăscut.

— Şi acum ce are de gând să facă, după ce „vânatul" a sucombat? – întrebă Eric.

— În privinţa asta a fost cât se poate de discret. Nu cred că i-ar plăcea să se mai întoarcă la Sofia, unde situaţia politică este foarte confuză.

Iar să meargă la Moscova, nici atât. Orice rută ar alege, ar ajunge cu coada între picioare, după patru luni în care a păpat banii contribuabililor. Şi nimeni n-o să-l felicite pentru asta.

— Cu alte cuvinte, Jane, îl vei avea în spate până finalizăm ancheta, ca să se bucure şi el de rezultatele muncii noastre, nu-i aşa?

— Foarte probabil. Dar oricum este mai bine să fie de partea noastră decât să ne scape de sub control. Şi, dacă tot am început, mă voi ocupa de el în continuare. Dacă nu îmi asum niciun fel de riscuri, o să dezlegăm misterele care ne macină la paştele cailor!

În timp ce Benett se îndepărta de cei doi detectivi, Eric îi zâmbi cu subînţeles partenerei sale.

— Ai grijă să nu rămâi gravidă şi să aduci pe lume cine ştie ce Serghei sau Ivan!

Remarca lui era destul de îndrăzneaţă, chiar şi pentru simţul

umorului foarte dezvoltat pe care-l avea Jane. Însă ea era atât de adâncită în propriile gânduri, încât nici nu-l luă în seamă pe Eric.

* * *

Melanie, secretara căpitanului West, era foarte nervoasă. Maşina de cafea nu mai funcţiona cum trebuie şi toţi poliţiştii credeau că ea nu era în stare să prepare băutura lor de toate zilele.

Eric se postă în spatele tinerei, admirându-i formele şi scurta fustiţă roz cu volănaşe.

— Nu te mai holba aşa la fundul ei! – îi zise Jane. Parcă ai fi lupul acela flămând din desenele animate, care se pregăteşte să-i mănânce pe cei trei purceluşi!

Melanie se întoarse, cu zâmbetul pe buze, bucuroasă că era vorba despre ea.

— Nu credeţi că m-am îngrăşat puţin, aici, pe coapse? – zise ea, adresându-se însă doar detectivului Black.

Profitând de ocazie, acesta se arătă foarte interesat:

— Arată-mi unde! – spuse el şi îi puse mâna pe unul dintre şolduri. Eu nu observ nimic.

Melanie râse cochet, însă nu protestă la atingerea lui.

— Bine, interveni Jane, pot obţine şi eu o cafea, dacă nu mi se cere un dormitor în schimb? – făcu ea aluzie la pofta evidentă de amor a celor doi.

Secretara lui West râdea în continuare şi ridică din umeri a neputinţă, indicând maşina de cafea care se încăpăţâna să nu funcţioneze. Meşter mare, Eric îi arse un pumn, iar aparatul începu imediat să învârtă cafeaua şi să fiarbă apa, spre satisfacţia poliţistului, care argumentă:

— Gata, s-a rezolvat! Trebuie să ştii cum să te porţi în diverse situaţii, asta-i tot.

Melanie mulţumi frumos pentru ajutor şi se aplecându-se uşor în faţă, pentru a turna apă în cana maşinii de cafea.

— Ah, tinereţe, ce frumoasă eşti tu! – îngăimă bărbatul, dar nu suficient de încet încât să nu fie auzit de colega lui.

— Eric, ai înnebunit! Este mult prea mică pentru tine. Tu nu vezi că tribunalele sunt pline de pedofili în ultima vreme? Vrei să te numeri şi tu printre ei?

Chiar atunci sună telefonul de pe biroul secretarei şi fata le spuse că îi aştepta şefu', după care închise.

— Îi povesteşti tu ultimele evenimente, Jane, că văd că eşti mai proaspătă şi mai în vigoare ca mine.

— O să vedem pe cine preferă. Sper că pe tine!

Căpitanul Corky West o ascultă concentrat pe Jane Heron, după care spuse:

— Ai grijă cu bulgarul ăsta şi nu îţi asuma prea multe riscuri de una

singură. Când te întâlneşti cu el, ne spui şi nouă unde mergeţi şi ne dai câte un telefon din când în când. Ne-am înţeles? Acum să vă informez şi eu despre ce-am reuşit să aflu. În ultima vreme, consilierul de politică externă a făcut foarte multe deplasări. Nu-l opreşte nimeni să se plimbe cât vrea, doar asta face parte din meseria lui. Numai că luna trecută a fost plecat în Ukraina, împreună cu fiica lui.

— Cu Amanda McClean, vreţi să spuneţi.

— Ba nu, cu Catherine! Se pare că a fost vorba despre o mică vacanţă, fiindcă Washington-ul nu i-a dat nicio însărcinare în acea zonă. Curios, nu? Din câte mi-aţi spus, cei doi se ignorau în cel mai înalt grad. Deci care ar putea fi numitorul lor comun?

— David Baruzov, alias Arthur, cu siguranţă – zise detectivul Black.

— Întocmai, dar este o simplă ipoteză.

— Asta înseamnă că bulgarul nu a sedus-o pe fiica lui McClean în mod cu totul întâmplător, aşa cum a încercat consilierul să mă facă să cred.

— Sau poate că ea l-a sedus pe el, interveni Jane Heron. Ce l-ar opri pe consilier să profite, în caz de nevoie, de farmecele fiicei sale mai mici? Poate că ignorarea lor reciprocă şi foarte evidentă era doar de faţadă. Mi se pare foarte ciudat!

— Întreaga familie McClean, cu excepţia mamei Elizabeth, este foarte ciudată, aprecie şi Eric.

— Te referi şi la Amanda? – riscă Jane o întrebare care putea avea urmări nedorite.

— Mai ales la ea. Poartă în suflet o răutate nefirească pentru o femeie.

— Credeţi că este şi ea implicată în această poveste? – se interesă West.

— Tot ce se poate, fu de părere detectivul, dar nu o văd în stare să ordone două asasinate, dintre care unul asupra surorii sale, fie ea şi numai de mamă. Pentru aşa ceva trebuia să aibă o motivaţie foarte serioasă.

Văzând că iarăşi s-au împotmolit în firele încurcate ale afacerii, căpitanul le propuse:

— Haideţi să o luăm de la început. Deci, după părerea doctorului Harrison, şi nu numai a lui, celebrul ucigaş plătit cunoscut sub porecla de George vrea să-şi încheie impresionanta carieră pe prima pagină a ziarelor. Ca să rezolvăm treaba dintr-un foc, ar trebui să-i prindem pe el şi pe ucenicul lui, determinându-i să mărturisească totul, inclusiv cine i-a angajat pentru dublul asasinat. Dacă se simte încolţit, Kosak va greşi din nou.

— Şi dacă tot nu reuşim să-l prindem?

— Atunci poate dăm de discipolul lui, care cu siguranţă este mai puţin experimentat. Eu zic să dăm presei portretele-robot ale celor doi,

să spunem ce şi cum şi să dezvăluim identitatea ultimelor două victime.

— Dar nu pomenim nimic de Micheline Whitbread, nu-i aşa, domnule căpitan? – se temu Jane.

— Bineînţeles că nu! George va fi întors pe dos dacă nu i se vor scoate în evidenţă deprinderile sexuale şi „isprava" cu fata cu gâtul tăiat. În mod sigur va reacţiona într-un fel.

— În schimb, elevului său i se va face frică, spuse Eric.

— După părerea barmanului de la „Clublife", şi aşa cei doi se au ca şoarecele şi pisica. Astfel va intra mai tare zâzania între ei, fu de părere Jane.

— În plus, îşi reluă căpitanul ideea, consilierul va fi foarte dezorientat de apariţia poveştii în presă şi s-ar putea să ne furnizeze noi informaţii.

— Gândiţi-vă la cariera lui, care va fi destul de compromisă când se va afla cu cine se culcă fiică-sa. Din toată treaba asta cred că va ieşi o mare bramburească, iar noi vom avea numai de câştigat.

— Iar dacă nu, îl întrerupse Eric, eu şi cu Heron vom fi transferaţi la circulaţie sau la arhivele poliţiei, cu surle şi trâmbiţe, nu-i aşa?

— Mie îmi place ideea deconspirării dublului asasinat, se avântă poliţista. De mult timp, faptul că ne ocupăm numai de anchete strict secrete îmi distruge moralul. Nu că aş vrea să mă văd pe micul ecran, dar sunt convinsă că ieşirea din anonimat îmi va face foarte bine!

— Mă duc să-l chem pe Mann, zise căpitanul. El se va ocupa cu informarea presei.

Jane şi Eric, rămaşi singuri pentru scurt timp, se bucurară ca doi copii de panarama ce se prefigura. El ar fi dat oricât să-i vadă figura lui Donald McClean, a doua zi dimineaţă, când va citi ziarele. În acel moment, căpitanul reveni cu un pahar de cafea în mână şi foarte îngândurat. Nu era a bună! Uitase că s-a lăsat.

Ocoli biroul, se aşeză pe locul lui şi, după câteva clipe de adâncă tăcere, spuse:

— Elizabeth McClean este moartă. S-a sinucis, trăgându-şi un glonţ în cap. Echipa doctorului Butch Harrison, în frunte cu el, se află deja la reşedinţa consilierului de externe.

CAPITOLUL 13

Poliţiştii sunt încurcaţi rău de tot, se gândi George. Nu vor da niciodată de capătul acestui dublu asasinat. Iar când vor vedea că nu descoperă nimic, o vor apuca pe urmele executanţilor, în special ale lui, care îşi semnase ţinta, ca de obicei, într-un mod inconfundabil.

Poate că au şi început deja să le adulmece urma. Cu siguranţă că l-au interogat pe patronul barului „Clublife", de unde o luase pe târfa aceea drogată. Era un şmecher tipul de la bar. În mod sigur a observat cheia magnetică din portofelul pe care-l ţinuse cu bună ştiinţă deschis. Pe fată o luase cu el în mod spontan. Fata căuta o pradă şi tocmai ea a fost prada, în cele din urmă. Patrick nu era la curent cu intenţiile lui şi nici nu trebuia să-i afle planurile de viitor prea curând.

La această oră, probabil că sticleţii au realizat deja portretele-robot. Nici în cazul în care figurile respective vor ajunge în paginile ziarelor, nu avea de ce se teme. Patrick se tunsese, îşi înnegrise părul – mai degrabă şaten – şi se mai îngrăşase cu câteva kilograme.

George se privi în oglindă. Îi plăcea noua sa înfăţişare. Medicul din Ankara, care îi făcuse injecţiile cu colagen organic, a fost foarte precis în explicaţiile sale: pernele de grăsime vor dispărea în circa o săptămână de zile şi chiar aşa se întâmplase. La început nici nu ştiuse despre ce substanţă era vorba. Îşi cumpărase un dicţionar în care citise: colagen – proteină care se găseşte în ţesutul conjunctiv, osos şi cartilaginos şi care, prin fierbere, se transformă în gelatină.

Pereţii laterali ai nasului, obrajii, buzele sale, toate reveniseră la aspectul lor normal. Era de nerecunoscut în comparaţie cu persoana pe care o văzuseră martorii. Acum, portretul-robot putea apărea pe prima pagină a ziarelor. Cel puţin asta spera din tot sufletul său. Curând, cariera lui se va încheia, iar el se va lăfăi la soare, undeva în America de Sud, într-un loc în care nu va putea fi găsit de nimeni. Oare se va plictisi? Cu siguranţă, nu. Se săturase până peste cap de hoteluri, avioane şi cuşetele vagoanelor de dormit. De asemenea, nu mai putea suporta poluarea urât mirositoare a marilor metropole, în care fusese obligat să-şi exercite meseria. Oare de ce nu erau asasinaţi oamenii şi undeva la ţară? Se va gândi la asta când va avea mai mult timp la dispoziţie.

Telefonul sună, ceva mai devreme decât se aşteptase. Acest lucru îl făcu să se îngrijoreze. Era Patrick.

— Maestre, aş vrea să ne întâlnim, dacă crezi că se poate. E urgent!

— În seara asta? E ceva grav? Spune-mi, nu mă mai fierbe!

— Absolut nimic, însă vreau să discutăm un mic detaliu despre o poliţistă care se ocupă de caz. Şi ar fi mai bine s-o facem înainte de

plecarea ta. Poate-mi dai un sfat.

— Bine, să n-o mai lungim la telefon!

Patrick îi comunică locul de întâlnire şi închise aparatul. Urma să-l aştepte în podul casei, unde se putea urca pe o scară de lemn.

Deci, voia un sfat şi nimic mai mult. Cel puţin aşa susţinea. Peste o jumătate de oră? Şi ce dacă nu va ajunge la timpul indicat? Patrick e tânăr şi îl putea aştepta. George îşi notă adresa pe o cutie de chibrituri şi se pregăti de plecare.

CAPITOLUL 14

Detectivul Eric Black începu să aibă serioase îndoieli în privinţa oportunităţii apariţiei portretelor-robot în presă, precum şi a unor detalii necunoscute până atunci, privind dublul asasinat cu premeditate. El scoase telefonul din buzunar şi încercă să dea de Jane Heron, pentru a-i împărtăşi temerile sale. Cine ştie din ce motiv, mobilul partenerei lui era închis. Îi va telefona mai târziu, după ce va face un drum până la reşedinţa familiei McClean.

Tot Amanda fu cea care-l întâmpină, cu lacrimi în ochi de astă dată. Şi, totuşi, în afară de lacrimi, faţa sa nu exprima nimic. Nici cea mai mică emoţie sau urmă de suferinţă. Îl însoţi până la scara interioară, spunându-i laconic:

— La etaj, în camera ei. O iau eu înainte.

Păstrând tăcerea de mormânt care domnea în casă, Eric se luă după ea pe scări. Fata îşi unduia graţios bazinul şi detectivul realiză îndată că această mişcare îi era destinată lui. Ce femeie ciudată, se gândi el. Oare care era faţa ei adevărată?

La etaj domnea mai puţin lux ca la parter, ceea ce făcea locuinţa puţin mai intimă. La uşa uneia dintre încăperi se afla un poliţist în uniformă, care le făcu loc să intre.

Elizabeth McClean zăcea pe pat cu capul pe pernă, de parcă s-ar fi odihnit după o zi obositoare de muncă. În mâna dreaptă ţinea strâns patul unui pistolet de calibru mic, iar stânga o avea pusă în dreptul inimii, cu pumnul închis. Glonţul îi intrase în tâmplă şi nu mai ieşise pe partea cealaltă. Din cauza acestui lucru, nici hemoragia nu fusese prea abundentă. Dr. Butch Harrison îşi vedea impasibil de treabă în jurul cadavrului, încercând să găsească tot felul de indicii invizibile unor ochi neavizaţi.

După aproape cinci minute de observare atentă a încăperii, Eric îl întrebă pe „Specialist”:

— Ce crezi, doctore? Crimă sau sinucidere?

— Sinucidere 100%. Pe corpul cadavrului nu există niciun semn de violenţă, aşternutul nu este deranjat, iar rana prezintă urme de praf de puşcă şi arsuri, ceea ce înseamnă că s-a tras de la distanţa de 1-3 centimetri. Şi-a luat viaţa de bună voie, nu a forţat-o nimeni, altfel ar fi avut vânătăi în zona încheieturilor.

— Tot e ceva! încercă Eric să-l îmbărbăteze, fiindcă „Specialistul” părea foarte debusolat de inutilitatea lui acolo.

— Pe dracu’! În ancheta asta e clar că nu vă pot fi de mare ajutor. Orice stagiar s-ar fi descurcat la fel de bine ca mine.

Eric se întoarse spre Amanda, întrebând-o:

— Cine a descoperit această dramă?

— Barbara a auzit împuşcătura şi m-a chemat îndată pe mine. Eu mă aflam la parter, în biroul tatei. Am urcat şi am descoperit împreună tragedia care se petrecuse. Apoi am sunat la poliţie după tine, însă mi-au spus că eşti în biroul căpitanului şi am vorbit cu sergentul Steve Mann.

— Dar Mario unde era?

— Cine ştie? Astăzi este ziua lui liberă.

— Domnul Donald McClean a fost anunţat?

— Da. Va veni acasă în cel mai scurt timp posibil. Era la Washington când s-a petrecut tragedia.

— Amanda, ce părere ai despre gestul mamei tale, ai putea să-mi spui?

— Moartea Catherinei a distrus-o complet. Eu nu sunt surprinsă deloc că a ales această cale pentru a scăpa de suferinţă.

— Dar, bine, chiar tu mi-ai spus că era o fiinţă foarte delicată, cu un caracter destul de labil! Nu o supraveghea chiar nimeni din această casă?

— Ba da, Mario, dar ghinionul a făcut ca el să fie liber tocmai astăzi.

— Înţeleg! Avea nevoie de odihnă, cu toate că prezenţa lui îi era absolut necesară doamnei McClean, zise Eric pe un ton ironic.

— Să fii servitor nu înseamnă să fii sclav, ripostă Amanda, privindu-l pieziş.

Detectivul se enervă la această remarcă.

— Din câte am înţeles eu, relaţiile dintre mama ta şi Mario depăşeau simpla legătură dintre un stăpân şi o slugă. Nu uita că tu mi-ai sugerat asta! Şi, dacă tot avea de gând să se odihnească, de ce n-a predat nimănui ştafeta supravegherii ei?

— Poate s-a gândit că îi mergea ceva mai bine. În orice caz, mie nu mi-a spus nimic când a plecat. Îţi dai seama că n-aş fi refuzat să fiu alături de ea, dacă măcar bănuiam ce gânduri negre o încercau!

Ce anapoda se derulau prin mintea lui Eric relaţiile existente în această familie! Totul era cu susul în jos. Servitorul – poate chiar amantul stăpânei şi tatăl Catherinei – ar fi trebuit să-i ceară primei născute a familiei McClean favoarea de a avea grijă de evoluţia psihică a mamei ei sfârşite de doliu. Era ceva incredibil! Totodată, era cruda realitate care caracteriza această familie, niciodată unită şi întotdeauna extrem de ciudată.

Probabil că Mario, de unul singur, nu putea compensa golul imens din sufletul stăpânei lui şi de aceea simţise nevoia să evadeze, pentru a lua o gură de aer curat. Doar era şi el om, nu un animal pus la jug!

Pe de altă parte, detectivul Black începu să înţeleagă, de unul singur, şi gestul la care recursese Elizabeth McClean. Nenorocită şi

batjocorită într-o căsnicie ce dura de mai bine de 25 de ani, distrusă de moartea tragică a uneia dintre fiicele ei, nu mai putuse rezista. Îşi luase viaţa în tăcere, fără martori, profitând, poate, de ocazia ce i se oferise în ziua liberă a lui Mario, care, când era prezent, reuşea să-i mai susţină moralul.

Trecuse aproape o oră de la venirea lui Eric Black, când îşi făcu apariţia şi Donald McClean. Fusese adus de un elicopter, care aterizase pe iarba din faţa casei. El intră în dormitorul soţiei, arborând un chip indiferent, pe care nu se putea citi absolut nimic. Privi corpul neînsufleţit exact două secunde, sub supravegherea detectivului Black, după care se întoarse impasibil pe călcâie şi părăsi încăperea.

Rămas interzis din cauza nepăsării arătate de McClean faţă de fiinţa alături de care trăise o viaţă, Eric vru să se ia după consilier şi să-i cârpească vreo două peste ochi. Din fericire pentru amândoi, reuşi să se stăpânească la timp, plecând totuşi pe urmele consilierului.

Îl găsi pe acesta în vastul său birou de la parter, turnându-şi nepăsător un pahar de coniac Bisquit. Fără a-şi vorbi, cei doi îşi aruncară priviri de gheaţă unul altuia. În privirea lui McClean nu se putea citi nimic altceva decât un imens dispreţ, la care nu renunţa niciodată, după părerea lui Eric. Poliţistul îi mai aruncă o privire, după care îi întoarse spatele, convins fiind că, oricât ar încerca, nu va scoate nimic de la el. Cel mai mult i-ar fi plăcut să-l arunce pe acest îngâmfat în cea mai adâncă ocnă din Evul Mediu! Sau, de ce nu, în mâinile Inchiziţiei spaniole.

Se pare că Jane avusese din nou dreptate, se gândi Eric. Singura şansă de a afla cine comandase dubla crimă era să pună mâna pe asasinii plătiţi şi să-i facă să mărturisească. Mai ales George trebuia prins, fiindcă el primise comanda ucigaşă şi era de presupus că discipolul lui nu cunoştea foarte multe detalii ale acestei grozăvii. Dar de ce nu răspundea partenera lui la telefon? Ea nu avea niciodată obiceiul de a-şi închide aparatul, nici măcar când dormea. Să i se fi defectat cumva celularul tocmai acum?

* * *

Căpitanul Corky West aştepta încordat apelul detectivului Black, pentru a afla amănunte în legătură cu moartea Elizabethei McClean.

— Alo, şefu', Dr. Harrison este sigur 100% ca e vorba despre o sinucidere în toată regula. Nu există absolut nicio urmă dubioasă.

— Ceilalţi din casă ce zic? Sunt de acord cu această ipoteză?

— Zic pe dracu'! Urăsc familia asta, în care tatăl şi fiica lui sunt impresionaţi de evenimente precum statuile din parcul Bell Gardens. N-am reuşit să dau de servitorul Mario, care este liber azi.

— Încă mai speri într-o lume mai bună, deşi eşti poliţist?

— Dacă mai aveam o singură iluzie, şi aceea mi-a fost spulberată acum. Jane a dat vreun semn de viaţă?

— Până acum, nu. Dacă sună la sediu, am dat dispoziţie să mi se facă imediat legătura telefonică.

— Şefu', v-aş ruga să-i întrebaţi pe colegi dacă îşi mai aminteşte cineva de ziaristul de la „Los Angeles Times", cu care se întâlnea ea anul trecut. Parcă îl chema Peter şi nu-mai-ştiu-cum.

— Aşteaptă la aparat o secundă! – îi zise căpitanul, după care reveni:

— Peter Goldblum, de la „Los Angeles Times", nu? Ţi-o dau pe Melanie, ca să-ţi comunice numărul de telefon la care îl găseşti. Ţinem legătura în continuare. Dacă dai de Heron, spune-i să nu se aventureze în cine ştie ce fapte de eroism, ci să aştepte întăriri.

Dacă nici jurnalistul nu avea vreo veste despre colega lui, Eric nu ştia ce variantă să mai încerce pentru a da de Jane.

— Bună ziua! Cu domnul Goldblum, dacă se poate. Sunt detectivul Eric Black, de la Departamentul Poliţiei din Los Angeles, Divizia „Cazuri Speciale".

— Vă cunoaşte, domnule?

— Pe mine nu, ci pe partenera mea. Spuneţi-i că vreau să vorbesc cu el în legătură cu Jane Heron! Este urgent!

Secretara îl rugă să aştepte puţin, iar după un minut se auzi în receptor:

— Peter Goldblum la aparat! Vă ascult!

— Sunt partenerul lui Jane, Eric Black, poate aţi auzit de mine.

— Vă ştiu, ea mi-a vorbit în mai multe rânduri de dumneavoastră! S-a întâmplat ceva?

— Aş vrea să vă întreb dacă aţi văzut-o pe Jane sau dacă v-a telefonat astăzi? Este foarte important!

— Astăzi? De luni de zile nu mi-a mai dat vreun semn de viaţă. Nici eu nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Este bine, sănătoasă?

— Cred că aţi înţeles că nu e vorba despre o glumă! Nu răspunde la celular şi m-am gândit că poate ştiţi ceva de ea. Trebuie neapărat s-o găsesc, în cel mai scurt timp posibil!

— Vă dau cuvântul meu de onoare că nu v-am minţit! Dar i s-a întâmplat ceva, din moment ce credeţi că ar fi putut să mă contacteze?

— Deocamdată nu ştim nimic precis.

— Lucrează la vreun caz important? Dacă da, aş vrea să fiu şi eu informat!

— Voi, ziariştii, parcă aţi fi nişte hiene, care abia aşteaptă ca prada să moară, pentru a-i putea devora cadavrul, mai spuse enervat detectivul şi întrerupse legătura.

Părăsi reşedinţa familiei McClean, la volanul automobilului său, fără o direcţie precisă. Frământat de tot felul de gânduri negre, îşi închipui că, poate, Jane era în compania lui Beloslav, bine-mersi. Ar fi trebuit să o caute mai întâi la el, însă nu-şi amintea la ce hotel îi spusese Jane

că era cazat acesta. Numai de nu s-ar fi întâmplat vreo tragedie!

CAPITOLUL 15

Jack Kosak se gândea dacă să-şi ia sau nu pardesiul. De obicei, când ieşea liniştit la plimbare, o făcea numai în costum. Doar când avea de executat vreo ţintă mai punea ceva deasupra, pentru a ascunde armele pe care le transporta. În toţi aceşti ani, trăise într-o permanentă alarmă şi asta îl ţinuse în viaţă. Iar, datorită măsurilor de precauţie pe care şi le lua întotdeauna, nu putuse fi prins vreodată de poliţie. Acum, nu mai era necesar să fie foarte precaut. În momentul în care celebritatea lui va fi dezvăluită lumii întregi, în paginile ziarelor şi pe micul ecran, el va fi dispărut de mult în America de Sud. Ardea de nerăbdare să citească presa cu persoana lui în prim-plan!

Nu, nu îşi va lua pardesiul în seara asta. Astfel va avea toată libertatea de mişcare, în caz de pericol. Era la o vârstă la care o simplă haină în plus îi putea încetini reflexele de odinioară. Această întâlnire neprogramată din timp cu Patrick nu îl încânta deloc, dar nu îşi dădea seama de ce. Să fie la mijloc spiritul său de conservare în faţa pericolului? Parcă nu-i venea să creadă. Avea încredere totală în elevul său, dar nu strica niciodată să fii prevăzător. În concluzie, va merge la întâlnire, dar va fi cu ochii cât cepele pe Patrick şi cu toate simţurile în stare de alertă maximă. Ar fi fost o cruntă ironie a sorţii să se împotmolească tocmai acum, la sfârşit.

Îşi mai verifică o dată şişul, reciti adresa scrisă pe cutia de chibrituri şi îi dădu foc, lăsând-o să ardă complet în scrumieră. Apoi plecă în oraş, sigur de el, însă ros de curiozitate. De ce alesese Patrick un loc de întâlnire atât de apropiat de hotelul „Diamond”, locul în care îi executaseră pe cei doi amorezi?

* * *

Se lăsase întunericul peste Los Angeles şi nostalgia îl cuprinse pe ucigaşul plătit care se afla în pragul pensionării. De-acum va avea parte de o binemeritată şi îndelungată perioadă de odihnă. Trecuse atât de multă vreme de la primul său omor!

Era un răufăcător mărunt, pe străzile oraşului german Karlsruhe, din apropiere de graniţa cu Franţa şi abia dacă avea ce mânca de pe urma micilor sale spargeri şi a furturilor de maşini. Dar şi aceste fapte minore, ce îl ajutau să supravieţuiască, îi deranjau nu numai pe poliţişti – cu aceştia, conflictul era întotdeauna inevitabil – ci şi pe membrii înrolaţi în diverse bande care bântuiau prin oraş în anii ’60. La început i-au dat o bătaie serioasă, vecină cu moartea, punându-i în vedere să nu mai acţioneze pe teritoriul lor. A stat în spital două săptămâni, gândindu-se serios la ceea ce avea de făcut. Unde să plece, în Cosmos? Dacă ar fi avut unde să fugă, ar fi făcut-o, dar, cum nu

avea, singura alternativă era aceea de a lupta şi de a se răzbuna. Va lucra singur, aşa cum făcea întotdeauna. Nu putea avea încredere în nimeni. Aşa cum aflase printr-un informator al său, erau mai mulţi cei care plănuiseră să-l omoare, pentru a scăpa definitiv el. În schimbul, câştigului aferent unei activităţi infracţionale de o lună de zile, George primi o listă cu cei care îi purtau sâmbetele. Îi alese pe primii trei dintre aceştia.

Prima victimă şi-a ucis-o cu şişul, înfigându-i-l în spate, când aceasta se pregătea să urce în propria maşină. În acel moment – nici el n-a ştiut vreodată din care motiv – şi-a înmuiat un deget în sângele victimei şi a scris pe capota maşinii acesteia numele „George".

La o săptămână distanţă, îi lua beregata celui de-al doilea de pe listă, pe când acesta încă mai dormea într-o căsuţă aflată într-un camping din vecinătatea oraşului. De data asta adusese cu el o carte de vizită în toată regula, pe care era scris acelaşi singur cuvânt: „George". Nu îşi lăsa semnătura pentru a se amuza pe seama poliţiei, cum a procedat mai târziu, ci pentru a face ca bandele care voiau să-l omoare să se teamă de el.

Pe ultimul de pe lista neagră îl ucisese, cu acelaşi sânge rece, folosind un pistolet Mauser-Werke. Pe cel dinaintea acestuia îl şi prădase, luând de la el o importantă sumă de bani, iar arma o cumpărase de la un turist turc, care se îndrepta spre Germania.

Îi pusese ţeava armei în tâmplă, însă nu în acel loc avea să-l împuşte. Gândul că va fi stropit de sângele victimei şi de creierii spulberaţi ai acestuia îl făcu să se oripileze pe moment. De aceea, instinctiv, duse arma puţin mai sus de ceafa rivalului său şi trase cu sânge rece în plan înclinat. Victima căzu ca fulgerată la pământ, fără să mai facă absolut nicio mişcare. Glonţul intrase în creierul mic al banditului şi ieşise pe la rădăcina nasului. În acel moment stabili că asta va fi semnătura lui de moarte şi îşi respectase legământul până acum, în pragul pensionării.

Bandele parcă înnebuniseră în urma celor trei execuţii, iar George realiză că viaţa lui nu mai valora prea mult dacă nu îşi lua tălpăşiţa din oraş. Totuşi, pofta lui de răzbunare nu era pe deplin satisfăcută. Trebuia să fie şi mai crud. Şi cum cea mai bună apărare ştia că este atacul, continuă seria asasinatelor care aveau să-l facă celebru în lumea interlopă.

Pe prietena victimei ucise în propria maşină o omorî fără multe preambuluri, după ce o violă o noapte întreagă, într-o cameră de hotel. Apoi, urmă la rând soţia ultimului bărbat asasinat de el.

Dintr-o pornire izvorâtă din subconştientul său, pe aceasta o sodomiză şi, deoarece femeia începuse să se zbată disperată, tocmai când el era foarte aproape de a ejacula, se enervă şi scoase şişul, de care nu s-a mai despărţit apoi niciodată. Dintr-o mişcare scurtă, îi

secţionă femeii carotida şi, în timp ce sângele i se scurgea printre degete, termină violul contra firii pe care îl începuse. Pe măsură ce el începea să se relaxeze după imensa plăcere trăită, viaţa se scurgea din fiinţa care se afla în mâinile lui. Iar asta îi aduse o fericire absolut fantastică, diabolică, pe care urma să o încerce şi în viitor, în repetate rânduri.

Dacă avea remuşcări? Desigur că nu! Viaţa nu-i oferise o altă şansă, iar Jack Kosak s-a luat la luptă cu propriul destin, hotărât fiind să iasă învingător. Să fie cumva un psihopat? Cui îi mai păsa, după atâtea crime?

Foarte curând, reputaţia lui George s-a consolidat şi, cu timpul, el a devenit un ucigaş plătit, deosebit de eficient în lumea interlopă internă şi internaţională. Nu avea niciun complice, fiind un solitar convins. Treptat, clientela sa a devenit atât de mare, încât criminalul a ajuns să aleagă din mai multe contracte şi să-şi stabilească singur onorariul. Câte persoane omorâse în viaţa lui? Greu de spus. Poate o sută, poate mai mult…

Tatăl său era evreu neamţ, iar mama englezoaică. El murise în timpul războiului, iar mamă-sa fusese deportată în Siberia, după căderea Berlinului şi de-atunci nu mai auzise nimic de ea. Nu avea fraţi sau alte rude, aşa că nu trebuia să-i pese decât de propria persoană. Jack Kosak nu avea niciun fel de acte pe numele său adevărat. Ceea ce se mai găsise prin arhivele Germaniei naziste zăcea acum în depozitele de la Nümberg – lucru aflat şi de Interpol, dar fără ca el să prindă de veste. Taică-său arsese toate documentele familiei, sperând că, astfel, fasciştii nu vor afla de obârşia lui evreiască. Dar, în paralel, taică-său colaborase cu rezistenţa franceză şi asta îi adusese moartea. Deşi era destul de mic la acea vreme, George nu şi-a uitat numele adevărat, cu toate că, de atunci, şi-a făcut acte false pe zeci şi zeci de nume.

În pragul pensionării, după multe luni de frământări, hotărî că nu se putea retrage din activitate fără a lăsa în locul lui un urmaş. După o carieră atât de strălucitoare, era păcat ca numele lui să fie uitat de toată lumea. Şi, în acel moment, tocmai în acel moment, apăru în calea lui Patrick. Era exact excepţia de la regulă a solitarului, pe care, poate, George şi-o dorea. Putea să fie fiul lui (chiar şi adoptiv), de care nu avusese parte până la bătrâneţe.

* * *

George ajunse în strada Arenas şi inspectă discret împrejurimile. Luna lumina destul de bine întunericul nopţii ce se lăsa. Prima dată trecu prin faţa casei fără să se oprească. Nu i se păru nimic suspect, aşa că se întoarse şi intră în imobilul părăsit, cu mâna sub haină, acolo unde se afla temutul său şiş. Mânerul de sidef al obişnuitei sale arme îi dădea întotdeauna încrederea în sine de care avea nevoie. În două

camere de la parter, câţiva drogaţi dormeau unii peste alţii într-o mizerie de nedescris. Dacă ar fi meritat osteneala, le-ar fi luat acestora viaţa fără niciun fel de ezitare. Bătrânul văzu scara de lemn despre care îi spusese Patrick şi urcă tiptil pe ea, după ce îi testă rezistenţa cu un picior… De ce o fi ales locul ăsta de întâlnire?

Pe George îl îmboldea gândul să scoată pumnalul afară, pentru a-l avea la îndemână în caz de nevoie. Dar nu voia să se facă de râs în faţa ucenicului său, care ar fi crezut că se temea astfel de el. Ajunse în pod, unde un bec obosit abia lumina. Nenorocitul de Patrick stătea cu spatele lipit de o bârnă din lemn şi nu se plictisea deloc, în faţa lui, o puştoaică minoră îl satisfăcea de zor, stând în genunchi. Alături, pe o saltea murdară şi ruptă, un alt tablou grotesc se înfăţişa privirilor bătrânului. Un puşti, la fel de tânăr ca fata ce se ocupa conştiincioasă de Patrick, zăcea împuşcat în frunte, iar alături de el mai era o femeie goală-puşcă, legată la mâini şi la picioare.

Abia atunci înţelese George despre ce era vorba. Patrick voia să se recompenseze faţă de el, oferindu-i plăcerea de a face sex din nou. Începea să-i placă tot mai mult acest tânăr, despre trecutul căruia nu ştia altceva decât ceea ce îi povestise el.

— Salut, maestre! Mă bucur că ai putut veni, spuse discipolul, continuând să o ţină pe fată de ceafă şi să o tragă spre el cu destulă forţă. Vezi ce bine ştie să înghită târfuliţa asta?

— De aceea m-ai chemat? – uită bătrânul ucigaş plătit să-i răspundă la salut, dar privind cu încântare la partida de felaţie din faţa lui.

— Întocmai! Pe care o preferi? Amândouă sunt la discreţia ta, nu trebuie decât să alegi!

Lui George nu-i plăcu căutătura furioasă şi foarte lucidă a femeii de pe saltea şi se apropie de cei doi aflaţi în plină acţiune. Îi ridică fetei părul şi o privi mai atent. Era drogată, de bună seamă şi probabil că nu împlinise încă 18 ani. Asta era perfectă pentru el, aşa că răspunse pe un ton calm:

— Aştept până când termini tu cu puştoaica şi o iau tot pe ea.

Părul fetei era năclăit de un lichid albicios, iar obrajii îi sclipeau pe alocuri, semn că Patrick nu se afla la prima repriză de sex oral. Probabil că ea nu înţelegea nimic din ce spuneau bărbaţii, gândindu-se numai la faptul că, pe urmă, va primi droguri. Oare de cât timp era Patrick acolo? Pentru a-şi satisface o curiozitate, îl întrebă, arătând cu capul spre femeia de pe saltea:

— I-ai tras-o şi ei sau urmează la rând?

— Deocamdată aştept să se excite, fiindcă doamna nu este încă pregătită. Dar o fac eu să fie!

George nu mai spuse nimic, aşteptând în tăcere să-i vină rândul. Între timp, pentru a nu se plictisi, îşi scoase şişul şi începu să-şi cureţe unghiile cu el.

După eforturile tot mai susţinute ale celor doi, contactul fizic dintre ei nu mai putea să dureze prea mult timp. Fata gemea şi, din când în când, se îneca din pricina dimensiunilor impresionante ale bărbatului. În cele din urmă, tânărul îşi înfipse o mână în părul ei, pătrunse şi nu mai ieşi decât după câteva secunde, pentru a o împroşca din nou pe ochi şi pe obraji. Femeia legată şi dezbrăcată în pielea goală îi privea scârbită, iar bătrânul aproape că zâmbea, plăcut impresionat de ceea ce vedea. Îl excitau numerele agresive.

— E rândul tău, George, zise tânărul, ridicându-şi fermoarul. Poţi să-i faci absolut tot ce vrei! Nu-i aşa, dragă?

— Îhî, rosti fata, neconvingătoare, ştergându-se pe faţă cu dosul mâinii.

Jack Kosak nu aşteptă a doua invitaţie. Scoase o batistă din buzunar, se apropie de fetişcană şi i-o dădu să se şteargă. Ea luă acest gest drept o bunăvoinţă din partea lui şi, văzându-l atât de bine îmbrăcat, îşi închipui că drogurile se aflau la el. Se şterse bine şi încercă să fie drăguţă:

— Doriţi şi dumneavoastră o repriză?

Fără a mai aştepta o confirmare din partea lui, tânăra îl descheie la pantaloni, îi extrase glandul afară şi începu să repete ceea ce făcuse mai devreme cu Patrick. Era atât de tânără şi atât de vicioasă! Oare când se apucase de droguri? – se întrebă femeia legată de pe saltea. Pentru început, George era mulţumit de prestaţia drogatei, aşa că o lăsă să-şi vadă de treabă, sorbind-o din ochi. Dar, după vreo două minute, îi spuse:

— Scoate-ţi fusta şi chiloţii de pe tine! Vreau să ţi-o trag!

Ea zâmbi silit şi execută ultima comandă fără prea multă tragere de inimă, lucru care îl cam deranjă pe partenerul ei ocazional:

— Daca nu te porţi frumos, nu vezi niciun pic de „zăpadă” de la mine, e clar? Ce, o faci pentru prima dată?

Fata se grăbi puţin cu dezbrăcatul, rămânând goală de la mijloc în jos, apoi încercă să-şi scoată şi bluza de pe ea, dar fu oprită printr-un gest de bătrân:

— Acum întoarce-te cu spatele şi propteşte-te cu mâinile de bârna aia. Să nu te mişti decât când ţi-oi spune eu, altfel te cârpesc de nu te vezi! Ai înţeles?

Ea dădu afirmativ din cap şi se puse în poziţia solicitată, depărtându-şi puţin picioarele. George îi luă fesele în mâini, le verifică o vreme consistenţa musculară, apoi îi introduse un deget în anus. Tânăra scânci uşurel din pricina usturimii, dar nu îndrăzni să se retragă. Ar fi o idioată dacă şi-ar pierde recompensa tocmai acum, când era aproape de final, se gândi ea. Nu, nu va rata, aşa cum a ratat amicul ei mai devreme, când a făcut pe revoltatul faţă de celălalt tip. Era singurul vinovat de faptul că se alesese cu un glonţ în cap. Ce dacă

bărbatul o pusese în genunchi în faţa lui? Urma să fie plătită în heroină pentru asta, nu trebuia ca el să se amestece!

Bătrânul părea încântat de fată şi îşi răsucea degetul într-o parte şi-n alta, până când crezu că terenul era pregătit. Atunci o pătrunse, aşa cum îi plăcea lui, dintr-o singură mişcare şi până la capăt. O prinse apoi cu o mână de păr şi cu alta forţă. Ştia că era destul de excitat şi că distracţia lui nu va dura mult, aşa că nu mai pierdu timpul cu cine ştie ce preludiu. Tânăra icnea la fiecare atac – însă drogul din capul ei o făcea să reziste cu stoicism – ţinându-se puternic de lemnul din faţa ei şi opunându-se contrelor.

El se afla foarte aproape de final. Luă mâna de pe umărul ei, o introduse în buzunarul de la piept al hainei şi scoase şişul la vedere. Femeia de pe saltea era îngrozită de monstruoasa scenă la care fusese obligată să fie martoră. Era clar că nici pe ea nu o vor lăsa în viaţă, după ce asistase la atâtea suplicii. Patrick privea oarecum încântat partida de sodomie, aşteptând, totuşi, destul de încordat, finalul acesteia. George o trase de păr pe fată, dându-i capul pe spate, iar apoi îi secţionă beregata dintr-o singură mişcare. Îi petrecu aceeaşi mână sub burtă şi, susţinând-o de mijloc, îşi continuă macabrul viol, până când termină de tot. Tânăra nu apucase să scoată nici măcar un sunet. Doar gâlgâitul sângelui care se scurgea pe jos amintea că era o fiinţă umană aflată în agonie. Când bătrânul se extrase din ea, fata se scurse ca o cârpă pe podea, cu ochii deschişi. Criminalul se aplecă asupră-i, îi aranjă părul astfel încât să i se vadă chipul şi gâtul tăiat, după care îşi şterse pumnalul de bluza ei. În vreme ce îşi ridica pantalonii şi se încheia mulţumit la prohab, îşi zise că meritase efortul de a răspunde chemării lui Patrick, care nu era, totuşi, un băiat lipsit de maniere! Recunoştinţa acestuia pentru tot ceea ce-l învăţase îl flata.

Acesta fu ultimul gând care-i mai trecu prin minte. De la câţiva paşi distanţă, ucenicul lui îi ţinti capul cu un pistol regulamentar de poliţie, prevăzut cu amortizor şi slobozi glonţul ucigaş, împuşcat în frunte, bătrânul se prăbuşi la pământ, neînţelegând ce se întâmplase, iar corpul lui începu să tresalte spasmodic. Privind cu atenţie cum viaţa se scurgea din acest ticălos fără pereche, pe Patrick îl cuprinse o fărâmă de compasiune şi zise:

— Vezi că n-am uitat lecţiile tale! Întâi laşi ţinta să termine partida de sex şi abia pe urmă, când se relaxează, apeşi pe trăgaci. Îmi pare rău, George!

CAPITOLUL 16

Mai trecură două ore şi Jane tot nu dăduse vreun semn de viaţă. Numai de nu i s-ar fi întâmplat ceva! Melanie o căuta pe telefonul mobil şi pe cel de acasă, la fiecare sfert de oră. Încercase să o contacteze şi prin staţia de emisie-recepţie montată pe maşina sa, dar tot degeaba. De asemenea, Mann îşi pusese în mişcare toţi informatorii din împrejurimile hotelului „Diamond", de pe strada Sunny Dunes, doar-doar va da de ea. Dacă poliţista ar fi intrat în acel moment în sediul poliţiei, cu un zâmbet graţios pe chip, cu siguranţă că Eric, împreună cu căpitanul, ar fi ţipat la ea, ca să afle dacă nu cumva înnebunise!

La un moment dat, după o îndelungată concentrare, detectivul îşi aduse aminte numele hotelului pe care i-l spusese Jane. Poate că ei făceau acum amor şi puţin le păsa de toţi oamenii din jurul lor. Sună în grabă la „Van Nuys", dar telefonista îi spuse că domnul Skali Beloslav nu se afla în cameră.

— Poate nu vrea să răspundă la telefon! Aţi putea să-mi daţi legătura la recepţia hotelului, ca să verific?

Eric auzi exact ceea ce nu voia: bulgarul era plecat de multă vreme, iar cheia se afla pe panoul special amenajat în acest scop.

Unde s-o mai caute? Să o dea în urmărire generală? Nu putea face aşa ceva, doar era o poliţistă care dispăruse de câteva ore şi nu un civil, să zicem, lipsit de posibilitatea de a se apăra! Aflat în culmea încordării şi în pragul unei crize de nervi, Eric dădu buzna în biroul căpitanului Corky West, fără să mai bată la uşă.

— Şefu', eu mă duc la hotelul lui Beloslav, să-i fac o percheziţie amănunţită în cameră.

— Ce speri să găseşti acolo?…

— Habar n-am, dar nici să stau cu mâinile-n sân nu pot!

— Treaba ta, însă, dacă eşti prins, cu mine n-ai vorbit. E în regulă?

— Asta este de la sine înţeles.

— Dar cum crezi că îl vei convinge pe recepţioner să-ţi dea cheia?

— Am şi eu metodele mele, iar în asemenea situaţii limită nu prea dau greş. Aveţi încredere în mine!

* * *

Ajunse la hotel şi se opri direct la recepţie.

Când auzi ce voia detectivul, recepţionerul îl întrebă imediat de mandatul de percheziţie, cu un zâmbet arogant pe buze.

— Şi chiar credeţi că nu se poate altfel?

— Îmi pare foarte rău, dar nu aveţi niciun drept să percheziţionaţi vreo cameră fără mandat! Trăim într-o ţară liberă, domnule!

Eric se întoarse puţin într-o parte, îşi scoase telefonul celular din buzunar şi formă numărul de telefon al nepoatei lui Corky West, care lucra tot în cadrul Departamentului Poliţiei din Los Angeles, dar la Controlul Financiar.

— Bună, scumpa mea Bonnie! Eu sunt, celebrul şi inteligentul detectiv Black! Am şi eu o întrebare pentru tine. Mâine, înainte de ora prânzului, poţi trimite o echipă de-a voastră la hotelul „Van Nuys", pentru un control financiar amănunţit? Da, cred că aici sunt nişte nereguli contabile foarte mari, care ar putea avea legătură cu…

În acel moment fu întrerupt de recepţioner:

— Domnule poliţist, lăsaţi, nu e nevoie de niciun control, vă dau cheia!

— Stai puţin la aparat, Bonnie! Ce spuneaţi adineauri?

— Vă dau cheia ca să intraţi în cameră, dar, dacă auziţi telefonul sunând, ieşiţi imediat, fiindcă înseamnă că domnul Beloslav s-a întors. Este un client foarte bun şi n-am vrea să-l pierdem. În plus, nouă nu ne plac deloc complicaţiile.

— Bonnie, se pare că lucrurile s-au rezolvat aici. Dacă mai intervine ceva, te sun eu dimineaţă. Când mai mergem la un restaurant? Stai să rezolv şi cazul ăsta! Pe urmă mai vorbim, da? La revedere!

Eric luă mulţumit cheia din mâna bărbatului şi îl întrebă:

— Pe timpul nopţii este cineva la recepţie?

— Nu, dar clienţii pot folosi uşa din spate, care are cifrul 127 plus o steluţă. Toţi află acest detaliu în momentul în care li se repartizează o cameră. În caz că îl uită, pot telefona centralistei de noapte, iar aceasta îi ajută imediat.

— Domnul Beloslav a primit vreo vizită feminină astăzi, în jurul orei prânzului?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar dacă era vreo cunoştinţă de-a lui care ştia cifrul, ar fi putut intra neobservată prin spate. S-a întâmplat ceva grav cu persoanele pe care le căutaţi? – îl întrebă recepţionerul, îngrijorat de reputaţia hotelului.

— Deocamdată nu ştiu mare lucru, de aceea vreau să-mi arunc ochii prin cameră. Poate dau peste vreun indiciu demn de luat în seamă. Dumneavoastră staţi liniştit, nu voi lăsa nicio urmă, doar mă pricep la chestii de genul acesta. Şi, dacă se întoarce, nu uitaţi să-mi telefonaţi imediat!

Spre norocul detectivului, bulgarul nu era un maniac al ordinei şi curăţeniei, ceea ce-i făcea misiunea mai uşoară. Datorită harababurii, Eric putea cotrobăi fără teama că proprietarul bagajelor îşi va da seama de vizita lui. Nici camerista nu se prea omora cu dereticatul, căci patul era tot nefăcut chiar la acea oră destul de târzie. Asta numai în cazul în care nu venise Jane prin uşa din dos şi făcuseră din nou amor, înainte de a pleca împreună cine ştie unde. Se împiedică de o

sticlă goală şi, privind-o mai atent, constată că era o votcă rusească de bună calitate. Se distraseră porumbeii, nu glumă, dar oare unde se aflau ei acum?

Într-o valiză destul de jerpelită, dădu peste un pistol de construcţie rusească, un paşaport de serviciu şi o legitimaţie, probabil cea pe care i-o arătase poliţistei cu ocazia primei lor conversaţii. Deci, plecase în oraş neînarmat. Asta îl mai linişti pe Eric, care nu găsi nimic suspect nici printre bagaje nici în baie. Iar în încăpere mirosea mai mult a ciorapi transpiraţi decât a sex. Se aşeză pe un scaun, pentru a se concentra mai bine.

Probabil că el o chemase ca să ia cina împreună şi ea îşi închisese telefonul, ipoteza nu stătea în picioare, din mai multe motive. În primul rând, Jane nu-şi neglija niciodată problemele de serviciu pentru nimeni şi nimic. În al doilea rând, ce interes ar fi avut să închidă telefonul mobil, mai ales când ştia că trebuia să-şi sune colegul sau şeful, ca aceştia să nu fie îngrijoraţi de soarta ei. Ar fi fost prea simplu şi prea frumos să nu i se fi întâmplat nimic. Detectivul era aproape sigur că bulgarul a dus-o undeva, dar unde?

Cu mişcări mecanice, Eric îşi scoase un Camel fără filtru din pachet şi bricheta, uitându-se după o scrumieră. În ea văzu un bilet mototolit de metrou. De-abia atunci îşi dădu seama că ar lăsa urme dacă fumează. Despături biletul şi descifră cu dificultate o adresă scrisă pe el. De unde o ştia? Da, de la Jane. Era adresa familiei Whitbread. Atunci îşi aminti de faptul că partenera lui îi spusese că a fost urmărită de bulgar când îl vizitase pe bătrânul Vincent. Totuşi, ea îi ascunsese moartea Michelinei. Şi de ce să-şi fi notat Beloslav adresa respectivei victime pe prima bucăţică de hârtie care i-a căzut la îndemână? La dracu', prea multe întrebări fără răspuns! Cine ştie unde-o fi adevărul?!

CAPITOLUL 17

Femeia încerca din răsputeri să-şi reţină lacrimile, ştiind că nu era momentul să se lase copleşită de frică şi disperare. În primul rând, trebuia să-şi păstreze autocontrolul în faţa bestiei cu faţă umană. Dacă va scăpa de viol prin cine ştie ce minune, oricum moartea nu putea s-o evite, decât cu ajutorul cuiva din afară. Iar acel ajutor întârzia să apară.

Legăturile de la mâini şi de la picioare erau atât de strânse şi de profesionist realizate, încât membrele îi amorţiseră deja. Din cauza fricii şi a ororilor la care asistase, începuse să tremure. Era necesar să tragă de timp şi să se roage la Dumnezeu ca să vină cineva şi s-o salveze. Orice îi va spune criminalul, ea nu îl va contrazice, ci, dimpotrivă, îi va da dreptate. Numai să nu-i ceară să facă amor, sau să o supună la cine-ştie ce perversiuni sexuale, căci nu credea că va mai rezista. Ce bine ar fi să se trezească acasă, în patul ei, ca după un coşmar fără pereche!

* * *

Eric Black lovi nervos cu pumnul în volanul maşinii sale. Era prins în trafic, undeva în apropierea cartierului chinezesc. La un moment dat îşi scoase girofarul pe capota maşinii şi începu să claxoneze prelung. În sfârşit, coloana se deblocă şi câteva maşini îi făcură loc să treacă. Un tânăr cu o motoretă trecu râzând pe lângă el, lovindu-i uşor oglinda din dreapta cu mâna. Pe el îl amuza aglomeraţia rutieră, fiindcă se putea strecura în voie printre automobile. Din invidie, Eric se mulţumi să tragă o înjurătură la adresa motociclistului şi continuă să încerce să iasă din ambuteiaj.

Mai depăşi câteva maşini imobilizate, dar, mai încolo, traficul era din nou blocat. Atunci îl văzu din nou pe motociclist, care tocmai livrase un pachet la un restaurant. Realizând faptul că nu mai putea continua în acest fel, el sui maşina pe trotuar şi o abandonă, alergând spre tânărul cu motoreta. Curierul înţelese imediat că era vorba despre o urgenţă, porni motoreta şi îi făcu loc poliţistului în spatele său. După ce acesta se urcă, îl întrebă:

— Încotro?

— Drept înainte!

* * *

În mintea ei era un adevărat coşmar, dar, din păcate, nu dormea, ci se confrunta cu o cruntă realitate. Lucrurile merseseră mult prea departe şi nimeni nu venea să o salveze. Trebuia neapărat să găsească o portiţă de scăpare.

Acest ticălos îi luase pistolul şi îi montase acestuia un amortizor. Cu

arma ei îl omorâse pe tânărul adolescent, apoi pe Jack Kosak, alias George. Trupurile lor zăceau în acelaşi loc în care viaţa le părăsise. Ce oroare!

Bărbatul desprinse amortizorul de la arma ei – pe care o depuse lângă cadavrul bătrânului – şi îl montă la un alt pistol de construcţie necunoscută. Era o armă semiautomată, probabil confecţionată special pentru el. Apoi se apropie de ea, îşi scoase tacticos pantalonul şi îşi dădu jos slipul, scoţând la iveală impresionantul lui membru.

— Acum trebuie să te porţi şi tu frumos cu mine, la fel cum s-a purtat fetiţa de colo. Ai văzut că eu nu i-am făcut niciun rău! Nici ţie nu-ţi voi face, dacă eşti cuminte şi ascultătoare. Hai, deschide gura!

* * *

— Ştii unde este strada Arenas? Acolo vreau să mă duci! – îi zise Eric motociclistului, – amintindu-şi că Jane îi povestise despre imobilul aflat în renovare în care se adăpostise Micheline Whitbread împreună cu alţi drogaţi.

Nu ştia dacă procedează bine, însă nicio altă idee salvatoare nu-i trecea prin cap la acea oră. De asemenea, nu putea să ceară încă ajutoare, neştiind dacă era cazul. Tânărul parcurse aproape întreaga stradă până când dădu peste clădirea căutată. Eric încercă să-i strecoare în mână o hârtie de 10 dolari, însă fu refuzat politicos:

— Lăsaţi, nu trebuie, poate voi avea şi eu nevoie de dumneavoastră vreodată!

— În acest caz, poftim cartea mea de vizită. Nu ezita să mă suni dacă dai de necaz! La revedere!

Încăperile de la parter erau ocupate de mai mulţi drogaţi care horcăiau în somn. Urcă la primul etaj şi descoperi scara de lemn ce ducea spre podul despre care-i povestise Jane, la barul „Monica's". Urcă primele două trepte, dar se opri la a treia, când aceasta începu să scârţâie. Trase cu urechea şi i se păru că auzea nişte gemete. Îşi scoase pistolul, îl armă şi puse degetul pe trăgaci, continuându-şi ascensiunea cu multă precauţie.

Când ajunse la mijlocul scării, astfel încât să poată privi în interior, se aplecă de spate, trăgând atent cu urechea. Apoi se ridică încet, ca aproape imediat să se lase din nou în jos. Abia dacă reuşise să zărească două persoane, una în picioare şi alta în genunchi. Se ridică din nou foarte încet şi urmări mai bine ce se petrecea în încăpere, când se auzi ca un zgomot de palmă aplicată pe obrazul cuiva.

Cea care o încasa era Jane, partenera lui, aflată în pielea goală, cu spatele spre el. O mai văzuse de câteva ori în această postură, aşa că îi cunoştea anatomia. Nu se putea înşela. În faţa ei stătea un bărbat atletic, gol de la mijloc în jos şi având un pistol cu amortizor în mână. Acesta încerca să o supună pe partenera lui la perversiuni. Blocat de ceea ce vedea, detectivul Black nu ştia cum să reacţioneze. Să urce

dintr-o dată şi să tragă în el? Dar dacă ea va păţi ceva? Se foia la mijlocul scării, încercat de ezitări, când auzi vocea calmă a agresorului, care i se adresa ironic:

— Urcă, detective! Te aşteptam de mult, ca să stăm puţin de vorbă.

Degetele lui Eric se crispară pe mânerul pistolului. Cu teama în suflet, mai sui precaut două trepte, ţinând ţeava armei sale îndreptată spre bărbatul din faţa lui. Atunci îl văzu mai bine şi îşi dădu seama cu cine avea de-a face. Era bulgarul, a cărui figură o recunoscu după fotografiile din paşaport şi legitimaţia de serviciu.

— Eşti teafără, Jane? – îşi întrebă el colega, gândindu-se la următoarea mişcare pe care o avea de făcut.

— Teafără precum Vineri în compania lui Robinson Crusoe, într-o pădure întunecată, răspunse ea, după un scurt moment de gândire.

O nouă palmă explodă în obrazul ei, semn că lui Skali Beloslav nu-i plăcuse răspunsul. Acesta zise:

— Lasă arma şi urcă, dacă vrei să stăm de vorbă! Altfel îţi ucid partenera fără alte comentarii. Ea a aflat întreaga poveste. Poate vrei s-o auzi şi tu?

Eric se gândi la cuvintele ei, care aveau cu siguranţă un tâlc anume, ascunzând un mesaj foarte clar. Dintr-o dată îşi aduse aminte de un caz rezolvat în urmă cu un an, în pădurea San Bernadino. Nepoata căpitanului West, care în acea vreme lucra cu ei, fusese luată ostatică de un psihopat pe nume Defoe şi se afla într-o situaţie asemănătoare cu cea în care era Jane în acel moment. Pentru a scăpa, Bonnie îl prinsese cu forţă pe nebun de testicule şi se trântise la pământ, permiţând colegilor săi, Jane şi Eric, să îşi descarce pistoalele asupra agresorului.

Reacţia unui bărbat, fie el şi înarmat, la asemenea „tratamente” era întotdeauna imprevizibilă.

Detectivul recepţionă mesajul, însă nu îndrăzni să confirme acest lucru, pentru a nu-i da de bănuit bulgarului.

— Am să urc, Beloslav, însă te previn! Nu numai că nu-mi abandonez pistolul, dar la cel mai mic gest de nervozitate din partea ta, îl descarc în tine!

— În această eventualitate, o vei împuşca şi pe ea, dacă nu voi apuca să fac chiar eu acest lucru!

— Asta-i viaţa! Încă un poliţist ucis la datorie. Voi spune că ai omorât-o tu cu arma mea şi că, pe urmă, eu am reuşit să te dezarmez, – trimiţându-te accidental în lumea celor drepţi.

— Şi-aşa mă cam călca pe nervi această nedorită parteneră! Încercă Eric să se arate indiferent în legătură cu soarta lui Jane.

— Faci cum crezi, însă n-ai luat în calcul faptul că şi eu ţi-aş putea zbura creierii, înainte ca tu să-ţi dai seama ce se întâmplă. Dacă vei renunţa la pistol, vei avea şansa de a asista la o felaţie splendidă. Nu

crezi că te-ar amuza şi pe tine?

În niciun caz nu trebuia să rămână fără armă, căci atunci nu ar mai fi putut intra în jocul propus de Jane. Aşa că supralicită, urcând şi ultima treaptă a scării de lemn şi punând piciorul pe podea.

Beloslav o prinse pe Jane de păr, forţând-o să se ridice şi o aşeză în faţa lui drept paravan. Pistolul îl avea îndreptat spre Eric, iar cu mâna rămasă liberă o ţinea pe poliţistă lipită de el. În această poziţie, ea îi simţea organul în palme, dar nu îndrăznea încă să facă vreo mişcare, neştiind dacă partenerul ei era pregătit să tragă.

Bulgarul îl privea flegmatic pe poliţist, parcă zicându-i: şi-acum ce-ai să faci, ne împuşti pe amândoi? În ochii lui nu se putea vedea nicio urmă de îngrijorare sau de ezitare. Părea stăpân pe situaţie.

— Mai bine lasă pistolul, detectiv Black, ca să nu se întâmple vreun accident!

— Îmi pare nespus de rău, replică acesta din urmă pentru a mai trage puţin de timp, însă nu mă despart de armă decât atunci când fac duş sau sex. Fără ea mă simt de parcă aş fi în pielea goală.

Celălalt zâmbi, însă imediat ochii lui deveniră scrutători.

Jane îl privi fix pe detectiv, apoi clipi o dată din ochi cu încetinitorul. După două secunde, o făcu încă o dată. Asta semăna a semnal, realiză Eric şi închise încet ochiul stâng, pentru a-l lua în cătarea armei sale pe bulgar. Imediat după ce clipi şi a treia oară, Jane îl strânse cu putere pe Beloslav de testicule şi de mădular, apoi, cu unghiile înfipte în el, îşi dădu drumul să cadă la pământ. Bulgarul se dezechilibra, urlă de durere şi, fără să vrea, îndreptă propria armă spre podea. În acel moment, glonţul porni din pistolul poliţistului, aruncându-l pe criminal cu doi metri în spate. Îl nimerise cu două degete mai jos de gât, iar acum acesta nu mai mişca, rămânând răstignit pe spate, cu picioarele îndoite sub el, la foarte mică distanţă de cadavrul lui George.

Răsuflând uşurat, Eric îşi puse pistolul la curea şi se repezi la partenera lui, dezlegându-i picioarele şi ajutând-o să se ridice de jos.

— Bine că ai înţeles mesajul meu, se destinse poliţista. Nici nu ştii ce frică mi-a fost că ai uitat de Bonnie şi de nebunul ei din pădurea San Bernadino!

— Întoarce-te să te dezleg şi la mâini!

Ea se execută bucuroasă, uitând cu totul că se afla în pielea goală în faţa lui Eric Black. În acel moment, i se păru că Beloslav se mişca. Da, avea dreptate! Fără a mai pierde timpul cu explicaţii, ea se repezi la bulgar exact când acesta pusese mâna pe pistolul ei, pe care-l abandonase mai devreme lângă cadavrul lui George. Cu o năpraznică lovitură de picior, ea făcu arma să zboare din mâna lui, dar, când îl lovi din nou în rana din piept, bărbatul o prinse de gambă, trântind-o alături de el şi punându-i o mână în gât pentru a o sugruma. Din cauza

strânsorii lui disperate, Jane începu să vadă imediat negru în faţa ochilor, sufocându-se. Însă nu trecură nici două secunde, că Eric se dezmetici, scoase arma şi îşi goli încărcătorul în pieptul lui Beloslav. Sângele acestuia o împroşcă pe Jane, în vreme ce agentul îşi dădu ultima răsuflare, eliberându-şi victima.

— Ai păţit ceva? – o întrebă Eric îngrijorat, dezlegându-i degrabă mâinile.

— Nu prea, dar tare aş bea un whisky! – încercă ea să facă haz de necaz. Acum cu siguranţă că nu-şi va mai ridica salariul nici de la Sofia nici de la Moscova. Poate doar Belzebut să-i mai dea vreo primă pentru faptele lui de „arme” de pe pământ!…

CAPITOLUL 18

Jane îşi adună hainele şi începu să se îmbrace, în vreme ce partenerul ei se întoarse puţin cu spatele şi formă numărul de telefon al căpitanului Corky West.

— Şefu', s-a terminat tot, iar detectivul Heron a scăpat cu viaţă. Trimiteţi o echipă de criminalişti, căci sunt destule cadavre pe aici.

— Mă bucur, dar sper că nici tu n-ai păţit nimic!

— Mă mir şi eu! În fine, poate anunţaţi şi pe cineva de la narcotice, că sunt o grămadă de drogaţi la parter.

— O.K., dar ar fi mai bine să-mi spui şi adresa, ca să nu vă caut prin alt oraş.

— Pe strada Arenas se află un imobil în renovare. Îi aşteptăm noi pe băieţi în faţa acestuia. Dumneavoastră aveţi vreo noutate?

— Ar fi ceva. Mann a dat de Mario, servitorul familiei McClean şi l-a adus la sediu. Chiar eu am stat de vorbă cu el. Zicea că Elizabeth, după moartea fiicei sale mai mici, trăia într-o permanentă tensiune, din pricina unor telefoane pe care le primea de câteva ori pe zi. Ba era ameninţată, ba i se spunea că soţul ei trăise cu Catherine şi apoi o dăduse prietenilor săi şi alte asemenea. Plângea încontinuu şi tremura câte o oră după misterioasele apeluri. Mario a sfătuit-o să se adreseze poliţiei, însă ea n-a avut curajul să facă aşa ceva fără acordul soţului.

— Până la urmă, Mario trăia cu Elizabeth McClean?

— Nici vorbă de aşa ceva! Servitorul s-a jurat pe toţi sfinţii că defuncta Catherine nu era fiica lui.

— Şi l-aţi crezut?

— Da, mai ales după ce mi-a mărturisit că este un homosexual convins.

— Atunci mai vorbim mâine dimineaţă. Mergem şi noi acasă ca să ne odihnim, după ce apar criminaliştii.

Eric îşi puse telefonul mobil în buzunar şi se întoarse spre colega lui, întrebând-o:

— Ai vreo explicaţie în legătură cu aceste crime monstruoase?

— Am toate explicaţiile posibile. Bulgarul mi-a povestit totul, fiind singur că mă va ucide după aceea şi nu voi putea să-l deconspir. Era genul de om foarte sigur de el şi deosebit de încrezut.

— Şi bătrânul cine e?

— Jack Kosak, alias George.

— Bine, dar nu seamănă deloc cu portretul-robot realizat după descrierea unuia din martori!

— Cu siguranţă că şi-a modificat înfăţişarea cu ajutorul unor injecţii. Nu era prost tipul! Eric, îţi mulţumesc că ai venit să mă

salvezi! Uitasem.

— Cu plăcere! Nu vrei să ieşim în stradă, că aici prea miroase a moarte? Îmi povesteşti afară despre această tărăşenie.

Jane era frântă de oboseală. Coborî anevoie scările şi inspiră adânc când dădu de aer curat. Apoi se aşeză pe bordură, în faţa intrării în imobil. Cât de nepătrunsă era natura fiinţei umane! – se gândi Jane. El se aşeză lângă ea, cuprinzând-o protector pe după umeri.

— Te ascult, copila mea! Dumnezeu îţi va ierta toate păcatele! Ia-o cu începutul.

— Skali Beloslav fusese trimis în Statele Unite de oficialităţile de la Sofia, la insistenţele Moscovei. Nu i se dăduse sarcina de a-l ucide pe David Baruzov, dar trebuia să fie mereu pe urmele lui, până la noi ordine. Ruşii voiau, probabil, să-l lichideze, însă numai în cazul în care ar mai vândut arme şi explozivi cecenilor.

— Aşadar, bulgarul nu trebuia să facă valuri. Cu toate astea, se pare că şi-a depăşit atribuţiunile.

— Eu cred că avea şi o importantă doză de nebunie în cap. Era fascinat de moarte şi o provoca metodic, cu multă pasiune. De asemenea, planul pus la cale de el a fost de-a dreptul machiavelic.

— Vrei să spui că el singur a tras toate sforile? – se miră Eric.

— De la început până la sfârşit. Prima dată i-a venit geniala idee de a se împrieteni cu George şi a deveni elevul acestuia, pentru eventualitatea în care ar fi avut nevoie de serviciile unui ucigaş plătit. Aflase că bătrânul vroia să se lase de „meserie” şi a evaluat corect că era o oportunitate ce nu trebuia scăpată. Este posibil ca farmecul lui să fi fost eficient şi în relaţia acestuia cu bărbaţii. Altfel nu se explică cum de l-a acceptat George atât de repede ca discipol şi urmaş. Apoi, Skali Beloslav a observat că Baruzov, alias Arthur, se distra cu fiica unui consilier care a activat multă vreme în Rusia şi imediat a făcut legătura între acesta din urmă, traficant şi armele ajunse în Cecenia. Mai exact, pentru un comision important, Donald McClean stabilea contactele cu liderii rebelilor, iar Baruzov le livra armamentul solicitat. Pentru a-l putea controla mai bine pe traficant, consilierul i-a băgat-o pe gât pe fiica lui mai mică, defuncta Catherine. Răceala dintre tată şi fiică era, aşadar, numai de faţadă.

— Ce meschinărie! Şi nici Amanda nu este străină de această măgărie! Ea m-a minţit cel mai convingător în legătură cu indiferenţa dintre tatăl său şi mezină. Spune mai departe!

— David Baruzov nu s-a potolit şi, prin intermediul aceluiaşi McClean, pregătea un nou transport de armament uşor pentru rebelii ceceni. De aceea a vizitat consilierul Ucraina, unde, este de presupus că avea să aibă loc următoarea livrare. Atunci, agentul Beloslav a alertat Sofia şi s-a ajuns la concluzia că traficantul trebuia eliminat, dacă nu voiau să şi-i pună pe ruşi în cap. Dar cum conducătorii slavi

nu doreau ca numele lor să fie implicate în această poveste, l-au plătit pe Jack Kosak, prin intermediul Internetului, pentru a executa sentinţa. Ca succesul operaţiunii să fie total, agentul bulgar a propus şi uciderea amantei lui Arthur, astfel fiind nevoie de doi trăgători. Voia neapărat să fie şi el de faţă, alături de aşa-zisul său mentor. După ce i-au venit banii de la Sofia, Beloslav a făcut în aşa fel încât George să creadă că dublul asasinat n-avea nicio legătură cu spionajul, ci fusese comandat de Elizabeth McClean, mama lui Catherine şi a Amandei. Iar când dolarii au ajuns în contul său de la banca din America de Sud, George n-a mai avut nicio îndoială că era vorba despre o crimă pasională. Mama, decepţionată de fiica sa mai mică, prefera, chipurile, moartea acesteia şi a amantului care îi sucise minţile, în locul ruşinii şi al dezonoarei.

— Presupun că soarta lui Kosak era de mult pecetluită. El trebuia să fie ţapul ispăşitor pentru masacrul din hotelul „Diamond”, iar partenerul lui ar fi dispărut fără urmă. Dar nu înţeleg cum de bătrânul a muşcat momeala, cu toată experienţa lui de o viaţă şi în ciuda tuturor precauţiilor pe care şi le lua de obicei?

— Probabil că s-a crezut invincibil. Dar planul bulgarului nu se încheia aici.

— Stai puţin că nu înţeleg ceva. Dacă bulgarii au decis că trebuie să scape de Arthur, de ce nu l-au eliminat şi pe Donald McClean? Doar era complicele lui David Baruzov.

— Ce motiv aveau să se murdărească pe mâini cu un american? În cel mai „bun” caz, îşi puneau CIA în cap. Poate că s-au gândit că noi ne putem face singuri curăţenie în ogradă. Iar dacă nu reuşeam, abia atunci, probabil, ne-ar fi furnizat nişte informaţii compromiţătoare, „anonime”, despre consilierul de externe, înţelegi?

— Acuma, da.

— El a prevăzut din timp şi sinuciderea Elizabethei, ştiind-o o femeie labilă din punct de vedere psihic, mai adăugă Jane.

— Căpitanul mi-a spus adineauri că a vorbit cu Mario şi că doamna McClean primea tot felul de telefoane de ameninţare. Dar cred că, dacă nu ar fi cedat nervos, punându-şi capăt zilelor, Beloslav ar fi omorât-o, înscenând o sinucidere. Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine?

— M-am dus pe la orele prânzului la el şi a încercat să facă sex cu mine. Eu m-am împotrivit, motivând că nu eram pregătită încă, iar el s-a prefăcut că m-a înţeles.

— Stai puţin, că nu înţeleg eu! Cum adică, prima dată când v-aţi culcat împreună ai fost pregătită, iar a doua oară n-ai mai fost? Cum vine asta? Ai toane, sau ce?

— Prima dată n-a fost tocmai sex, dar n-aş vrea să intru acum în amănunte delicate. Când am venit la el şi când am plecat împreună am folosit aceeaşi uşă din spate, aşa că nu ne-a văzut nimeni. Zicea că

voia să-mi arate ceva într-o clădire de pe strada Arenas. Am fost foarte contrariată, pentru că eu nu-i povestisem nimic despre Micheline Whitbread. De unde ştia el adresa la care domiciliase fata, împreună cu ceilalţi drogaţi? Cum am ajuns la primul etaj, m-a doborât dintr-o lovitură, mi-a luat pistolul, cu toate că avea şi el unul, după care m-a târât în pod, m-a dezbrăcat şi m-a legat fedeleş. Pe fata cu gâtul tăiat a pus-o să i-o sugă, iar pe prietenul ei l-a împuşcat cu arma mea, după ce i-a montat un amortizor. Dacă băiatul ar fi avut altă treabă decât să protesteze împotriva felaţiei acceptate de adolescentă, poate că ar fi scăpat cu viaţă. Ghinionul amândurora a fost că şi-au ales ca domiciliu podul imobilului, în loc să stea împreună cu ceilalţi drogaţi de la parter. După primul număr cu drogata, mi-a luat telefonul mobil şi l-a sunat pe George, ca să vină şi el. Apoi mi-a închis aparatul, ca să nu se poată afla unde eram. Până la căderea nopţii, a făcut sex oral cu puştoaica aceea de patru ori, în vreme ce îmi povestea întregul scenariu al misiunii sale. După fiecare partidă îşi plimba organul prin faţa mea, întrebându-mă dacă eram pregătită, ca să mă ia şi pe mine la rând. Îmi tot promitea că, în caz că voi fi cuminte, mă va lăsa în viaţă, însă eu ştiam că minţea cu neruşinare. Cunoşteam prea multe despre el ca să nu mă împuşte. Totuşi, mă prefăceam că îl cred şi că voi fi în curând pregătită pentru el. Dacă mai întârziai puţin, sunt sigură că nu mai rezistam.

— Ai văzut ce noroc poţi avea cu mine? Lucru pe care nu-l pot susţine şi în ceea ce mă priveşte, încercă Eric să mai destindă puţin atmosfera. Dar cum de a reuşit să-l omoare pe temutul şi prevăzătorul George?

— Iniţial, bătrânul a fost foarte precaut, dar bulgarul i-a oferit-o şi lui pe puştoaică, după ce bătrânul a ales între mine şi ea. Am avut norocul, să fiu mai în vârstă, altfel îmi găseam şi eu sfârşitul cu gâtul tăiat şi sodomizată. George a făcut ce a vrut cu ea, iar cu o secundă înainte de a ejacula, i-a secţionat carotida.

— Ce bestie!

— Să-i fi putut citi fericirea de pe chip!…

— Îmi închipui.

— Dar nici nu apucase bine să-şi şteargă pumnalul şi să se relaxeze, că Beloslav l-a împuşcat mortal, atunci când profesorul său se aştepta mai puţin. Venise rândul meu, iar când şi-a scos propriul pistol, abandonându-l pe-al meu, am realizat că nu mai aveam mult de trăit.

— De ce a schimbat armele?

— El încerca să facă absolut totul într-un mod cât mai încâlcit posibil. Cu cât afacerea era mai alambicată, cu atât anchetatorilor le era mai greu – dacă nu imposibil – să ajungă la el şi să afle adevărul. Mâine urma să plece la Moscova, pentru a raporta conducătorilor KGB succesul operaţiunii sale. Îţi dai seama că un măcel ca ăsta, fără niciun

supravieţuitor, dacă eram ucişi şi noi doi, ar fi fost aproape imposibil de elucidat. Şi aşa nu ştiu cum o vom scoate la capăt. Probe avem noi, însă niciun martor.

— Îţi spun eu cum. Vorbim cu jurnalistul Peter Goldblum şi îi dăm nişte detalii inedite despre planurile agentului bulgar. Vom susţine că el ne-a făcut mărturisiri complete înainte ca noi să scăpăm din gheara lui şi să-l împuşcăm. Nimeni n-o să se îndoiască de asta, te asigur, iar ziaristul va fi atât de inteligent încât să nu dezvăluie sursa informaţiilor sale. Se va împăuna plin de mândrie cu merite ce nu-i aparţin, zicând că a efectuat propria lui anchetă.

— Şi cu consilierul de la externe ce facem?

Uite că sosesc băieţii, în sfârşit!

* * *

A doua zi de dimineaţă, la sediul Departamentului Poliţiei, Jane Heron şi Eric Black erau felicitaţi de colegi pentru rezolvarea dificilului caz cu care se confruntaseră. Detectivul apucase să bea doar jumătate din cafeaua lui, când Melanie Pullman îi anunţă pe amândoi cu zâmbetul pe buze:

— Domnul căpitan vă aşteaptă la el în birou! E bine dispus în această dimineaţă. Mai e şi directorul Tillman acolo.

Secretara se pricepea foarte bine să prezică, întocmai ca un buletin meteo, starea în care se găsea şeful ei nemijlocit.

— Intraţi, luaţi loc! – le ieşi bucuros în întâmpinare Corky West, cu o acadea în gură.

La biroul lui era instalat directorul departamentului, Larry Tillman, iar pe un alt scaun, lângă fereastră, se afla nimeni alta decât Bonnie West, nepoata căpitanului, care lucra la Controlul Financiar. La vederea fetei, Eric se îngălbeni. Nu cumva o vor detaşa din nou la Divizia „Cazuri Speciale”, alături de ei? Primul vorbi Tillman:

— Vă felicit pentru rezultatele obţinute! Am avut ocazia să constat – cu bucurie, de ce să n-o spun! – că nu aţi înşelat nici de data asta încrederea pe care căpitanul West o are în voi. Povestiţi-ne acum ceea ce nu ştim despre caz.

Ca şi în alte ocazii, Jane le povesti cu lux de amănunte întâmplările prin care trecuseră, precum şi mărturisirile lui Skali Beloslav, în vreme ce prin mintea partenerului său treceau tot felul de gânduri sumbre.

— În concluzie, aşa cum se prefigura, consilierul de externe este bine angrenat în traficul cu armament, zise directorul. De aceea am chemat-o şi pe Bonnie West. Ne-ar putea ajuta.

Însemna că era vorba despre una dintre cele mai mari temeri ale lui Eric.

— Din păcate, noi nu avem suficiente dovezi ca să începem o anchetă oficială împotriva lui Donald McClean, din cauza funcţiei pe care o deţine şi poziţiei sale politice. De aceea, ne-am gândit că el ar

putea fi verificat de Controlul Financiar din Washington. Nu se poate ca băieţii de acolo să nu dea peste lucruri necurate şi să nu ne ceară sprijinul. Bonnie West a vorbit deja cu un tânăr zelos din capitală şi îi va furniza toate datele problemei, pentru a şti ce are de căutat. Deci, pleci astăzi acolo, la orele prânzului. Sergentul Mann îţi va da biletul de avion şi nişte bani de drum.

Eric se lumină la faţă de fericire. Asta însemna nu numai că beleaua de nepoţică nu va lucra din nou cu ei, dar va contribui substanţial şi la demascarea încrezutului de McClean. Era cum nu se putea mai bine!

Pe faţa partenerei lui se putea citi aceeaşi bucurie, în vreme ce Bonnie avea un rictus de dispreţ în colţul gurii, care se putea traduce cam aşa: „Bineînţeles că mie îmi lăsaţi numai firimiturile!”

- Sfârşit -

CUPRINS

CAPITOLUL 1
CAPITOLUL 2
CAPITOLUL 3
CAPITOLUL 4
CAPITOLUL 5
CAPITOLUL 6
CAPITOLUL 7
CAPITOLUL 8
CAPITOLUL 9
CAPITOLUL 10
CAPITOLUL 11
CAPITOLUL 12
CAPITOLUL 13
CAPITOLUL 14
CAPITOLUL 15
CAPITOLUL 16
CAPITOLUL 17
CAPITOLUL 18